SL II-11368
323
C30

CUVINTE ADEVĂRATE

DE

I. C. CĂTUNEANU
PROFESOR LA UNIVERSITATEA DIN CLUJ

„DACIA" INSTITUT DE ARTE GRAFICE, CLUJ

Prețul 25 lei.

II-11.368

11.368
I
arch.

CUVINTE ADEVĂRATE

de

I. C. CĂTUNEANU
Profesor la Universitatea din Cluj

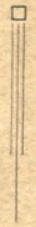

BIBLIOTECA JUDEȚEANA
— CLUJ —

1925
Tipografia „Dacia", Cluj

323.12(=924)(498)
2-3
C 30

623.143
BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ
— CLUJ —
4
1995
BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ
— CLUJ —
SALA DE LECTURĂ

„Acțiunea Românească“ și minoritățile.[1])

Faptul istoric de întregire a neamului nostru pune guvernanților români două probleme primordiale:

Cum sporim la maximum de putere și lumină forțele noastre naționale; și care trebue să fie *atitudinea stăpânirii românești față de minorități?*

Rezolvirea celei d'intâi probleme depinde de munca chibzuită și stăruitoare a diferitelor guverne, ajutate de solidaritatea tuturor Românilor. Ne aflăm în plină desfășurare a acestei activități. Ori cât ar căuta unii interesați să strecoare pesimism în sufletele ofilite în îndoială, trebue să recunoaștem, că dela Unire până astăzi s'a lucrat în sensul consolidării puterilor noastre. In lumina, ce se desprinde din rezultatele obținute, nu lipsesc însă și urîte pete de umbră. Sântem pe calea de a ridica majoritatea zdrobitoare a populației românești la un trai mai demn, mai bun și mai luminat, la o viață unitar națională prin o serie de reforme care sunt în curs de executare. Rămâne ca desăvârșirea lor și opera timpului să dea tot belșugul roadelor așteptate. Nu se poate contesta, că prin introducerea votului universal s'a făcut un pas enorm spre emanciparea politică a populației muncitoare, care va profita în întregime de acest progres numai atunci, când își va fi făcut educația în viața publică și când politicianii vor trebui să respecte libertatea alegerilor. Rămâne un adevăr stabilit, că prin împroprietărirea în curs, ce nu [illegible] trei [illegible] să lase nici critici întemeiate nici protestări acute în urma ei, se va ridica la o viață mai îndestulată țăranul român, care până ieri zăcea în sărăcie și întuneric, exploatat de marii proprietari ori și cum s'ar numi ei: domni, magnați sau boeri. Lupta pentru răspândirea luminei prin înființarea de școli, străduințele ce se fac pentru punerea în valoare a bogățiilor noastre naturale fără a se atinge independența economică a României, întocmirea constituției din 1923 cu stabilirea cadrului în care se va săvârși unificarea legislației: toate aceste fapte dovedesc incon-

[1]) (cf. revista „Acțiunea românească“ din 1 Noembre 1924).

testabil că se lucrează spre a se consolida şi spori la maximum puterile neamului nostru.

A doua chestiune este: *atitudinea statului român faţă de minorităţi.* Spre a preciza poziţiunea noastră în această problemă, „Acţiunea Românească" face deosebirea între minorităţile care au legături seculare cu acest pământ şi minoritatea jidovească, pripăşită prin fraudă într'un număr prea mare în ultimi 50 de ani.

Minorităţile cu legături seculare, cari până ieri aveau o situaţie dominantă sau privilegiată faţă de populaţia românească autohtonă, vor trebui să înţeleagă că actuala situaţiune politică a României, ieşită din cea mai groaznică conflagraţie sângeroasă cunoscută în istorie, *s'a clădit pe veşnicie,* pentru-că *veşnică* este dreptatea noastră de bază, consfinţită prin sfârşitul războiului mondial. Cu cât vor judeca mai matur şi într'un spirit al realităţii această situaţie, cu atât mai uşor vor ajunge la convingerea că interesul lor bine cumpănit este de a se identifica cu interesele permanente ale statului român. Din partea noastră s'a făcut dovada că voim să tratăm în deplină egalitate minorităţile alături de populaţia românească. Constituţia din 1923 deschide larg fiecărui cetăţean minoritar cadrul vieţei noastre naţionale sub toate formele şi în toate direcţiile, fără nici o restricţiune. Cerem o singură condiţie: acea fidelitate neprihănită care stârpeşte din sufletul cetăţeanului minoritar orice tendinţă centrifugă şi orice încercare de a micşora prestigiul autorităţii de stat. Credem că interesul bine înţeles şi factorul împăciuitor al vremii vor îndruma minorităţile, legate de veacuri cu acest pământ, pe calea unei depline colaborări sincere cu populaţia românească autohtonă.

Cu totul în altă situaţie se află minoritatea jidovească. Evreii nu au legături seculare cu pământul strămoşilor noştri; ei nu l'au muncit din greu şi nu au sângerat apărându-l. Ei constitue un element veşnic străin, inasimilabil, duşmănos faţă de ţara unde locueşte şi stăpânit de pofta dominaţiei universale. Jidanii au rămas totdeauna străini printre popoarele cari îi găzduesc, *pentru-că nu se pot asimila.* Dacă nu s'au putut contopi cu celelalte neamuri dela împrăştierea lor în lume timp de 2000 de ani, cum se vor asimila astăzi când toate condiţiile vieţei publice, financiare, economice promovează interesele rasei lui Israel în detrimentul celorlalte neamuri? Cu cât profită mai mult de acest concurs de împrejurări favorabile, cu atât Semitul vremurilor noastre îşi afirmă mai făţiş, mai pretenţios şi mai provocător solidaritatea lui de rasă faţă de ceilalţi cetăţeni. Oricine poate constata în România schimbarea dintre Jidannl de înainte de războiu şi acelaş Jidan post-belic, îmbogăţit, trufaş şi chiar ameninţător. Istoria dove-

deşte şi actualitatea consfinţeşte faptul, că Semitul modern ca şi strămoşul său antic este incapabil de contopire cu alte neamuri. Asimilarea de suprafaţă, prefăcută, ocazională şi interesată, da; sinceră, efectivă, gata să înfrunte toate ispitele, niciodată.

Dacă Evreul ar fi numai un element inasimilabil, ar fi destul de antipatic, nu însă periculos. Dar el e însufleţit de veacuri, prin educaţie talmudică, de ură tainică faţă de cei ce nu sunt din rasa lui, faţă de *„goimi"*. In vremuri normale el acumulează şi condenseză acest sentiment josnic, transmiţindu-l din generaţie în generaţie. Când istoria îşi grăbeşte pasul şi dă Jidanului ocazia de a-şi manifesta ostilitatea, vai de poporul ce se află la strâmtoare! De câte ori România a trecut prin greutăţi, Evreii din afară, cu cari totdeauna s'au solidarizat cei din lăuntrul ţării, s'au silit să ne umilească, să ne discrediteze, să ne impună cele mai grele suferinţi din care au tras foloase şi Jidanii zişi pământeni şi cei de peste graniţă. Aşa au procedat la 1866 amestecându-se în afacerile noastre interne prin fondatorul Alianţei Universale Israelite, prin semitul Crémieux, care a pretins Domnitorului Carol să îndepărteze dela putere pe Ion Brătianu, pentru-că acesta în calitate de ministru al ţării a avut curajul să apere interesele ţării lui.[1]) Aşa au lucrat în congresul dela Berlin din 1878 prin plenipotenţiarii Waddington[2]) şi Lord Beaconsfield, ambasadori ai Franţei

---

[1]) A se vedea scrisoarea adresată Domnitorului, unde i-se spune: *„Frappez Bratiano d'une révocation absolue"*, publicată de *G. des Mousseaux* în opera-i clasică asupra primejdiei jidoveşti, intitulată: *Le Juif, le Judaïsme et la Judaïsation de peuples chrétiens.* Ed. II. Paris 1886 pag. 424-25.

[2]) Erau atât de puternici Jidanii atunci în Franţa, adică după înfrângerea ce suferise la 1870, încât reprezentantul acestei ţări în congresul dela Berlin, plenipotenţiarul Waddington, nu a găsit să susţină la Congres alte interese ale Franţei decât împământenirea Jidanilor din România, pe când ceilalţi diplomaţi au obţinut fiecare câte un folos pentru ţara lui: prin plenipotenţiarii lor Rusia a câştigat Basarabia, Austro-Ungaria a dobândit Bosnia şi Herţegovina, Anglia a luat insula Cipru: numai Franţa nu s'a ales cu nimic. Ast-fel lucrează Jidanul, aşa zis naturalizat, când sunt în joc interesele rasei lui. Spre a ilustra cum Jidanii acaparaseră puterea în Franţa învinsă, reproducem următorul răspuns dat de Gambetta, de origină semită, ministrului român care i s'a plâns de nedreptatea făcută României la 1878 în chestia evreiască:

„Amintesc guvernului D-voastră, că trebue să se execute; Franţa nu va recunoaşte independenţa ţării D-voastră dacă nu acordaţi drepturi civile tuturor Jidanilor fără nici o distincţiune. D-l Crémieux (alt Jidan) ţine la acest punct. D-l Waddington (alt Jidan) a luat la congresul din Berlin iniţiativa acestei chestiuni şi este vorba de onoarea Franţei de a nu lăsa să fie eludată. Eu însuşi am dat cuvântul meu lui Crémieux, că îl voi spriiini; aşa încât încăodată nu pot decât să vă cer a vă împlini fără întârziere obligaţia ce v'aţi luat". cf. *Comte L. de Montesquiou*, Notes sur la Roumanie, apărută în 1914 pag. 56.

şi Marei Britanii, amândi de origină semită. La stabilirea păcii după marele război, prin machinaţiuni de tot felul influenţând şi intimidând, Jidanii au isbutit să impună României clausa minorităţilor, nu pentru a apăra interesele celorlalte minorităţi, care pentru ei sunt tot „goimi" urîţi şi despreţuiţi, ci pentru a-şi asigura un amestec în afacerile noastre interne ori de câteori vor ridica pretextul, că minoritatea jidovească nu este tratată conform stipulaţiunilor încheiate.

In timpul ocupaţiunei germane instrumentul de opresiune, de jaf şi batjocorire, ce s'a pus cu satisfacţie la dispoziţia Neamţului cotropitor în contra populaţiei noastre, a fost Evreul perfid şi trădător, care se încălzise şi se îngrăşase la sânul României mici. Tot astfel Românii de dincoace de Carpaţi au avut să sufere, sub dominaţiunea ungurească, cele mai jignitoare vexaţiuni din partea Jidanilor, cari se înfăţişau ca cei mai şovinişti Maghiari.

Semitul modern, nu este numai inasimilabil şi duşmănos faţă de cei ce nu sunt de rasa lui, dar caută prin toate mijloacele să pună mâna pe frânele guvernării întregii lumi. Cine pune la îndoială existenţa acestui ideal, de care Jidovimea actuală se apropie cu paşi gigantici, nu are decât să citească „Protocoalele Înţelepţilor Sionului" şi atunci va înţelege de unde provine tot răul, de care sufere lumea mai ales dela terminarea războiului mondial. Marele industriaş american H. Ford într'o carte, care a trecut peste un milion de exemplare în Statele-Unite, a demonstrat în mod incontestabil, cum tot ce se petrece aztăzi în lume şi mai ales în ţara lui se săvârşeşte în conformitate cu punctele programului de distrugere a lumei creştine, cuprins în Protocoale.

Până la răspândirea acestei cărţi tradusă în româneşte, ce nu trebue să lipsească din casa nici unui bun Român, reproducem un fragment din apelul jidanilor Crémieux şi Montefiore, trimes consângenilor lor de pe întreg globul cu ocazia întemeierii „Alianţei israelite universale", din care apel se luminează şi mai bine chestiunea jidovească:

„Naţionalitatea noastră este religia părinţilor noştri şi nu recunoaştem alta.

„Trăim în ţări străine şi nu ne putem îngriji de interesele vremelnice ale acestor ţări, întru cât interesele noastre morale şi materiale sunt în primejdie.

„Religia jidovească trebue să cuprindă într'o zi tot pământul.

„Creştinismul, duşmanul nostru de veacuri, zdrobit în luptă, este aproape să îngenunche.

„Pe zi ce trece reţeaua pe care Evreii o aruncă asupra pă-

mântului, se va întinde şi măreţele profeţii ale cărţilor noastre sfinte se vor îndeplini.

„Nu este departe timpul, când toate bogăţiile pământului, vor fi ale jidovilor.

„O nouă împărăţie mesianică, un nou Ierusalim trebue să se ridice în locul celor trei cetăţi: a Impăraţilor, a Papilor şi a Patriarhilor“.

Priviţi, vă rog, Jidovimea de astăzi cu mentalitatea ce i-o fac conducătorii cei mai autorizaţi, cum dovedeşte documentul citat; studiaţi metodele destructive preconizate în „Protocoale“ şi aplicate la fiecare pas în multiplele manifestări ale vieţei noastre de toate zilele; cântăriţi-i întreaga putere a aurului ce a adunat prin speculă în ultimele decenii, stăpânite de cel mai desgustător materialism; cercetaţi crescânda-i influenţă politică pe care o câştigă zilnic prin cumpărarea tuturor conştiinţelor venale şi prin falşificarea sistematică a opiniei publice din oficina presei jidovite; şi atunci vă întreb, domnilor compatrioţi, dacă puteţi pune pe Jidanii dintre Nistru şi Tisa pe aceiaş treaptă de egalitate cu celelalte minorităţi. „Acţiunea Românească“ nu poate face această periculoasă confuzie.

Frica de Jidani.[1])

Dela înfăptuirea unităţii noastre naţionale trăim într'o contradicţie, al cărei dedesupt opinia publică românească sănătoasă şi serioasă cere tot mai mult să fie scos la lumină.

Ne-am mărit ţara, ne-am sporit puterile; şi totuşi conducerea din timp de 6 ani a României-Mari este mai precaută, mai indecisă, mai „diplomatică" în abordarea fondului chestiunii jidoveşti, decât era România mică francă, hotărîtă şi curajoasă.

Toată lumea dela noi simte, dacă nu înţelege, că s'a rezolvit numai pe hârtie chestiunea evreiască prin faptul că s'au încetăţenit în bloc toţi membrii rasei lui Israel. Ori cât s'ar strădui oamenii noştri politici să prezinte marea problemă ca definitiv rezolvită, ea rămâne în ciuda celor abili ca o rană deschisă în corpul naţiunei noastre. Şi atunci în loc să luăm atitudinea precisă, ce ne impune importanţa vitală a acestei probleme, preferim să ne înşelăm pe noi-înşine, încercând fără nădejde să cucerim inima unei rase, care timp de 2000 de ani nu şi-a dat-o nici unuia din popoarele, ce i-au servit de simplă gazdă.

Ceia ce stăpâneşte pe toţi conducătorii noştri dela Unire încoace este *frica de Jidani*. Acesta-i adevărul. Câte-va fapte, ce nu se pot contesta, dovedesc cu prisosinţă afirmaţiunea făcută:

I. 14 milioane de Români, numesc în graiul lor autohton cu expresia „Jidan" pe aparţinătorii rasei lui Israel. In România întregită, unde domneşte regimul votului universal, nimeni din reprezentanţii legali ai acestui popor, nici un parlamentar nici o gazetă cu pretenţia de a fi organ al opiniei publice nu are curajul să rostească sau să scrie cuvântul popular: „Jidan".

II. In nici o ţară din lume nu s'a dat după războiu o amnistie mai largă decât la noi, deşi nicăeri pe glob n'au fost — păstrând proporţia — mai mulţi vinovaţi Jidani ca la noi. Cine a profitat în primul rând de clemenţa regală? Evident, Jidanii cari o cereau imperios şi ameninţător prin „anumita presă", prin „Ade-

1) (cf. revista „Acţiunea Românească" din 15 Noembre 1924).

vărul", „Dimineața", „Aurora", „Lupta", „Socialismul", etc. Guvernanții de frică s'au supus și au scos la lumina soarelui pe aceia cari trebuiau să ispășească păcatele în răcoarea închisorilor. Nu mai amintesc de pustiirile morale ce a făcut în societatea românească nefasta iertare.

III. In criza de numerar, rezultată dintr'o sănătoasă politică de deflațiune, pe care o critică — bine înțeles — toți Jidanii și jidoviții dela „anumita presă", Banca Națională a României a cerut băncilor debitoare să facă față obligațiunilor lor. Toată lumea știe, că Banca Românească a plătit la Banca Națională în ultimul timp peste o jumătate miliard datorii; și acelaș public mai știe, că Banca Jidanului Blank, care are un reescompt de peste un miliard la Banca Națională, nu a plătit până astăzi nici un ban. De ce nu este și ea executată ca orice altă bancă debitoare cu capital efectiv românesc? De ce acest regim de favoare? — De frică.

IV. Este un fapt notoriu, că prin fraudă s'au strecurat peste Nistru mai bine de 400.000 Jidani, a căror calitate de simpli refugiați, de trecători numai prin țară, li s'a recunoscut în mod oficial. Li s'a acordat în consecință un termen, în lăuntrul căruia organizația jidovească din Basarabia își luase angajamentul să-i trimeată oriunde, dar peste granițele României. Aflăm dintr'o circulară a Ministerului de Interne, că li s'a prelungit *sine die* șederea în țară, circulară comunicată în rezumat fără nici un comentar, ca o simplă notiță, de ziarul „Universul" din 30 August 1924.

Informația sună astfel:

„D-l subsecretar de Stat Franasovici a pus în vedere, cu circulara telegrafică No. 53332 din 19 August a. c., adresată prefecților de județe și inspectoratelor de județe, că termenul de ședere în țară a refugiaților evrei din Ucraina a fost prelungit. Toți trebue să-și scoată însă noi autorizațiuni de ședere dela biurourile reprezentanței U. E. R. str. Sborului 11 bis, București, conform deciziunei ministeriale No. 52858 | 1924. Altfel sunt amenințați cu expulzarea".

Această gloată de paraziți îngreuiază viața consumând fără să producă, bolșevizează populația autohtonă îndemnând-o să nu se supună autorităților noastre pentru motivul, ce răspândesc în propaganda lor comunistă, că stăpânirea românească e trecătoare peste Prut. Activitatea subersivă a acestor spioni ai Sovietelor este cunoscută de toate autoritățile noastre civile si militare din Basaraccia: și totuși s'a prelungit termenul de ședere în țară a „leprei" semite, cum au caracterizat-o I. C. Brătianu și C. Negri, doi bărbați cari or fi avut și ei oarecare merit la clădirea României mici!

Până acuma nu s'a ridicat un parlamentar român să inter-

peleze guvernul, nu s'a găsit nici un mare ziar cotidian, cu pretenția de organ al opiniei publice românești, care să pună problema în toată gravitatea ei.

Pretutindeni atmosfera apăsătoare a fricii de Jidani.

V. Cu ocazia serbărilor pentru memoria lui Avram Iancu, în întreaga presă, care a tipărit discursurile ținute, a strălucit prin absență cuvântarea plină de însuflețire a I. P. S. S. Mitropolitului Primat al României întregite, rostită în fața M. S. Regelui și a sfetnicilor Tronului. De ce a tăcut chiar acea presă cu pretenții de a fi românească, în loc să publice cuvântarea, să o așeze la locul de frunte, așa cum se cuvenea, și să o comenteze precum cer interesele vitale ale acestui neam, așa cum le-a pus în dureroasă evidență înaltul Ierarh? A primit oare vre-un cuvânt misterios de ordine să tacă, pentru-că cel d'intâi Prelat al bisericii noastre ortodoxe a avut curajul să caracterizeze pe Jidanii paraziți, care sug vlaga poporului român dela sate, drept niște *„venetici din toată lumea ce găsesc la noi neconturbați teren cald de a ne aduce belșugul acolo, le-o fi și sufletul?“*

Mă opresc deocamdată aici și întreb: Cu așa curaj moral continuă supraviețuitorii purtarea acelora, cari au avut curajul jertfei supreme, înfruntând la Mărășești tunurile și mitralierele teutone?

Față de considerațiunile, ivorâte dintr'o „diplomație“ inadmisibilă, „Acțiunea Românească“ simte o datorie de primul ordin să publice în întregime, ca document de înaltă educație patriotică, discursul trecut sub tăcere și să-l explice marelui public, pe care chiar presa cu pretenții de naționalism l'a lipsit de hrană sufletească, ce se desprinde impunător din cuvintele înaltului Prelat.

Eri și Azi.[1])

Era înaintea războiului de independență al României mici. Abia se închegase Unirea celor două țări surori sub o dinastie străină. Trăiam sub suzeranitatea Imperiului Otoman, a cărui dominațiune peste tot pământul balcanic din sudul Dunării nu era contestată de nici unul din popoarele creștine, supuse de veacuri. La miază-zi România vasală avea ca vecin puternica împărăție turcească; către celelalte puncte cardinale viețuia strânsă, într'o poziție chinuită și fără aer, între hotarele ce păreau de granit a două împărății de o potrivă de dușmănoase, cari căutau la prima ocazie să ne împartă. In vremea când marile puteri europene disprețuiau din interes principiul naționalităților, România mică era considerată ca un stat-tampon necesar între Rusia și Austro-Ungaria, spre a opri ca unul din aceste state să se instaleze la gurile Dunării.

Cam așa se prezenta situația externă a țării românești în primii ani de domnie ai Prințului Carol. Dar în lăuntru? Intr'o atmosferă, înăsprită de lupte politice pătimașe, trebuia pus umărul cu putere și dibăcie spre a ridica poporul, ce își trăia de secole o existență umilă și întunecată sub cârma vremurilor vitrege. Pusese Kogălniceanu la 1864 umărul lui de titan să scoată țărănimea din nămolul trecutului, rupând spre a-i da ceva pământ din moșiile boerești. Dar câte mai erau de făcut!

Si tocmai în acel timp plin de lipsuri și de sforțări eroice, se mai ridică și chestiunea jidovească pusă cu acreală, cu dușmănie și amenințări de Jidovimea internațională, așezată de curând sub scutul Alianței israelite universale. In această situație, ce crezi domnule cetățean autohton al României mari, că au făcut oamenii de seamă ai României mici? S'au speriat că le trec peste cap greutățile și au dat înapoi înaintea unei chestiuni, a cărei importanță atingea viața poporului român dintre Carpați, Dunăre și Prut? *Nu*, domnul meu; nu s'au speriat. Toți la o laltă au văzut peri-

[1]) (cf. revista „Acțiunea Românească" din 1 Decembrie 1924.)

colul, au avut curajul să-l denunțe nu numai țării dar și streinătății în mod demn și impunător și au știut să-l stăvilească.

Au avut acest curaj nu numai primele noastre forțe culturale de pe vremuri: Hajdeu, Alexandri, Vasile Conta, despre care scepticul, fără vlagă și fără ideal, ar putea spune că purtătorii acestor nume ilustre au trăit cu capul în cărți ori în „visări dulci și senine" și deci erau niște idealiști, cari nu cunoșteau piedicele și dedesupturile vieței politice. Au avut acelaș curaj, radiator de energie, și oamenii politici de atunci, crescuți în biruirea tuturor greutăților de ordin practic și mânați de simțul acelei datorii, care nu-ți îngădue să dai înapoi, când este în joc viața poporului pe care îl conduci. Și astfel România mică și vasală a aflat asupra chestiunei jidovești, nu numai părerile unui Hașdeu, Alexendri sau Vasile Conta; ci în aceiași România mică, începătoare în civilizație și dușmănită de vecini, un om politic înzestrat cu arta de a guverna cum a dovedit-o Ion Brătianu, nu a făcut „diplomație" umilă și stearpă când a sosit ceasul să denunțe țării pericolul jidovesc. El a avut curajul să facă în plin parlament următoarea afirmațiune:

„Evreii au devenit o plagă socială pentru România, au devenit o plagă socială de care trebue să ne scăpăm... Contra Evreilor eu nu aș ridica considerațiunea, cu sunt mai puțin civilizați, ci numai faptul numărului lor cel mare, care după cum știe oricine, amenință naționalitatea noastră și când națiunea este amenințată, ea se apără și devine nu intolerantă ci prevăzătoare. Singure măsurile administrative ne pot scăpa de această lepră și pot împiedica să ne năvălească în țară proletari streini" [1]).

Un alt mare patriot, cu o largă experiență și mult simț politic, Mihail Kogălniceanu, constatând că Jidanii din țară uniți cu consângenii lor de peste graniță căutau să împiedice consolidarea României mici și să o discrediteze în streinătate prin bîrfiri de tot felul și intervenții streine, a avut curajul, în calitate de Ministru la 1869, să pună chestiunea evreiască în fața streinătății cu atâta demnitate și vigoare, încât a făcut să amuțească pentru lungă vreme presa jidovească și jidovită din afară. Din prețiosul document scris de Kogălniceanu — repet ca Ministru nu ca simplu particular — se cuvine a cita următoarele fragmente, [2]) ca să învețe posteritatea ce va să zică *curajul opiniei:*

---

[1]) Fragmentul citat este luat din cartea intitulată *„La question des Israélites en Roumanie"* Paris 1923 pag. 346, scrisă de Jidanul Iosif Bercovici, care prin falșificarea istoriei a făcut pe savantul francez Lapradelle să creadă, că Jidanii sunt autohtoni în țara românească, de aceiași vechime ca și populația de baștină.

[2]) cf. *Verax,* la Roumanie et les Juifs, Bucarest 1903 pag. 141-43.

„In adevăr, în România, chestiunea Evreilor nu este o chestiune religioasă; este cu totul de altă natură: este o chestie națională și în același timp o chestiune economică. In România, Jidanii nu constitue numai o comunitate religioasă distinctă, ei constitue, în întreaga accepțiune a cuvântului, o naționalitate, deosebindu-se de Români prin origină, prin limbă, prin obiceiuri și chiar prin sentimente."

... „Atât guvernul cât și națiunea, avem dreptul de a fi neliniștiți de progresele acestei națiuni streine care stă în mijlocul nostru și al cărei număr crește fără încetare prin imigrațiunea Jidanilor din Galiția și Podolia, din aceste două provincii ale vechii Polonii, care sunt limitrofe cu România".

„Toți călătorii străini cari au vizitat Principatele, și în special Moldova, au rămas înspăimântații de aspectul lamentabil, ca să nu zic mai mult, ce prezintă Jidanii polonezii cari formează populația orașelor noastre. Dar când acești călători au început să studieze mai de aproape comerțul, industria și mijloacele de existență ale mulțimii de Jidani, spaima lor a crescut în mod considerabil, pentru-că au putut să constate că acești Jidani sunt consumatori fără a fi producători și că vânzarea de băuturi spirtoase constitue comerțul lor principal sau pentru a vorbi mai exact, singurul lor comerț..."

„Iată pentru ce, nu numai astăzi, dar din toate timpurile și sub toate regiunile, Domnitorii și oamenii de Stat ai României, și în general toți aceia cari se interesează de această țară, au fost stăpâniți de necesitatea de a împiedica exploatarea poporului român, de către un popor care îi este strein, de către Jidani".

După aceste citate, vă întreb Domnilor guvernanți, chestiunea ridicată de Kogălniceanu la 1869 nu se pune mai palpitant la 1924?

Dar să trecem mai departe.

Cu un an înainte, la 1868, întâlnim o altă probă de curaj și independență de caracter, și anume: 31 deputați moldoveni, în frunte cu Președintele Camerii, prezintă Parlamentului un proect pe lege, spre a se stăvili cotropirea jidovească, însoțit de o expunere de motive de așa valoare, încât autorul francez H. Lucien-Brun a alăturat o, în traducere, ca anexă la cartea lui intitulată: *„La condition des Juifs en France depuis 1789"*. Ed. II pag. 378—389, cu mențiunea că o publică *în extenso* pentru-că nu voește să *„schimbe nimic din acest implacabil rechizitoriu, care chiar pentru Franța, nu și-a pierdut nimic din actualitatea lui"*. Ne facem o datorie de a reproduce expunerea de motive, astfel apreciată de un strein, la partea documentară a revistei noastre în acest număr, copiată din ziarul „Trompeta Carpatilor" No. 613 din 1868, care ziar nu făcea diplomație searbădă în caz de pericol național.

Astăzi noi ce facem? Astăzi, când nu ne mai învecinăm cu trei puternice Impărății; când toate trele s'au fărâmițat, fiecare urmându-și inexorabilul său destin istoric; când pe ruinele lor s'au ridicat state, dintre care nici unul în preajma noastră nu are nici puterea materială, nici perspectiva de superbă desvoltare a României mari. Fac abstracție de lumea de peste Nistru, al cărei viitor stă ascuns în negură ca și misterul sufletului slav. Ce facem noi astăzi? când țara întregită, printr'o politică externă pricepută dela Unire încoace, a izbutit să joace un rol considerabil printre statele Micii Înțelegeri, printre cari trebue să strălucim ca *primi inter pares*, pentru-că avem situația incomparabilă, de stăpâni ai gurilor Dunării.

Intrebarea se pune în mod arzător, pentru că chestiunea jidovească se prezintă mult mai grav astăzi dacât acum o jumătate de secol. De atunci Jidovimea de pretutindeni a câștigat poziții, ce par inexpugnabile, nu numai în viața economică a popoarelor civilizate, dar și în politica internațională. (A se cerceta, *sine ira et studio*, origina și dedesupturile *Ligii Națiunilor*). De atunci Jidanii dela noi au crescut ca număr peste măsura permisă de interesele noastre vitale, și s'au instalat ca cetățeni nepoftiți în familia românească în ciuda simțului nostru de conservare națională. Astăzi, ei sunt cuceritorii fericiți ai tuturor pozițiilor dominante din viața noastră economică și dau asalt, prin mijloacele destructive preconizate în „Protocoale" să ajungă cât mai repede la guvern.

In această situație, pe care nici un Român luminat și de bună credință nu o poate contesta, ce facem noi în România Mare?

La 1868, s'au ridicat 31 deputați și au propus o lege de apărare contra Jidanilor. Astăzi nici un singur parlamentar nu are curajul să pronunțe cuvântul „Jidan", necum să mai îndrăznească a propune vre-o măsură de combatere a pericolului jidovesc. Dar în schimb astăzi sunt mult mai mulți decât 31 de deputați, cari în loc să lupte contra Jidanilor, trăesc sub diferite forme din bani jidovești, cu toate consecințele pe cari le va trage cititorul, din înjositoarea dependență materială.

La 1869, un ministru al țării vasale avea curajul să pună chestiunea evreiască înaintea streinătății, cu efectul că a închis gura detractorilor semiți. Astăzi pentru ce nu urmează guvernul, în chestia jidovească, aceiași procedură convingătoare pe care a inaugurat-o față de streinătate în legătură cu legea minelor? De ce nu trimete cancelariilor din Apus un memoriu, inspirându-se în curaj și demnitate din nota lui Kogălniceanu, spre a arăta cu date statistice *exacte* — nu întocmite de Jidani sau Jidoviți — câți Evrei avem în țară; cât capital evreiesc este învestit în industria ce funcționează astăzi în România față de cel românesc; cât ca-

pital evreiesc față de cel românesc învârteşte comerțul acestei țări; în ce proporție au acaparat Jidanii imobilele noastre urbane dela 1918 încoace şi în ce proporție se înmulțeşte populația Jidovească la orașe față de Românii de baştină; în ce număr frequentează tinerii evrei școlile noastre de tot felul şi mai ales școlile de administrație ale armatei. Unde-i acel memoriu documentat şi perfect obiectiv, care să desvălue tendința destructivă a așa zisei „anumita presă", toată jidovită, şi a partidelor din stânga susținute în acțiunea lor subersivă de acea presă venală şi dușmănoasă statului român? Numai astfel streinătatea ar înțelege adâncul rost al chestiunii evreieşti în România Mare; numai astfel lămurită ar înțelege cum se pregăteşte viitorul acestui factor de ordine la gurile Dunării şi deci cum se periclitează întreaga situație europeană, dacă bărbații de stat ai României nu iau cât mai este timp măsuri radicale de apărare contra Iudaismului cotropitor şi bolşevizant.

In loc să procedeze ca marii lor înaintaşi, miniştri actuali nu numai că n'au curajul să informeze streinătatea asupra celei mai grave chestiuni ce ne-a rămas de resolvit, dar se grăbesc cu o solicitudine suspectă să primească pe toți reprezentanții Jidovimii internaționale, cari dându-se drept emisari ai Ligii Națiunilor vin cu aere de controlori la domenii în subordine spre a se convinge *de visu* despre traiul consângenilor lor în țara noastră. Astăzi miniştri noştri se grăbesc să rezolve chestiuni jidoveşti după sugestiunile externe, ca să nu zic mai mult, așa cum s'a întâmplat cu prelungirea termenului a celor 400 de mii de Jidani furişați peste Nistru prin frauda lor si venalitatea noastră.

La 1879, când s'a pus chestiunea încetățenirii Evreilor, în atmosfera generală de patriotică rezistență, s'a ridicat Vasile Conta şi a rostit acel discurs clasic, în urma căruia primul ministru de atunci, a chemat imediat în guvern pe distinsul cugetător. In Constituanta dela 1923 nu s'a găsit un singur deputat, care să sufle un cuvânt contra împământenirii în masă, dictată din afară, a tuturor Jidanilor inasimilabili, adăpostiți în prea primitoarea noastră țară.

Dacă după răsboiul mondial se putea opri încetățenirea Jidanilor în bloc, sau nu se putea opri, este greu să ne pronunțăm având in vedere dedesupturile politicei externe, dictată din umbră peste tot pământul de potentații semiți; *ai posteri l'ardua sentenza!* Nu putem însă uita că oamenii României mici cu mjloace mult mai reduse, au ştiut totuşi să reziste.

Dar, să nu se găsească în România mare un al doilea Vasile Conta, care să fixeze în analele parlamentare judecata cea dreaptă şi simțul adânc al poporului român întregit față de soluțiunea profund antipatică şi dictată din afară! aceasta constitue o

lipsă de curaj civic și o scăpătare morală, care aruncă o urâtă pată peste Constituanta dela 1923. Unde este îndemnul la rezistență, isvorul de viață nebiruită, ce ar trebui să găsească generațiile viitoare în arhivele îngălbenite, precum aflăm noi, puțini la număr, în discursul plin de patriotism al lui Vasile Conta?

Când în indiferența generală a oficialității de astăzi ne ducem zilele greu amenințate, și totuși neamul românesc este hotărît să trăiască stăpân în propria lui casă, vă întreb, Domnilor guvernanți, cum se va înfățișa ziua de mâine?

O precizare necesară [1])

In ziarul „Universul“ din 2 Decembre 1924 a apărut un articol semnat de d-l Stelian Popescu, intitulat: *Pentru studenți și pentru marele public din România.* E bine venit pentru-că, printre alte considerațiuni, ridică o chestiune în care se cere o precizare.

Autorul, anunțând faptul foarte îmbucurător, că s'au adunat peste 4 milioane lei prin laudabila inițiativă a ziarului ce conduce precum și faptul că a hotărît de comun acord cu autoritățile în drept clădirea unei „Case a studenților“, ia o atitudine și indică studențimei o conduită pentru viitor, pe care o pune în legătură cu binefacerea, ce este pe cale de a se înfăptui. Atitudinea luată și indicația dată nu poate trece fără discuție în opinia „marelui public din România“.

Strângerea sumei de peste 4 milioane lei se datorește colaborării a doi factori: inițiativa jurnalului care a stăruit zi cu zi și contribuția reală a publicului care a trimes bani. Care din acești factori are o importanță preponderentă, nu căutăm a desluși; dar oricine înțelege, că *a plăti* nu stă mai pre jos de cât *a cere.* Așa fiind, ni se pare surprinzătoare atitudinea d-lui Stelian Popescu, care, deși având calitatea de colector, imprimă scrisului său o notă personală, când afirmă în două locuri:

„*Aștept* din partea tineretului universitar să înțeleagă... “

„*Aștept* din partea studențimei române afirmația și dovada că înțelege... “ ca și cum d-sa ar fi vărsat din fonduri proprii întreaga sumă, când în realitate banii s'au adunat din mărinimia numeroșilor mici donatori, cari au înțeles să aprobe o mișcare, isbucnită din mizeria studențimei, dar având un substrat național atât de întemeiat, în cât, odată pusă pe tapet necesitatea luptei contra cotropirii jidovești, această pornire a strâns la olaltă într'un cuget și o simțire pe toți bunii Români de orice vârstă și de pe toate ținuturile țării întregite. Auzind semnalul de alarmă al tineretului, scuturat de mizeriile momentului, dar mai ales purtând

[1]) (cf. revista „Acțiunea Românească“ din 15 Decemvrie 1924.)

grija zilei de mâine, Românii de pretutindeni şi-au deschis şi nu vor pregeta a-şi mai deschide pungile. Înţelegând nu numai sa contribue la ajutorarea tineretului, ci să sprijine şi continuitatei unei mişcări naţionale în cadrul strict al legalităţii, numeroşii mici donatori şi-au trimis obolul lor la ziarul „Universul".

A doua chestiune, mult mai importantă, se pune prin faptul că autorul articolului mai sus citat indică studenţimei conduita ce va trebui să aibă pe viitor, cerându-i să-şi vadă exclusiv de carte, dacă voeşte să se mai bucure de vre-un ajutor. Această condiţie este în modul următor exprimată în fraza finală: *„Astfel înţelegându-şi menirea — şi numai astfel — tineretul universitar va avea totdeauna sprijinul nostru* şi al tuturor oamenilor de bine, iar românismul — pururea plin de putere în mijlocul atâtor duşmani — se va afirma şi cu mai multă tărie, mulţumită fiilor lui plini de iubire şi de înţelegere". Dacă cu toţii dorim ca „românismul să se afirme tot cu mai multă tărie mulţumită fiilor lui", noi credem că această tărie isvorăşte din punerea în valoare a două însuşiri preţioase, ce se întâlnesc în sufletul ori cărui student român: *dorul de învăţătură şi simţul cetăţenesc.*

Dorim din tot sufletul ca studentul român să-şi facă în mod strălucit datoria la Universitate, pentru-că din această distinsă muncă rodnică va rezulta superioritatea intelectuală a acelui element etnic, care, având şi superioritatea numerică, va fi conducătorul de fapt al acestui Stat în toate domeniile de activitate a populaţiunii care îl locueşte. Dar în zilele noastre, când ni se cere să umplem fără zăbavă cu suflet unitar românesc cadrul bogat al ţării întregite, se impune studentului ca, după ce şi-a făcut conştincios şi liniştit datoria pe băncile şcolii, să se manifeste în mod paşnic şi *ca cetăţean.* El cu idealismul lui neprihănit, vibrând puternic de iubirea patriei, nu poate rămâne indiferent faţă de marea chestiune care întunecă viitorul acestui neam: *faţă de pericolul jidovesc.*

Dacă actualii conducători nu înţeleg sau nu găsesc oportun a dovedi că înţeleg toată gravitatea acestui pericol, ei nu pot opri ca tineretul universitar să pătrundă mai adânc problema, pentru simplu motiv, că acest tineret fiind de pe acum direct ameninţat simte mai bine ca toţi, că la vârsta coaptă va cădea în propria-i ţară sub tirania jidovească, de nu se pune Semitului un stăvilar cât mai e timp. Noi, cari am ajuns în situaţiuni bine adăpostite, în egoismul nostru miop putem continua a vieţui în nepăsare, bucurându-ne într'o atmosferă generală posomorîtă, de foloasele trecătoare ale poziţiilor câştigate, fără a ne impresiona că în jurul nostru mişiună tot mai mulţi concurenţi jidani, cari după noi vor ocupa toate posturile vacante. Dar generaţia tinerimei universitare

cum să nu privească cu îngrijorare la viitorul ce-o aşteaptă din ziua când, intrând în viaţă, va găsi toate locurile prinse de Jidani: în medicină, în avocatură, în inginerie, în instrucţia publică, în administraţia armatei şi în statele ei majoare, şi chiar în magistratură cum au făcut în Statele Unite? Nu mai vorbim de industrie şi comerţ, care tot a încăput pe mâna lor.

Iată pentru ce tineretul de astăzi văzându-şi zădărnicită perspectiva de a trăi la etatea maturităţii ca stăpân în ţara lui, are tot dreptul să se manifeste în acele mişcări cu caracter naţional, cari, planând deasupra partidelor politice, îşi pot recruta forţele de ajutor din membii cinstiţi şi dezinteresaţi de ori-unde ar veni.

Mai este oare trebuinţă să amintim, că în toate ţările Apusului, în epoca lor de consolidare, studenţimea a fost în fruntea curentului naţional, pe care mai târziu oamenii de stat l'au înfăptuit spre fericirea neamului lor?

Oare în România mică studenţimea, care şi-a văzut de carte tot astfel cum înţelege şi tineretul universitar din România mare să îşi vadă de carte, nu a avut nici un rol în cultivarea conştiinţei de unitate naţională a tuturor Românilor, din care conştiinţă s'a zămislit făurirea ţării de astăzi? Dar în chestiunea respectului datorit graiului strămoşesc, cu excluderea oricărei limbi streine de pe scena teatrului naţional din Bucureşti, studenţimea nu a avut nici un rol la impunerea acestui resoect, care de atunci s'a consfinţit ca o datină intangibilă? Poate D-l Stelian Popescu îşi aduce aminte de grandioasele manifestaţiuni, al căror conducător era D-l Profesor Nicolae Iorga.

Când studenţimea de acum 20 de ani se ridica energic, ca un singur om, pentru „limba românească", punem o întrebare acelora, cari se mai clatină în nedumerire: oare nu au dreptul studenţii României mari să se manifeste şi ei ca cetăţeni paşnici astăzi când nu numai ei, dar toţi Românii de baştină şi de bună credinţă din această ţară au viziunea clară că statul, închegat cu nespuse sacrificii, se va iudaiza compiet în câteva decenii, dacă nu luăm măsuri grabnice şi eficace?

Iată pentru ce, „Acţiunea românească", bucurându-se de rezultatul iniţiativei atât de rodnice a ziarului „Universul", înţelege totuşi să spună Directorului său: ţintuind studenţimea numai şi numai la carte şi legând impunerea acestei conduite de înlesnirea proectată prin „Casa studenţilor", D-l Stelian Popescu prin atare pretenţie nu corespunde intenţiei numeroşilor donatori şi nici nu apreciază în toate consecinţele ei mişcarea studenţească, vestitoare a unor vremuri ce vor fi pătrunse de un românism mai conştient şi fără de prihană.

Datoria tinerei generații [1])

Pentru cercetătorul obiectiv, capabil a-şi croi perspectiva distanței în timp şi în spațiu necesară unei drepte judecăți, Statul român de astăzi apare impunător ca opera câtor-va generații, care au avut hotărîrea neclintită de a creia un aşezământ durabil neamului lor.

Aşezământul nostru politic actual rezultă din legătura indisolubilă a ținuturilor strămoşeşti cu mica Românie, care numai dela 1878 îsi trăia viața ei independentă, după ce cu 30 de ani înainte, la 1848, se afirmase sus şi tare în ambele țări surori, în Muntenia şi Moldova, voința fermă a Unirii pe vecie într'un singur stat.

1848—1918! In aceste 7 decenii se îngrămădesc cu o iuțeală uimitoare toate faptele strălucite cari au adus neamul românesc de la mizerabila lui stare politică, din mijlocul veacului trecut, la situația actuală. Ajuns aici poporul nostru, întregit în hotarele lui naturale, este chemat, şi prin aptitudinile lui înăscute şi prin situația lui geografică, să devie cel mai puternic factor de ordine şi de civilizație în bazinul bogat al Dunării de jos.

Cine îşi închipueşte că măreața înfăptuire este un dar al norocului, acela este ori un amărît, că nu a putut şi el contribui la vre-unul din actele din fericita serie, cum a fost Petru Carp, spirit uscat şi negativ, care nici o clipă din lunga lui viață nu a crezut în România-Mare şi când totuşi a văzut-o aievea, a spus sarcastic: „nimeni nu se poate pune cu norocul României"; ori, dacă nu este un amărît, este un superficial, care are nevoie de a se lumina. Ascensiunea noastră nu este darul norocului; este opera a trei generații care au ştiut să potențeze şi să folosească la maximum admirabilele calități ale poporului român dintre Nistru şi Tisa.

A fost generația dela 48, care peste Carpați ne-a dat Unirea dela 1859, Independența şi Regatul; iar dincoace de munți a dat din sânul obijduitului popor doi bărbați, a căror calități se întregesc atât de armonic: unul cu gândirea superioară, altul cu vitejia legendară. Unul e Simeon Bărnuțiu, care a formulat ca nimeni

[1]) (cf. „Acțiunea românească" din 15 Decembre 1924.)

altul doctrina naționalismului integral și intransigent; celălalt e Avram Iancu, scânteie în veci nepieritoare din sufletul de erou al lui Mihai Viteazul.

A urmat în Regatul, condus cu mare înțelepciune de regele Carol, *a doua generație* de oameni politici, prevăzători și luminați, cari prin politica lor iscusită au știut să sporească forțele de cultură și de bogăție materială ale României mici, pregătind-o pe cât le-a fost omenește posibil pentru ceasul istoric al luptei de întregire a neamului; a urmat celor dela 48, în Ardeal, a doua generație de bărbați destoinici care au crescut poporul nostru într'un spirit de disciplină și solidaritate națională, formând astfel un bloc indestructibil față de Unguri, iar pentru noi construind o fortăreață sufletească, din care a pornit la momentul oportun strigătul vijelios și irezistibil al Unirii fără condiții.

- A urmat, topindu-și în focul și mizeria războiului mondial pe cei mai buni dintre ai ei, *a treia generație* care a jertfit 800 mii de suflete în România mică, hotărîtă să moară ori să învingă; iar Ardealul, pe lângă că a sacrificat contra rostului nostru istoric pentru cause streine 500 mii de tineri, a știut să dea și zecile de mii de voluntari, care au luptat pe toate fronturile pentru isbânda idealului național. Așa a contribuit a treia generație la înfăptuirea pe vecie a Unirii dela sfârșitul anului 1918!

Acum se pune întrebarea: care este rolul generației, ce se formează sub ochii noștri la lumina celor patru Universități românești, într'o țară liberă și independentă cu 300 mii km. pătrați și 17 milioane de locuitori?

S'ar părea că răspunsul la această întrebare rezultă din nevoia consolidării noastre sub întreita formă: a unificării legislative, a ridicării nivelului cultural, și a sporirii puterii noastre materiale păstrând însă intactă independența economică a României față de capitalul străin.

Dacă ar fi numai această sarcină de purtat, nu încape nici o îndoială că poporul român, cu simțul lui politic înăscut, își va găsi oamenii într'adevăr destoinici, cari să-i servească interesele. Mai rămâne însă o chestiune, de a cărei deslegare depinde toată vitalitatea operii, construită cu atâta pricepere și enorme sacrificii de cele trei generații.

Este chestiunea evreiască, ce se pune ca un *memento mori* pentru tineretul universitar din zilele noastre. De ce? Pentru-că se adăpostesc la sânul României întregite peste 2 milioane de Jidani inasimilabili și dușmănoși, care prin întreg comerțul și majoritatea covârșitoare a industriei au acaparat toate bogățiile românești, mun-

cite nu de ei, ci de noi autohtonii; care ne-au luat în stăpânire oraşele şi ne otrăvesc cu alcool populaţia dela sate; care se îmbulzesc astăzi prin toate şcolile spre a se ridica mâine la conducerea politică a României; care pentru a-şi ajunge mai uşor ţinta, sapă de pe acum temeliile organizaţiei noastre sociale şi de stat prin „anumita presă" scrisă de Jidani sau jidoviţi; care au înhămat la carul intreprinderii lor destructive toate partide de stânga: ţărănist, socialist, comunist, anarhist, etc., având pe deasupra lor şi ajutorul acelor oameni politici pe cari îi plătesc din diferite consilii de administraţie; care 2 milioane de Jiadni în executarea politicii lor, conform „Protocoalelor", sunt sprijiniţi de finanţa şi francmasoneria internaţională. Iată de ce spunea, cel mai mare gânditor al României mici, Vasile Conta: „dacă nu vom lupta contra Jidanilor, vom pieri ca naţiune". Faţă de această primejdie tineretul universitar are o datorie, dacă vrea să mai trăiască pe pământul strămoşilor lui liber şi românește când va ajănge la maturitate; are datoria *să curețe această țară de Jidani.*

Cum? *Nu* prin mijloace violente, pentru-că acestea nu duc la nici un rezultat. Opera de curăţire trebue urmată cu stăruinţă, fără preget, în cadrul legalităţii *pe cale economică: prin cooperative,* pentru-că numai prin cooperative se poate scoate radical din viaţa economică Jidanul *intermediar* şi *parazitar.*

Intr'adevăr, când toţi Românii din fiecare sat al acestei bogate ţări, vor înţelege să'şi adune economiile lor într'o bancă populară, de unde în caz de lipsă se va împrumuta săteanul nevoiaş plătind dobândă uşoară, şi nu va mai merge la cârciumarul jidan ca să-i plătească pentru o mică sumă camătă însutită sub diferite forme; când toţi Românii din orice sat vor înţelege să facă facă o tovărăşie, o cooperativă, prin care să-şi vândă produsele lor *direct* la oraş, iar *nu* să le dea pe nimic jidanului pripăşit în comună care în urmă le vinde mai scump câştigând el, care *nu* a muncit, în loc se câştige acela care a asudat arând, semănând, secerând, tăind şi cărând lemnele din pădure; când toţi Românii din fiecare sat al acestei bogate ţări vor înţelege ca, prin cooperative de aprovizionare, să-şi procure cele trebuincioase vieţii lor de toate zilele, iar nu să le cumpere dela jidanul, care cere 7 preţuri pe marfa veche şi proastă adusă dela oraş; atunci se pune întrebarea ce va mai face Evreul la sate când nimeni nu va mai lua bani cu dobândă dela el, când nimeni nu-i va mai vinde nimic, când nimeni nu va mai cumpăra nimic dela el? Răspunsul este firesc: Secând toate izvoarele de câştig ale parazitului, deprins de veacuri să exploateze iar nu să producă, îşi va face jidovul bagajele şi va pleca. Acesta este adevărul exprimat atât de simplu şi

de cuminte în următoarea zicătoare, care dovedește simțul practic, lipsit de orice brutalitate, al românului de dincoace de Carpați:

Nu-l bate, că duce-s'a:
Numai de mâncat nu-i da.

Cât de mult îi doare pe Jidani mișcarea cooperatistă la noi, poate oricine judeca din următoarele rânduri scrise de conducătorii evrei Gelehrter și rabinul Niemerover la 1902, spre a combate întemeierea băncilor populare la sate, în România mică:

„Guvernul român ține prin înființarea băncilor populare românești la sate să paralizeze mijloacele evreiești de traiu, constituind prin înființarea unor astfel de bănci cea mai mare lovitură pentru mii de familii evreiești, ai căror capi le susțin existența prin împrumuturile date țăranilor români".

Așa dar, recunosc ambi Jiidani că neamul lor trebue să continue a păstra privilegiul cametei la sate și că guvernul român le strică operațiunile!

Pentru ca însă mișcarea coperatistă să aibă ca efect *deparazitarea* țării de jidanii intermediari, se cere din partea noastră muncă stăruitoare și continuu cinstită, *se cer oameni de caracter.*

A fi om de caracter înseamnă a păstra o linie dreaptă de purtare, dela care să nu te abați nici speriat de greutățile luptei zilnice, nici ademenit de ispita ce-ți poate zâmbi în calea vieții.

Omului fără caracter îi lipsește statornicia în judecată, fie că nu se poate ridica de asupra evenimentelor neobișnuite spre a le aprecia cu seninătate, fie că își găsește interesul meschin și trecător de a-și schimba opinia. A schimba opinia în mod dezinteresat și în mijlocul unor transformări radicale, înseamnă o rectificare inteligentă, cu condiția esențială să nu-ți fi schimbat conștiința.

Omul fără caracter nu are simțul demnității personale, e slugarnic, lingușitor. Lingușirea a ajuns astăzi cheia miraculoaă care deschide toate porțile pentru că alterează justa apreciere a tuturor oamenilor noștri politici. Chiar dacă inteligența puternicului zilei prinde subtila manevră, simțul lui moral în loc să se trezească la reacțiunea necesară, se lasă somnolent în mireasma odihnitoare a vorbelor dulcege și a atitudinei de desăvârșită docilitate. A exprimat exact Italianul această stare de mulțumită pasivitate, punând în gura lingușitului constatarea: *mi adula, ma mi piace.* Când în chipul acesta cumpăna judecății drepte și neînduplecate e înlocuită cu criteriul amorului propriu satisfăcut prin adulațiune, ficare își poate explica pentru ce oamenii de caracter din țara noastră nu au rolul ce li se cuvine potrivit adevăratului lor merit. Această lipsă gravă în viața publică a României mici o constata Mihail Kogălniceanu în discursul ținut la Cameră în ziua de 12 Februarie 1885

spunând guvernanților de pe vremuri: *„Dacă vă lipsesc (talente), este pentru-că căutați numai acele talente (capacități) cari vă convin, iar nu acelea care trebuesc"*. De atunci nu s'a produs nici o schimbare în bine.

Omul fără caracter își vinde conștiința, se lasă *mituit*. Această practică constitue cea mai grea plagă din câte acoperă corpul României întregite, tocmai în epoca de consolidare. Păcatul nu este specific românesc; în urma războiului s'a întins pretutindeni. Dar nicăeri ca la noi, corupția nu bântue cu atâta furie; nicăeri nu a făcut atâția îmbogățiți ducând în ispită și pe aceia care ar fi putut rămâne cinstiți; nu a îngrămădit indirect dar efectiv atâtea greutăți în calea consolidării statului român.

Tineretul de astăzi trebue să înțeleagă că, dacă nu-și fixează ca țintă formarea caracterelor — începând fiecare cu o auto-revizuire, — nu va putea prin lupta economică să curețe țara de Jidani; și dacă nu o curăță cât mai e timp, peste câteva decenii nu va mai fi românească.

Din influența nefastă a Jidanilor.[1])

In stăruința constantă de a face lumină asupra chestiunilor, în care Evreii au tot interesul să rămână adevărul nedescoperit, ne propunem să accentuăm de astă dată rolul Jidanilor în vechea Ungarie.

Chestiunea deși pare a fi de domeniul istoriei, păstrează totuși importanța sa actuală, pentru-că nu numai în Monarchia habsburgică adevărații Unguri au comis greșeala fatală de a se încrede în loialitatea așa zișilor Evrei maghiarizați; dar și astăzi în România întregită, minoritatea curat maghiară repetă greșala de a'și încredința causa acelei prese, care este scrisă ungurește de Jidani sau cel puțin influențată de ei.

Care pot fi roadele unei atari încrederi fără rost, ar trebui să înțeleagă minoritatea ungară și din istoria ultimelor decenii a Ungariei vechi, încheiată atât de dezastros prin regimul comunist al semitului Bela Kuhn, și din experiența de toate zilele ce se rezumă în cuvintele de bun simț: „*on ne fait bien que ce qu'on fait soi-même*“ (nu faci bine decât ceeace faci tu însuși). Este oare normal să încredințezi o causă delicată și intim națională unor venetici, etern inasimilabili și profund dușmănoși ori-cărui neam, care nu e din rasa lui Israel?

Reproducem spre meditare un articol pentru adevărații Unguri, cari voesc cu sinceritate legături strânse și perfect leale cu statul și poporul român. Articolul, scris de către istoricul nostru V. A. Urechiă și apărut în ziarul „Apărarea Națională“ din 1 Ianuarie 1900, la care colaborau între alții marele nostru învățat B. P. Hașdeu și C. Istrate, are următorul titlu și cuprins:

„*Evreii duc la peire pe Maghiari*“.

„Istoricul mișcării naționale a Românilor de peste munți, ca să fie drept în aprecierile lui, va trebui să recunoască că o mare parte din neînțeleptele persecuțiuni îndreptate contra fraților noștri sunt purcese din îndemnul, sau prin făptuirea Evreilor, așa zișii *maghiarizați.*

---

[1]) (cf. „Calendarul românesc“ din Ianuarie 1925.)

Aceştia. urâţi de toate naţionalităţile din Ungaria, îşi răsbună asupra lor în numele unei falşe idei de Stat maghiar. Cum, din nenorocirea Ungariei, ei sunt acum stăpâni absoluţi în această ţară, cu zelul nemărginit al neofiţilor, Evreii lucrează zi şi noapte la îngenuncherea naţionalităţilor care nu'i iubesc.

Faţă cu Românii din Ardeal şi Banat, din îndoite puncte de vedere urmăresc Evreii răsbunarea lor: întâi, pentru-că fraţii noştri de peste munţi, prin înfiinţarea de case de credit şi de natură economică, minunat au înlăturat pe Evreu din calea prin care ei sperau a robi neamul românesc; şi al doilea, au sperat Evreii de la Budapesta că arătându-se puternici, cu vot decisiv în chestiunea naţionalităţilor din Ungaria, probând că în mâna lor stă soarta Românilor de peste munţi, vor fi mai cu bună voinţă ascultate de guvernele româneşti cererile de împământenire ale coreligionarilor lor din România.

Acum câţiva ani, când *„Liga pentru Unitatea culturală a Românilor“* mi-a făcut onoarea să mă numească preşedinte al ei, s'a prezentat la mine un Evreu, în legătură, pe cât s'a declarat, şi cu „Alianţa universală“ din Paris. El mi-a zis:

— *Domnule Preşedinte, vrei dumneata să isbutească în aspiraţiunile lor Românii din Ungaria?*

— *Ba bine că nu!*

— *Apoi lucru stă în puterea dumneavoastră a Românilor din România.*

— *Cum aşa mă rog?*

— *Nu aveţi decât să staruiţi pe lângă guvernele d-voastră să acorde împământenirea Evreilor din ţară şi ai noştri dela Budapesta se leagă de a lucra în favoarea Românilor de peste munţi, de a le dobândi dela guvernul unguresc toate cele dorite de ei.*

— Te-am înţeles domnule, dar ori cât dorim noi aceşti din România, o bună soartă pentru fraţii noştri din Ungaria, nu am putea să-ţi urmăm sfatul. Ori care din noi gata este să-şi jertfească viaţa în favoarea fraţilor de peste munţi, *dar nu avem dreptul să ucidem România ca să trăiască Transilvania.*

Şi *este a o ucide când, ascultându-te, am declara cetăţeni români pe cele câteva sute de mii de evrei dela noi...* Adio, domnule nu sunt omul dumitale.

In sensul vorbirii de mai sus mi-au scris din Paris şi din Italia mai mulţi bărbaţi iluştri, dar rătăciţi prin relaţiunile cu Evreii din patria lor. Pe unii din ei cred a fi luminat îndeajuns, ca să renunţe la planurile lor de împăcare cu Evreii; cunosc însă şi câţiva, aceia Evrei ei-însişi, cari de atunci au devenit înverşunaţi neamici ai mei personali şi în deosebi ai naţiunii române. Unul

din ei, dealmintrelea om învățat, ne-a urmărit până și la Roma în Octombrie anul trecut, cercând să dovedească că Românul nu e latin.

Cel mai mare neamic al maghiarilor este evreul maghiarizat la nume.

Ca să-și facă interesele nu numai ale sale ci și ale coreligionarilor săi de pretutindenea, el compromite statul maghiar, împingându-l la luptă contra naționalităților cu care în *interesul propriei existențe* de mult ar fi trebuit să fie în unire și în deplină pace. Sunt convins din proprie experiență, că dacă frații noștri de peste munți nu ar avea de a desbate decât cu adevărații maghiari, ei i-ar putea convinge de loialitatea lor față cu regatul maghiar și le-ar putea demonstra că postulatele Românilor de peste munți sunt comptabile cu idea de stat maghiar.

Ce ideal frumos acela al unei Ungarii împăcată cu naționalitățile și deci împăcată cu statele vecine!

Numai (că) așa ceva nu vor Evreii dela Budapesta, deși cu politica lor ei duc la peire Ungaria".

Aici se termină articolul lui V. A. Ureche.

In interesantul dialog Românii de dincoace de Carpați găsesc în mod neîndoios mărturisirea Evreilor maghiarizați, *că ei au fost aceia cari au împins din umbră pe Unguri să ne persecute neamul nostru subjugat;* iar Ungurii de baștină găsesc încă odată mai mult confirmarea faptului, că una din cauzele de căpetenie ale prăbușirii lor a fost puterea perfidă a acelorași Evrei maghiarizați.

Dar poate că unii Maghiari, născuți iar nu făcuți, nu vor aprecia la justa lor valoare observațiile fixate la 1900 de istoricul român, deși s'au adeverit cu prisosință prin rezultatul războiului mondial; pentru cei sceptici reproducem următorul fragment din declarația, ce a făcut într'un ceas de durere și adâncă decepție dl Iuliu Andrássy unui publicist francez:

„Nici un stat n'a fost atât de liberal cu dânșii ca al nostru. Eu însumi am făcut totul pentru a apăra drepturile lor. S'au și revărsat în masse din Galiția. Ei reprezentau un sfert din populația Budapestei. Aveau în mâinile lor presa, comerțul mare și mic, bursa, profesiunile libere. Când se naturalizau sau se convertiau, când luau nume maghiare, noi credeam că ei deveniau loiali compatrioți, că-și însușiau tradițiile noastre! Sunt ei, cari au deslănțuit bolșevismul la noi pentru a prăpădi totul. Dintre douăzeci și doi comisari ai poporului două zeci au fost israeliți: ceilalți doi n'au fost aleși decât pentru a-i suplini în ziua sabbat-ului. Această abominabilă teroare a durat patru luni: pe urmă șefii s'au salvat. Dar din Viena și de aiurea ei conspiră încă contra patriei care i-a în-

călzit la sânul ei; Bela Khun, în Crimeia actualmente martirizează acolo pe nenorociții noștrii compatrioți opriți de șeapte sau opt ani în Rusia. Șeapte sau opt ani! Că banditii aceștia au putut stăpâni peste regatul sfântului Ștefan! Ce ignominie!" (vezi ziarul „România" din 13 Martie 1924).

Acesta fiind adevărul, am crezut că a sosit vremea ca minoritatea maghiară să retragă orice încredere Jidanilor din Ardeal, care împiedică prin mijloace fără nici un scrupul apropierea dintre noi și adevărații Unguri; după cum poporul maghiar din actuala Ungarie a retras în fine orice încredere Jidanilor, cari mai trăesc pe teritoriul ei. Cu mult regret constatăm însă, că această minoritate în adunarea generală a partidului maghiar a adresat prin vechiul om politic Barabás Béla o invitațiune publică și călduroasă, aprobată prin aplauze frenetice, Evreilor maghiarizați pentru o intimă colaborare. Se vede că Ungurii veritabili dela noi mai au nevoie de experiență.

O carte interesantă.[1])

La sfârşitul anului 1924 a apărut, în traducere franceză, cartea intitulată: *„Ligue de nations ou Ligue de financiers"*, scrisă de *Samuel Gompers*, mort de curând. Lucrarea a atras imediat atenţia lumii politice în Franţa; dovadă e faptul, că a fost tradusă în ~~englezeşte~~ franţuzeşte de dl Le Trocquer, fost ministru, care o însoţeşte cu o lungă introducere şi o recomandă călduros compatrioţilor săi.

Autorul a fost cetăţean american; biografia i-o face traducătorul în următoarele rânduri: „Născut la 27 Ianuarie 1850, dintr'o familie de lucrători *israeliţi* în Anglia, Samuel Gompers a trăit de la vârsta de 10 ani în Statele-Unite. Lucrător într'o fabrică de ţigări la etatea de 11 ani, el constitue la 15 ani sindicatul lucrătorilor de ţigarete, care sindicat a ajuns modelul marilor organizaţii sindicale, şi care cel dintâi a întrebuinţat marca sindicală. La 1882 el fondează Confederaţia Generală a sindicatelor muncitoreşti „American Federation of Labour", cea mai puternică din lume, care întruneşte peste 3 milioane de membri şi exercită asupra vieţii industriale cea mai mare influenţă".

Conţinutul cărţii, trebue să-l studieze orice om politic român, dacă voeşte să afle: *pentru ce nu se poate consolida pacea în Europa după încheierea tratatului dela Versailles*. Autorul vede cauza în două curente de interese, cari se ciocnesc la fie care pas. Incordarea rezultată din acest conflict, a pătruns-o Gompers atât de clar, încât nu se sfieşte să pună forţele adversare faţă în faţă şi să-şi intituleze studiul „Liga naţiunilor sau Liga financiarilor".

După constatările făcute dela un punct de observaţie şi înalt, având în vedere rolul politic al scriitorului şi mai depărtat, fiind cetăţean american, se lămureşte următoarea situaţie internaţională: pe de o parte funcţionează *Societatea Naţiunilor*, ca maximul de precauţiune, ce au putut să ia statele în actualul stadiu de civilizaţie spre a impune membrilor semnatari menţinerea păcei prin mijloace nu perfecte dar perfectibile; pe de altă parte lucrează *nu*

[1]) (cf. „România întregită" din 1 Februarie 1925.)

la lumina zilei, ca instituția de drept internațional a Ligii Națiunilor, *ci lucrează din umbră o forță ocultă, foarte puternică, având ca țintă să zădărnicească sforțările pentru statornicirea păcii făcute de Liga Națiunilor* și să pună în locul ei dominația *Finanței Internaționale,* care, fiind animată de pasiunea afacerilor, înțelege să mențină, să aţâțe și să facă a izbucni violent conflictele dintre state, din simplul interes, că alt-fel mai ușor se adună aurul națiunilor beligerante, după cum a dovedit practica atât de rentabilă a războiului mondial.

A spus-o doar un financiar american de origină semită, că războiul înseamnă pentru finanța internațională o afacere gigantică; „Krieg ist ein Riesengeschäft!"

Iată cum demască Gompers machinațiunile acestei finanțe pe care o caracterizează „putere de intrigi, operând subtil și subteran":

„Bancherii internaționalii sunt totdeauna la pândă; ei știu totdeauna ce vroesc, sunt la curent cu ultimele noutăți pe care le au din ivoarele cele mai sigure. Ei pot ridica națiunile unele contra altora, pot înteți discordiile interne și spre a'și ajunge ținta nu șovăesc a se servi de națiunile cele mai înapoiate și de cele mai militariste, nici de națiunile cele mai revoluționare și cele mai sinistre cum e partidul socialist internațional și partidul internațional comunist.

„In epoca noastră de libertate a presei nu mai avem să ne temem de vechiul sistem al diplomației secrete, ci avem să ne temem de aceste enorme combinații de interese particulare, care nu țin nici de cum seamă de interesele naționale. Primejdia nu vine din partea diplomaților care înante de toate sunt cunoscuți, ci vine din partea financiarilor, cari operează din culise. S'ar crede că expresia „finanță internațională" înseamnă un fel de internaționalism. Adevărul este cu totul altul. Exceptând unele din funcțiunile lor necesare și legitime, acești bancheri cosmopoliți, prin însăși natura ocupației lor, se folosesc de procedeele cele mai nefaste și cele mai reacționare. Ei exportă din țară capitalurile chiar atunci când țara (unde își zic cetățeni) ar avea o absolută necesitate de capital, și puțin le pasă că națiunea pierde orice control asupra capitalului astfel exportat. Intelegând să fie pur și simplu numai oameni de afaceri, ei nu se consideră răspunzători de consecințele politice ale actelor lor, nici de greutățile ce fac guvernelor spre a'și ocroti interesele lor bancare peste graniță.

„Capitalul exportat este capital expatriat și mai bine ar fi să se numească bancherii internaționali „bancherii desnaționalizați".[1])

[1]) Cititorul își va reaminti de sigur campania ce a dus ziarul „Viitorul" contra băncii Jidanului Blank, care a exportat și deci expatriat capitalul românesc, ca să câștige la valută; și totuși acest domn are pretenția de a fi privit ca cetățean român.

„Se vorbeşte despre un „Supra-Stat". Finanţa Internaţională este astăzi adevăratul „Supra-Stat".

Incheiem interesantul citat. După această implacabilă demascare, autorul, în capitolul intitulat: „A tot puternicia finanţei internaţionale", începe cu următoarea afirmaţie care înseamnă şi o concluzie:

„Actualmente finanţa internaţională comandă situaţia internaţională".

Metoda prin care a ajuns la această stăpânire, este aceia de a întreţine în toată Europa o stare de nemulţumire generală, de frământări şi agitaţii, care dă putinţă finanţei ce pescueşte în apă tulbure, să ajungă arbitrul politicei externe. Astfel, între Germania şi Franţa a împiedicat fără nici un scrupul apropierea ce s'ar fi putut realiza prin colaborarea ferului francez din Lorena cu cărbunele german. Asemenea înţelegere, făcând concurenţă industriei metalurgice engleze şi americane, din care bancherii internaţionali au câştiguri enorme, trebue zădărnicită prin toate mijloacele. In consecinţă, Finanţa internaţională a încurajat şi subvenţionat peste Rhin rezistenţa contra Franţei, aliindu-se cu toate forţele politice şi sociale, cari i-au putut sluji, deşi acele forţe între ele se duşmănesc pe chestiuni de principii şi concepţii asupra vieţii publice interne. A ştiut să înhame la carul intereselor ei cosmopolite şi pe naţionaliştii germani atâtându-le sentimentele patriotice, şi pe socialişti, amăgindu-i cu speranţa eftinirii traiului dacă Germania plăteşte un minimum de reparaţiuni; a ştiut să conducă din umbră şi pe revoluţionarii comunişti care nu ar avea de cât să profite dintr'o revoluţie sau vre-o nouă complicaţie de războiu.

Spre a dovedi şi mai mult fătărnicia acestei politice, a cărei ţintă trece cu mult pe deasupra intereselor naţiunilor europene, Gompers arată cum aceiaşi Finanţă internaţională în Italia sprijineşte pe Mussolini, exponentul naţionalismului italian, care astăzi face uz de mijloace reacţionare spre a impune ordinea în ţara lui. Un bancher internaţional din America, Jidanul Kahn, are faţă de Mussolini cuvinte pline de entuziasm, pe care Gompers îl explică precum urmează (pag. 88):

„Entuziasmul se explică mai bine dacă ne aducem aminte că la epoca, în care se făcea această apologie (a dictatorului italian), Mussolini se pregătea să încheie cu Rusia sovietică tocmai acea cinică tranzacţiune, pe care în zadar încercase să o obţină Finanţa Internaţională dela Lloyd George în conferinţa dela Genua, şi anume: reînvierea Sovietelor prin ajutorul lumei civilizate, în schimbul unor concesiuni (de ordin economic)".

Aşa dar, forţa ocultă a bancherilor internaţionali întinde mâna

Italiei, condusă de spirit naţionalist, pentrucă guvernul dela Roma i-a întărit şi mai mult influenţa mondială, recunoscând „de iure" regimul comunist din Rusia, întreţinut de Finanţa Internaţională. Având în vedere această politică subterană, nu ne mai miră atitudinea Italiei faţă de România, care nu poate lua raporturi diplomatice cu Sovietele, care înţelege să-şi păstreze independenţa ei economică faţă de capitalul internaţional, şi care îşi afirmă tot mai totărît *crezul ei naţionalist* în atmosfera de propagandă comunistă, alimentată de finanţa fără patrie. Unde tinde să ajungă această finanţă fără patrie ne spune autorul american în următoarele rânduri (pag. 90):

„Nimic nu ar fi mai nefast pentru lume decât încheierea unui acord între revoluţionari şi aceiaşi bancheri. Dacă ar avea ei să reglementeze raporturile dela naţiune la naţiune, politica lor de intrigi ar ajunge repede să sovietizeze totul. Nimic nu demonstrează mai clar dorinţa lor de distrugere decât atacurile combinate, ce dau contra marilor democraţii naţionale în numele unui pretins internaţionalism, chiar în momentul în care încearcă să ruineze marile instituţii internaţionale (Liga Naţiunilor) create de aceste democraţii".

Rezumând conţinutul cărţii lui Gompers ajungem la următoarea constatare: războiul politic terminat la Versailles se continuă ca război economic întreţinut de finanţa internaţională, care alimentează discordia între naţiuni, susţine comunismul şi subminează influenţa binefăcătoare a Ligii Naţiunilor spre a se ridica pe sine ca arbitru pe deasupra tuturor naţiunilor spre a deveni un supraguvernământ.

Terminând recenzia lucrării lui Gompers, amintim cititorului următoarele fapte spre a se lumina deplin:

1. Critica acerbă adusă Finanţei Internaţionale este făcută de un cetăţean american, de origină *jidan;*

2. Toată lumea ştie, că Finanţa Internaţională se compune în strivitoarea ei majoritate din *jidani.* A recunoscut acest fapt jidanul Walter Rathenau, fost ministru de finanţe al Germaniei învinse în numărul din 25 Decembre 1910 al ziarului „Neue Freie Presse" scriind: Trei sute de oameni, cari se cunosc unul pe altul, conduc destinele economice ale Continentului şi îşi dau succesori din mijlocul lor;

3. Politica urmată de Finanţa Internaţională reprezintă *aplicarea* preceptelor din *Protocoalele Înţelepţilor Sionului,* concepute de Jidani şi adresate tot Jidanilor ca un „vade mecum" în întreprinderea pornită spre a distruge actuala ordine politică şi socială a popoarelor creştine. Să aducem câteva dovezi:

De 6 ani stăm martori la faptul că războiul curmat la Versailles se continuă pe teren economic şi că de aici rezultă o crescândă supremaţie jidovească. Să ascultăm preceptul din Protocoale, cap. II. pag. 15:[1])

„Nouă ne este necesar ca războaele pe cât este posibil, să nu dea avantaje teritoriale. Războiul transportat astfel pe terenul economic, naţiunile vor vedea forţa supremaţiei noastre şi această situaţie va pune ambele părţi adverse la dispoziţia agenţilor noştri internaţionali, cari au mii de ochi, pe care nici o frontieră nu-i opreşte. Atunci drepturile noastre internaţionale vor şterge drepturile naţionale“.

Gompers demonstrează cum *Finanţa Internaţională, adică jidovească, se foloseşte de orice partid după ţări şi împrejurări,* spre a disolva forţele de cohesiune naţională şi de solidaritate cinstit internaţională, pentru ca finanţa fără patrie să ajungă arbitrul situaţiei mondiale. Ascultaţi Protocoalele, cap. IX pag. 53:

„Dela noi vine teroarea care a năpădit pretutindeni. Noi avem în slujba noastră oameni de toate opiniile, de toate doctrinele;[2]) avem restauratori de monarhie, demagogi, socialişti, comunişti şi tot felul de utopişti; noi am înhămat toată lumea la carul întreprinderii noastre: fie-care din ei sapă dinspre partea lui ultimele rămăşiţe ale puterii, se străduieşte să răstoarne tot ce mai stă în picioare. Toate statele sufere de aceste uneltiri; ele cer linişte şi sunt gata a sacrifica totul pentru pace; dar noi nu le vom da pacea atâta vreme cât nu vor recunoaşte în mod deschis şi umil guvernământul nostru suprem“.

Gompers denunţă legăturile Finanţei Internaţionale, adică jidoveşti, cu revoluţionarii din toate ţările. Ascultaţi Protocoalele, cap. III. pag. 256:

„Când prin mijlocul aurului care se află în întregime în mâinile noastre, vom fi creiat, cu toate mijloacele ascunse de care dispunem o criză economică generală, atunci noi vom arunca în stradă, în mod simultan în toate ţările Europei mulţimile de lucrători. Aceste gloate în simplicitatea ignoranţei lor vor vărsa cu voluptate sângele acelor, pe cari îi invidiază din copilărie şi le vor jefui bunurile lor. *Acele gloate nu vor atinge şi bunurile noastre,*

---

[1]) Ediţia Roger Lambelin, traducere în româneşte de I. Moţa. Orăştie anul 1923.

[2]) A se cerceta varietatea doctrinelor politice a acelor oameni politici români adunaţi în jurul mesei consiliului de administraţie la banca Jidanului Blank! Şi mai spuneţi, d-lor politiciani, că nu se aplică Protocoalele?

pentru-că momentul atacului ne va fi cunoscut şi ne vom fi luat din vreme măsurile necesare".

Gompers desvălue planul Finanţei Internaţionale, adică jidovești, de a ajunge să dicteze chiar prin deslănţuirea de noui războaie. Ascultaţi preceptul şi mărturisirea din Protocoale, cap. VJ. pag. 47:

„Noi trebue să constrângem guvernele creştine să lucreze în conformitate cu planul, ce am conceput în mod larg şi care se apropie de ţinta lui. Opinia publică ne va ajuta, *această opinie publică, pe care marea putere ce se numeşte presa ne-a adus-o în mod tainic în mâinile noastre.* Cu puţine excepţii, pe care este inutil a le număra, presa este de pe acum (1907) toată în mâinile noastre. Intr'un cuvânt, pentru a rezuma sistemul nostru de constrângere a guvernelor creştine, noi vom face pe unul să vadă forţa noastră prin atentate[1]) adică prin teroare; la fiecare opoziţie noi va trebui să fim în stare a face ca vecinii să declare război statului, care se împotriveşte planurilor noastre; şi dacă acei vecini ei înşişi s'ar alia contra noastră, noi va trebui să'i reşpingem printr'un războiu general".

Astfel lucrând Jidanii, nu ne mirăm că Rusia sovietică, condusă de fii lui Israel, a făcut la 15 Ianuarie 1925, prin glasul lui Cicerin, următoarea declaraţiune privitoare la isbucnirea unui nou război european:

„Situaţia actuală din Europa nu mulţumeşte pe nimeni. Probabilitatea unui nou război creşte tot mai mult. Diplomaţia burgheză va fi în curând pusă în imposibilitate de a rezolvi chestiunile la ordinea zilei şi pe care ea le amână mereu. Eşirea din această situaţie critică, în care se găseşte Europa apuseană, poate fi numai una singură: războiul. Scopul nostru este de a împinge diplomaţia capitalistă spre această prostie".

In fine opera Jidanilor se încoronează pe ruinele statelor creştine ajungând la guvernământul suprem, de care vorbeşte şi Gompers şi Protocoalele în cap. IX. pag. 53 şi în cap. V. pag. 41.

După această demonstraţie de aplicare a „Protocoalelor" de către Jidani, se mai poate îndoi cineva de origina jidovească a acestui document istoric? Iată pentruce americanul Henry Ford, desvăluind cum se aplică „Protocoalele" în viaţa internă a Statelor Unite şi în politica externă, prin cartea lui intitulată „Jidanul internaţional", se pate lăuda cu meritul de a fi deschis ochii lumii asupra pericolului jidovesc. Când la noi existenţa acestui pericol

[1]) Amintim atentatul dela Senat al Jidanului Max Goldstein.

este încă tăgăduită, „Protocoalele“ trebue să fie cartea de căpătâiu a ori-cărui om politic, pentru-că nici o altă țară ca România mare nu este atât de râvnită de rasa lui Israel, și nici o altă țară nu este atât de dușmănită de aceiași seminție fiind-că simte, că neamul românesc întregit, după atât amar de veacuri, trăite în suferințe și martiriu, este hotărît să nu se lase în ruptul capului a ajunge sub călcâiul dominației jidovești.

Un curent general contra unui pericol comun.[1])

S'a spus, că antisemitismul este o dovadă de inferioritate culturală a societăţii unde se manifestă şi că această mişcare „neumanitară" s'a întins după marele războiu numai la popoarele cari au ieşit învinse.

Ambele afirmaţiuni fiind pornite din tabăra jidovească, sunt firește interesate.

I. Ultima afirmaţie e desmințită prin faptul că pretutindeni în lume, la învinşi ori la învingători, după ce s'a văzut la lumina sinistră a războiului şi în dezastrul ruinelor post-belice cum operează Jidanul, a apărut acut şi perseverent antisemitismul, nu ca o doctrină a urei de rasă nici ca o izbucnire a intoleranţei religioase, cum însinuează detractorii, ci ca o măsură indispensabilă de apărare naţională.

Inregistrăm numai câteva fapte culese dela *învingători:*

In *America* este suficient să citâm cartea lui Ford apărută în 1918 într'un milion de exemplare, întitulată „Jidanul internaţional" şi să ne amintim efectul ei zguduitor de conştiinţe şi convertitor de suflete până atunci indiferente, spre a pune Statele-Unite, cele liberale şi umanitare, în fruntea ţărilor, cari înţeleg să organizeze defensiva cu stăruinţă şi eficacitate. Această funcţiune organică a luat-o asupra sa asociaţia numită *„Ku-Klux-Klan"*, care numără câteva milioane de membri.

In *Franţa,* atât de primitoare altă dată, se observă tot mai mult reacţiunea contra *indezirabililor străini,* mai ales de origină semită, cari prin însăşi această obîrşie sunt cu predilecţie comunişti[2]) Actualul minister Herriot, ce se reazimă pe aderenţii din stânga,

---

[1]) (cf. România întregită din 15 Februarie 192[illegible].)

[2]) Mărturiseşte însuş jidanul M. Cohen în jurnalul *„Der Kommunist„* publicat la Charkow, în Rusia, în numărul de 12 Aprilie 1919 precum urmează: *„Se poate spune fără exagerație, că marea revoluție socială rusă a fost opera Jidanilor, şi că Jidanii nu numai au condus afacerea dar au luat în mână cauza Sovietelor"*. cf. Mgr. Jouin, Les Protocols des Sages de Sion pag. 164.

prin politica lui recentă dovedește, că a început a-și revizui ideile asupra libertății, fără frâu și control, în care se poate desfășura propaganda bolșevică. Alături de această politică, în luptă cu cea internaționalistă de inspirație semită, înflorește o literatură, hotărîtă să pună sub ochii publicului francez pericolul ce rezultă din atotputernicia ocultă a rasei lui Israel. In ajutorul naționaliștilor francezi a venit la timp publicarea în toată lumea civilizată a programului politic jidovesc, coprins în *„Protocoalele Înțelepților Sionului"* comentate de Monseniorul Jouin și de cunoscutul autor *Roger Lambelin* ale cărui studii întitulate: *Le règne d'Israel chez les Anglo-Saxons,* apărut în 1921 și *L'impérialisme d'Israel* apărut în 1924, au pus pe gânduri pe toți bărbații de stat ai Europei. Când mai înregistrăm și faptul că mișcarea contra elementului semit, revoluționar și antinațional, își are organele ei de publicitate: cum e jurnalul *„L'action française"* și revista *„La vieille France"*; că această mișcare e susținută cu tot sufletul de tineretul dela universitățile din provincie, spre exemplu Lyon, atunci dovada s'a făcut, că Francezii în fine încep a înțelege, că formula: libertate-egalitate-fraternitate, din care Jidanii pripășiți în Franța au știut să tragă prea mult folos, trebue restrânsă și astfel interpretată, încât să servească în primul rând intereselor naționale.

In *Anglia,* s'ar părea că Jidovimea domnește încă, fără a fi suspectată, că ea este cum s'a zis: *fons et origo omnium malorum.* Totuș deșteptarea Albionului credul a început. Dovadă e marele ziar *„Morning Post",* care a dat alarma cel dintâi asupra cărții cu precepte distrugătoare coprinse în *Protocoale;* dovadă sunt revistele care pun una și aceiaș chestiune jidovească din puncte de cercetare deosebite: una întitulată *The Brittons,* accentuând simțul național, autohton, și inalterabil, față de tendințele disolvante și umanitariste ale elementului semit; alta, întitulată *The Hidden Hand,* care înseamnă „mâna ascunsă" și scoate la lumină machinațiile subversive ale fiilor lui Israel. De altfel stăpânirea sub toate formele, la care au ajuns Evreii în Anglia, s'a întins și a pătruns cu un efect atât de îngrijitor, încât nu un „huligan" din Orient, ci un englez cumpănit, cu sânge rece și judecată dreaptă, și anume Arnold White a ajuns să spună că ziua nu va fi departe, *„când națiunile din Europa vor descoperi dintr'odată că floarea bunurilor țării lor aparține Jidanilor și că democrația, crezând că face operă superior umanitară, a lucrat oarbă și fără știință la triumful supremației evreiești, pierzând în acelaș timp capacitatea de a-și mai păstra distinctă propria ei existență".*

In *Italia,* curentul de opinie publică în contra Jidanilor s'a cristalizat într'un fapt istoric, și anume: când comunismul, servind

la pregătirea dominațiunii universale a Evreilor, amenință să ducă Italia la dezastru, cum s'a experimentat în Rusia, imediat prin spontaneitatea sufletului național s'a închegat o puternică organizație politică în frunte cu Mussolini, care venind la guvern a știut să potolească valurile anarhiei, întreținută de finanța internațională jidovească.

Așa se prezintă curentul antisemit la marii învingători.

La *învinși* este explicabil ca antisemitismul să se manifeste mai pronunțat când toată lumea știe, că de pe urma schimbării de regim politic din acele țări, Evreii au profitat punând mâna pe putere în volbura revoluției.

Toată lumea știe că 80% din revoluționarii germani din 1918—1919, erau jidani[1]); că constituția de la Waimar din 1919 a fost redactată de jidanul Hugo Preuss, profesor la Universitatea din Berlin; că în Bavaria revoluționarul Kurt Eisner era jidan[2]); că în Austria comuniștii și socialiștii, conduși de jidani au răsturnat dinastia habsburgică; că bolșevismul a fost întrodus în Ungaria de jidanul *Kohen,* care și-a maghiarîzat numele zicându-și Bela Khun.

Toată lumea știe că înlocuirea prin revoluție a țarismului cu regimul bolșevic s'a făcut prin mâna Jidovimii, promovând numai și numai interesele rasei lui Israel, care în nenorocita Rusie exercită o tiranie distrugătoare de bunuri și vieți omenești așa cum nu s'a întâmplat nici în vremea țarului Ivan cel Groaznic.

Așa fiind situația europeană, trebue să fie cineva ori un naiv ori de rea credință, ca să mai susțină că antisemitismul din România întregită este importat, prin imitație periculoasă, dela națiunile învinse; când de fapt întreaga noastră societate, ca și întreg continentul european, simte că Evreul, cu apăsarea lui precugetată asupra vieții economice, cu puterea aurului adunat în timpul războiului și din exploatarea nevoilor post-belice, devenind tot mai pretențios și mai amenințător în sânul națiunii române, nu mai poate fi privit cu indiferență ci trebue combătut stăruitor printr'o îndelungată sforțare solidară dacă nu voim să „pierim ca națiune" tocmai pe calea în fine deschisă spre superbele destine ale acestui

---

[1]) Aducem la cunoștință următorul fapt, relatat de Th. Fritsch în opera-i intitulată *Handbuch der Judenfrage* pag. 540; Când a isbucnit revoluția germană în Noemvrie 1918 un membru al comitetului revoluționar, germanul Ströbel, înțelegând că mișcarea revoluționară este operă jidovească, a făcut poporului german următoarea întrebare: *„Poți tu să suferi să fi redus la tăcere și ca 80% din conducătorii tăi să fie jidani?"* In urma acestui fapt, Ströbel a fost imediat exclus din comitetul de conducere.

[2]) S'a numit înainte *Israelovici,* iar în tinerețea lui alții l'au cunoscut sub numele *Salamon Kosmanowski.* Vezi Jouin, op. cit. pag. 160.

neam. Se pare însă că jidovimea, care şi-a ales drept ţară de colonizare nu Palestina istorică ci România modernă, şi-a pierdut răbdarea de a cuceri pe cale de evoluţie Chanaanul dintre Nistru şi Tisa şi a apucat calea mai scurtă a revoluţiei. Dovadă e acţiunea comunistă, despre a cărei metode şi conducători luăm următoarele informaţiuni din ziarul oficios al guvernului, din „Viitorul" dela 20 Decembrie 1924.

„In noaptea de 19 Decemvrie s'au aruncat în mai bine de 30 oraşe şi centre industriale, printre cari şi Bucureştii zeci de mii de manifeste, tipărite sau şapirografiate: o adevărată ploae de instrucţiuni şi sfaturi teroriste. S'a aflat cu acest prilej că nu era vorba de o singură organizaţie teroristă, ci de trei organizaţii alimentate toate trei cu bani sovietici. Prima organizaţie avea ca agenţi de legătură cu organizaţiile streine pe *Ilie Iţcovici* zis şi *Mihail Baumann* şi *Al. Grünbaum* cu paşaport falş pe numele H. Velacek. Susnumiţi erau ajutaţi în Bucureşti de următorii teroriştі: *Sender Margulius, Aron Hupperman,* Nastase Plasă, *Bernand Zuckermann, Liza Dijur, Burăh Kohană,* Ilie Creţu, Elena Filipovici, *Norman Leibovici* şi *Bibi Braunştein.* A doua organizaţie descoperită era condusă de *Al. Dobrogeanu-Gherea,* (despre care orice român trebue să ştie că este Jidan şi purta în tinereţe numele *Nuhăm Solomonovici Katz)* şi Köblös Elek, acesta originar din Târgul-Mureş. Făceau parte din organizaţie *Marcel* şi *Ana Pauker, David Finkelstein* zis Fabian şi Path István".

Ne oprim aici cu citaţia din „Viitorul". Orice om de bună credinţă se poate convinge ce parte au jidanii la propaganda bolşevică în România, când din toate numele pomenite 2 sună româneşte, 1 sârbeşte, 1 ungureşte, iar toate celelalte 14 sunt purtate de jidani pur sânge. Iată pentru ce avea deplină dreptate prinţul Metternich când scria la 1849 despre Evrei: *Ils sont des révolutionnaires de grande volée.*

Când pericolul evreesc, ce ne ameninţă naţiunea cu moartea prin extincţiune lentă — a se vizita Maramureşul, Bucovina, Nordul Moldovei — se mai complică şi cu atentatele criminale de a se schimba prin violenţă actuala formă de guvernământ a statului român, atunci rugăm pe păzitorii ordinei publice, ca în cadrul legalităţii, să ne permită a da alarma. Este o datorie de fiu autohton al acestei ţări!

Ceeace se întâmplă la noi, are loc în toată Europa cu propaganda bolşevică condusă din umbră de finanţa jidovească, încercând a realiza comunismul prin pionieri recrutaţi din neamul lui Israel. Iată de ce d-lor Jidani, oricât aţi contesta existenţa curentului contra neamului vostru, acest curent general există ca un

puternic factor istoric în viața tuturor popoarelor, cari trecând prin experiența războiului, au învățat a vă cunoaște.

Trecem la a doua chestiune. Cum jidovimea, isteață la discuțiile în care pune poate reacredință, afirmă că antisemitismul general de astăzi este o boală post-belică și deci se va vindeca cu vremea ca toate rănile războiului; se impune a face lumină, arătând că mișcarea contra Evreilor a existat și înainte de 1919 și că s'a desvoltat prin scrierile câtorva oameni de caracter tocmai în țara, care era privită drept cea mai liberală, drept cea mai generoasă, cea mai umanitară: în Franța.

Intelectualul semit Bernard Lazare a mărturisit într'un moment de sinceritate adevărul următor: *Jidanul a dus cu el antisemitismul pe unde s'a oprit în cursul veacurilor la toate popoarele.* A demonstra cu fapte această constatare sintetic exprimată, ar însemna a reface istoria în ultimii 2000 de ani. Alții să înceapă această operă, absolut necesară pentru luminarea popoarelor. Este sigur că din curentul general antisemit va porni și o cercetare științifică în acest sens. Aci vom aminti în treacăt că în prima jumătate a secolului 19, Francezii au dat semne că se deșteaptă sub amenințarea pericolului jidovesc.

O dovadă eloquentă ne aduce cartea lui *Toussenel*, intitulată: *„Les Juifs rois de l'époque"* apărută sub domnia lui Louis Philippe, în care autorul desvălue manevrele de acaparare a bogăției franceze de către aristocrația financiară jidovească în frunte cu familia Rotschild. La distantă de un pătrar de veac apare în 1869 opera clasică și profetică a lui *Gougenot des Mousseaux*, conținând atât adevăr până atunci încă nedesvăluit și atare argumentație cu caracter istoric, politic și social în contra Evreilor, încât aceștia au făcut să dispară din comerț întreaga primă ediție, iar autorul, amenințat cu moartea, a murit subit. Opera curajosului francez intitulată: *Le Juif, Le Judaïsme et Judaïsation des peuples chrétiens,* a fost tradusă în limba germană acum trei ani de Alfred Rosenberg, directorul revistei *„Der Weltkampf"*; un indiciu că păstrează încă o înaltă valoare de actualitate. Cei inițiați mai cunosc de sigur campania lui *Edouard Drumont* contra aceluiași pericol, dusă cu mult sgomot și cu o crescândă aderență acum vre-o 40 de ani, fixată în opera intitulată *„La France juive"*.

Ne putând enumăra seria cărților antisemite, apărute în Franța până la isbucnirea războiului mondial, spicuim din bogata literatură lucrarea lui *L. Vial*, intitulată *„Le Juif sectaire"* scrisă la 1899, din care vom extrage un lung fragment, reprezentând bilanțul influenții, mai exact spus al guvernării oculte ce a exercitat rasa lui Israel asupra Republicii franceze în ultimii 25 de ani ai secolului

trecut. Reproducem traducerea textului pag. 314 şi următoarea:

„Să măsurăm dintr'o privire ruinele îngrămădite la noi (Franţa) în 25 de ani de dominaţiune talmudică.

„Zicem *talmudică*, fiind de astădată de acord cu marele rabin din Paris, Dreyfuss, care o mărturisia la mormântul marelui rabin Isidor, la 27 Septembre 1895 în modul următor:

„Sub direcţiunea lui Isidor, o putem spune, comunitatea noastră a avut *constituţia ei definitivă*, a fost *înzestrată cu cea mai mare parte a organelor ei*, cari prin el şi prin acela care a primit pioasa moştenire *s'au desvoltat, s'au întărit fără încetare în această din urmă jumătate de secol*".

„Acela care a primit pioasa moştenire este (rabinul) Zadoch-Kahn! Dar din *„constituţia definitivă a comunităţii" jidoveşti*, din *întărirea neîncetată a organelor ei, în ultima jumătate de secol"*, ce am câştigat noi Francezii?

„Iată ce am câştigat:

„Expulzarea, prin violenţă, a 50000 de călugări francezi din mânăstirile lor, în ziua de 29 Martie 1880, în virtutea „legilor existente" scoase din uitarea seculară de Jidanul din Frankfurt, naturalizat de curând, numit Reinach, acela care a insultat pe colonelul Henry (afacerea Dreyfuss)

„In luna lui Iulie acelaş an, desfinţarea legii creştine prin care se asigura lucrătorilor francezi repaosul duminecal, pentru-că viola legea talmudică care li-l interzice: „Repaosul la sărbători nu este pentru câini" *(Megilla:* 7: 2, ediţia de Veneţia).

„Votarea legilor de impunere din Decembre 1880 şi 1895, care apasă cu un greu impozit bunurile săracilor, lovind în cele 500 de milioane legitim dobândite a celor 200000 călugări francezi, dar respectând cele 80 miliarde, în cea mai mare parte ne-cinstit câştigate, aparţinând la 100000 jidani streini care uzează şi abuzează de această avere în profitul lor exclusiv,

„Votul din 28 Martie 1882, din inspiraţiunea jidovească, susţinută de deputaţii jidani şi de presa jidovită, mai ales de ziarul „Lanterne", şi anume votarea legii *învăţământului neutru* a lui Jules Ferry, jidovitul, ale cărei rezultate clare după 10 ani de aplicare sunt următoarele:

1. „Numărul copiilor criminali s'au mărit cu 1/4, pe când numărul populaţiei a rămas staţionar" (Alfred Fouillé).

2. „Cifra crimelor a 7 milioane de copii între 7 şi 16 ani, atinge aproape numărul îndoit decât acela al crimelor comise de 20 milioane de adulţi de la 16 ani în sus" (Alfred Fouillé).

3. „Noţiunea de Dumnezeu ştearsă din inima a 10 milioane de copii trecuţi prin şcoala fără Dumnezeu.

4. „Aceste 10 milioane de copii pregătesc 5 milioane de căsnicii fără Dumnezeu, adică fără copii, aducând în scurt timp ruina, pe trei sferturi consumată, a familiei şi a Franţei!

„Votarea legii asupra divorţului din 27 Iulie 1887, a jidanului Naquet a provocat 100000 divorţuri, a împiedicat naşterea a 200000 copii, şi a lipsit Franţa de 100000 de soldaţi!

„In 1892 s'a votat *legea finanţelor* care menţine subvenţionarea seminariilor israelite, unde se învaţă, cel puţin indirect, odată cu Talmudul ura contra Franţei şi în contra Francezilor, şi care lege suprimă seminariile catolice în care se învăţa iubirea Franţei, religia celor 38 milioane de Francezi!

„In acelaş an, s'a creiat la Sorbona un curs de pozitivism, sau de nereligiune, completat în 1898, prin introducerea în învăţământul oficial a *darwinismului*, care învaţă că omul se trage din maimuţă[1]). Introducerea s'a făcut din iniţiativa francmasonului Bourgeois, amic intim al Jidanilor cu vază.

„Mai trebue oare şi suprimarea rugăciunilor oficiale, a procesiunilor în oraşe şi în sate, urmăririle arbitrare contra clerului, suprimarea cinică a salariilor lor, secfestrarea şi vânzarea bunurilor congregaţiunilor, etc!

„Şi ceiace este din cale afară de grav! mai este doctrina *plăcerii până la extrem*, propagată de economiştii Jidani, răspândită cu furie prin jurnale, afişe, prospecte murdare, de obiceiu jipoveşti căutând să pervertească totul până în cel din urmă cătun din cea din urmă comună a Franţei!

„Rezultatul: La 8 milioane de căsnicii franceze sunt:

1. Două milioane fără copii (adică un sfert din totalul căsniciilor!).

2. Două milioane 500 mii cu câte un copil (mai mult de un sfert)!".

După acest dezastros bilanţ, vă întreb domnilor fruntaşi ai vieţei noastre publice: mai puteţi sta indiferenţi faţă de înfluenţa ocultă a jidovimei, care cu băncile ei v'a adunat pe cei mai mulţi într'o miraculoasă armonie, la masa consiliului de administraţie a băncii Evreului Blank? Ori poate veţi obiecta, că la noi semiţii moderni nu au ajuns la aceiaşi putere ca în Franţa. Dacă încă nu au ajuns, nu-i vedeţi alergând şi corupând în dreapta şi în stânga ca să ajungă cât mai repede? Dar nu înseamnă oare a deţine o considerabilă parte din puterea vieţii publice, când banca Blank

---

[1]) Această doctrină e pe p'acul jidanilor talmudişti, cari propovăduesc şi ei că „Jidanii singuri sunt oameni, iar celelalte naţiuni nu sunt decât o varietate de animale". (Tr. Baba m, f. 114,2).

plăteşte pe cei mai mulţi fruntaşi politici cu tantieme şi jetoane de prezenţă şi când conducătorul acelei bănci a oferit d-lui N. Iorga şefia partidului ţărănist?

Când eşti om serios, nu oferi ceia ce nu ai; oferind'o, dispui deci de şefia unui partid de opoziţie prin care din momentul când se va schimba regimul, vei avea cuvânt hotărâtor în guvernarea ţării. V'aţi întrebat d-lor fruntaşi politici, salariaţi de Blank, care va fi soarta ţării sub steaua cu cinci colţuri a lui Israel? Ori poate credeţi că România întregită, cu slăbiciunile inerente ale închegării ei de curând, va fi mai bine pregătită în lupta contra Jidanilor, de cât a fost Franţa la sfârşitul secolului trecut? Nu aşteptăm răspunsul, pentru-că nu aveţi nici autoritatea morală nici curajul să-l daţi.

Fondul mişcării sioniste[1])

In cursul lunei Ianuarie ne-a fost dat să înregistrăm un fapt, care în loc să treacă neluat în seamă ca un simplu fapt divers, a fost ridicat la importanţa unui eveniment politic.

Un Jidan cu numele Nahum Socolof, unul din conducătorii mişcării sioniste, venind în România să strângă fonduri pentru înfăptuirea ei, a fost primit cu atenţii şi onoruri cari au atins dureros simţul demnităţii noastre naţionale. La Bucureşti, Ministrul de externe al ţării s'a grăbit să-i dea un banchet: la Chişinău generalul comandant al armatei din Basarabia în tovărăşia Ministrului de Justiţie şi a tuturor înalţilor funcţionari i-au eşit întru întâmpinare, iar prefectul de poliţie într'un automobil oficial stând în picioare cu faţa spre călătorul semit, aşa cum se obişnueşte la noi a se proceda numai alaiul regal, a înţeles să se arate în văzul tuturor făcând în materie de ordine exces de zel şi de temeneli desgustătoare; la Oradea-Mare oficialitatea militară şi civilă a făcut aceiaşi primire lui Nahum Socolof, crezând că săvârşeşte un act de înaltă diplomaţie, dictată dela centru, când în realitate s'a desvăluit cu această ocazie, că guvernanţii noştri au adus în România mare, printr'o inexplicabilă retrogradare, spiritul de „smerenie“ inadmisibilă de pe vremea caimacamului Vogoride.

Ne-a durut în suflet întoarcerea la acea politică, pe care generaţia dela 1848, în fierberea patriotică pregătitoare a Unirii Principatelor, a respins'o cu vigoare ca învechită şi dăunătoare intereselor neamului.

Retrogradarea este cu atât mai dureros simţită cu cât conducătorii noştri s'au abătut dela linia de conduită ce a avut Regatul României mici într'o situaţie similară. Venise acum vre-o 25 de ani la Bucureşti, spre a se interesa de soarta consângenilor lui, un Jidan care pe vremuri se bucura cel puţin de acelaş renume ca emisarul sionist din zilele noastre, se chema: Bernard Lazare.

Primirea ce i s'a făcut, a pornit dintr'un spirit de necesară

[1]) (cf. „România întregită“ din 1 Martie 1925)

precauțiune și nimic mai mult: s'a pus atâta pază polițienească în jurul oaspelui nepoftit, cât era strict suficientă spre a-l apăra de neplăceri, cari în ori-ce moment erau gata să se manifeste din partea marelui public românesc. Văzând Evreul francez în ce atmosferă a intrat, a doua zi s'a grăbit să părăsească țara unde venise pentru o lungă anchetă.

După un pătrar de veac în România întregită, ce se bucură cu totul de altă situație externă în concertul european, constatăm că a scăzut enorm simțul demnității naționale față de acea specie de străini, care spre deosebire de ceilalți din alte neamuri, nu pot veni la noi decât cu planul precis de a întări elementul semit inasimilabil în dauna țării și a poporului, care cu prea largă indulgență îl adăpostește.

Și ce a căutat Sokolof la noi? Răspunsul oficial sună: să strângă bani pentru transportarea și așezarea jidovimei în țara ei de baștină. Dacă intreprinderea ar avea un fond de sinceritate și ar fi executabilă, toată lumea ariană ar saluta-o cu entuziasm și ar ajuta-o cu fonduri ce ar trebui înscrise în bugetul fiecărui stat, spre a grăbi cu un ceas mai înainte curățirea țării de „lepra" jidovească.

D-lor guvernanți, am pus penultimul cuvânt în semnele citațiunii, pentru-că l-a rostit în plină Cameră a României mici *nu* un deputat, care nu știa ce este diplomația, ci însuși Ion C. Brătianu omul dela 1848, 1859, 1866, făuritorul Independenții și al Regatului.

Cum pentru realizarea idealului sionist se adună fonduri neîncetat, este o condiție de corectitudine înainte de toate de a se lămuri chestiunea: dacă planul este executabil; căci, dacă nu este executabil și totuși se urmează cu strângerea fondurilor, înseamnă că acelor fonduri va trebui să se dea o altă destinație de cât cea inițială.

Spre a se putea transporta toate cele 18 milioane de Jidani în Palestina, spre a se fonda statul național jidovesc așa cum l-a visat Teodor Herzl, se cer două condiții esențiale, după ce condiția puterii publice s'a împlinit prin faptul că forța britanică a creiat această putere în țara Sionului, punând-o în mâna guvernatorului de origină semită, Sir Herbert Samuel.

1. Se cere loc suficient nu numai ca suprafață dar și în ce privește calitatea, spre a putea adăposti cu perspective de propășire toată jidovimea ce s'ar întoarce în țara strămoșilor ei; așa dar un teritoriu îndestulător, care ar forma baza statului iudaic.

2. Se cere poporului evreu acea hărnicie care în luptă cu natura creiază materii prime, acea stăruință dârză în truda-i crescândă de a câștiga cu sudoarea feții pâinea de toate zilele, cum istoria

ne arată că rasa anglosaxonă cu invincibila ei energie, descărcată asupra pământului din lumea nouă, a ştiut să-şi construiască în America de Nord un *cămin* naţional, din care mai târziu a răsărit regimul independent al Statelor-Unite.

Să cercetăm aceste două condiţii.

In ce priveşte întinderea Palestina, acest ţinut are 25.000 km. pătraţi; aşa dar, ori cât ar fi de minunată calitatea teritoriului de stat nu ar putea nutri o populaţie de 18 milioane de jidani, răspândiţi astăzi pe toată suprafaţa globului.

In ce priveşte calitatea acestui colţ de pământ, unde în vremuri biblice se spunea că curge miere şi lapte, vom cita cuvântul autorizat din vremurile noastre ale Evreului Henri Morgenthau, fost ambasador al Statelor-Unite la Constantinopol, sionist înfocat, dar prea cinstit spre a şi permite să mistifice realitatea. Iată ce spune:

„Adevărul este că Palestina, chiar în stare de prosperitate, nu poate nutri o populaţie importantă. Are un pământ slab şi sgârcit. Este o ţară de coline pietroase, unde timp de veacuri un popor curajos s'a străduit să trăiască cultivând cu multă greutate câte-va brazde de pământ împrăştiat ici şi colo.

„Apele, puţine la număr şi cu debit insuficient, sunt cu totul neîndestulătoare pentru un sistem de mare irigaţie care totuşi este necesară spre a exploata în mod raţional această ţară. Zăcămintele subterane de apă nu pot fi întrebuinţate decât prin cheltueli prodigioase. După o anchetă făcută la faţa locului, pot anunţa că Palestina nu poate hrăni o populaţie nouă mai numeroasă de cât un milion de oameni". [1])

Aşa dar, chiar dacă s'ar face enorme investiţiuni de capital spre a pune în valoare solul ingrat al Palestinei, şi s'ar grăbi Jidanii să emigreze acolo, chestiunea jidovească ce apasă tot mai greu, după marele războiu, asupra foştilor beligeranţi arieni, nici pe departe nu se va fi rezolvit: tot mai rămân printre „goimi" 17 milioane de semiţi, înzestraţi cu o îngrijitoare facultate de a se înmulţi.

In ce priveşte calitatea de a coloniza a poporului evreu, adică de a întemeia prin propria-i forţă aşezăminte durabile devenind centre de producţie, pe care să se bazeze o economie naţională sub toate formele ei diverse, slujite prin puterea de muncă creatoare a populaţiei jidoveşti din Palestina; a pune atare condiţie înseamnă a glumi când cunoşti istoria. Neamul evreiesc reprezintă din cele mai vechi timpuri *tipul elementului parazitar* prin-

[1]) cf. Roger Lambelin, „L'Imperialisme d'Israel". Paris 1924 pag. 277.

tre popoarele Asiei occidentale. Alții i-au purtat războaele [1]) când aveau o organizație de stat; alții i-au construit templele cu arhitectura lor împunătoare, când se bucurau de independență politică; alții i-au muncit pământul pentru ca Jidanul să consume sau să comercializeze lucrurile produse de-a gata.

Cu pornirea atavică de parazit s'a împrăștiat mai târziu în toată lumea, *nu ca să producă, ci ca să consume și să exploateze nevoile altora.* După ce a știut să-și desvolte aceste calități negative până la o nebănuită virtuositate printr'o practică de 2000 de ani în dauna altor popoare, câți-va ideologi și o ceată de bancheri interesați aruncă în Europa și America lozinca inexecutabilă a reîntoarcerii Jidovimei în străvechea ei patrie.

Experiența recentă a dovedit, că Sionismul nu se poate înfăptui nici în mica măsură în care ar permite-o suprafața Palestinei, pentru simplul motiv că Jidanul nu lucrează personal, din greu și productiv: nu este deci capabil să colonizeze.

La 1884 Evreul Eduard Rotschild a pus la dispoziție sume enorme spre a întemeia un așezământ agricol compus din Jidani în apropiere de Iaffa. „După câți-va ani pământul coloniei plănuite a fost arat, irigat cultivat în așa fel că s'a transformat în vii și livezi de portocali; *dar Arabul localnic cu brațele lui a operat această transformare. Din Jidanii imigrați pe cheltuiala marelui bancher, nu au rămas în colonie de cât directorii, contabilii și agenții comerciali; ceilalți s'au împrăștiat pentru a se ocupa cu camăta și afacerile după tradițiile rasei lor*".

Acest fapt în deobște cunoscut îl reamintește autorul francez Roger Lambelin în cartea-i de curând apărută: *„Imperialismul lui Israel"* (pag. 250). Astfel manifestându-se capacitatea de colonizare a Jidanului, parazit de veacuri, este explicabil pentruce nu se populează Palestina nici astăzi, când puterea britanică a dat nenorocita țară arabă pe mâna Jidovimei, în frunte cu Herbert Samuel, care tae și spânzură pe meleagurile Iordanului ca un proconsul roman, dar nu poate isbuti să realizeze idealul sionist.

In adevăr, iată cum se prezintă situația Palestinei după 5 ani de stăpânire jidovească sub scutul armatei engleze.

Populația actuală se ridică 757 mii locuitori, dintre cari 590 mii musulmani, 84000 Jidani, 73000 creștini de diverse confesiuni. In momentul intrării Englezilor în Ierusalim, trăiau în toată țara *vre-o 60000* de Evrei. Așadar, după 5 ani de guvernare sionistă abia s'au mai adunat 24000 de Jidani, cari după chiar jurnalul

[1]) Caracteristic este următorul precept din Talmud: „Când mergi la război nu te duce cel dintâi, ci cel din urmă, ca să te poți întoarce cel dintâi"

ovreesc *Jewisch Chronicle* au început a pleca de acolo în proporţii considerabile.

In ce priveşte facultatea Evreului de a spori prin munca lui proprie producţia ţării — nu de a jongla ca negustor şi industriaş cu materiile prime produse de alţii — Roger Lambelin[1]) constată că exportul din 1922 a scăzut faţă de anul 1921 cu 63.000 livre sterline şi că în 1924 s'a exportat portocale cu 400.000 lăzi mai puţin ca în 1923.

Din datele sumar reproduse rezultă că Jidanul nu este capabil de muncă constructivă; a dat însă dovadă de alt-ceva în încercarea-i trecătoare de a ferici Palestina, şi anume s'a dovedit un agent distrugător de prima forţă:

A propagat bolşevismul cum a sosit acolo, după cum se constată din protestarea congresului arab din 1921, trimeasă regelui Angliei şi tuturor miniştrilor de externe ai marilor puteri, dar fără nici un efect, pentru-că diplomaţia oficială britanică şi a celorlalte state stă astăzi sub influenţa diplomaţiei oculte şi tiranice a Finanţei Internaţionale jidoveşti.[2])

A adus disoluţiunea moravurilor în aşa măsură, încât patriarhul latin al Ierusalimului, Mgr. Barlassina, după o vizită făcută în ţara Sionului, indignat de transformarea constatată, a rostit la Roma un sever rechizitoriu sub formă de conferinţă asupra efectelor morale dezastroase ce s'au desvoltat în urma guvernării sioniste, din care document istoric extragem următorul fragment:

„Din vremea Turcilor legea şi autorităţile au interzis totdeauna casele rău famate mai ales la Ierusalim, la Betleen, la Nazaret, iar acum, puţine luni după ocupaţiune, în August 1918, o deciziune a autorizat înfiinţarea câtor-va case de prostituţie la Ierusalim, lucru ne mai auzit. Mai târziu, sir Herbert Samuel desfiinţează printr'o ordonanţă din 3 Februarie 1921 toate restricţiunile anterioare şi permite ori-şi-cui ar voi să deschidă case de prostituţie oriunde i-ar plăcea. Această permisiune s'a dat în afară de Ierusalim, pentru Gaza, Bersabe, Ramleh, Betleen, Caiffa“.

Oprindu-ne aici cu rezultatul, nu numai negativ, dar şi destructiv al încercării de colonizare jidovească în Palestina, se pune întrebarea firească: pentru ce căpeteniile sioniste mai frământă populaţia semită cu speranţe irealizabile? Ei, cari cunosc mai bine ca toţi adevărata situaţiune, nu pot crede în propaganda lor. Atunci care este fondul nemărturisit al mişcării sioniste?

Este următorul, destăinuit în câteva cuvinte: *să creeze în Pa-*

---

[1]) Op. cit. pag. 256.

[2]) publicat de R. Lambelin, op. cit. pag. 258—59.

lestina numai un punct de reazim pentru politica mondială a rasei jidovești. L'a desvăluit congresul evreesc ținut în America în Octombrie 1923 în următoarea frază finală a rezoluției votată prin aclamație:

„Speranța noastră și ținta rugăciunilor noastre este ca Ierusalimul să fie reconstruit de pe acum și să devină centrul păcii mondiale pentru toate națiunile, pentru toate rasele și toate religiile așa precum a prorocit profeții noștri". Iată ambiția poporului evreu, care nu vrea să plece dintre noi în țara strămoșilor lui, dar care din mijlocul nostru urmând directivele politice ale regelui Sionului caută să conducă lumea civilizată prin puterea aurului, ce dirige presa mondială și raporturile economice dintre națiuni. Aceiași mărturisire o întâlnim și în Protocoale: o dovadă mai mult de proveniența lor jidovească. Iată ce spune autorul lor în Cap. XVII.: *„Regele Jidanilor va fi adevăratul Papă al Universului, va fi Patriarhul Bisericii internaționale".*

In ce privește conducerea din umbră a politicei mondiale, în Protocolul XV. întâlnim iarăși o declarație ce nu sufere nici o desmințire pentru cine caută să descopere firele ascunse, după cari se deapănă politica externă dela terminarea marelui război până astăzi: *„Căci popoarele, în ce privește secretele politicii noastre, sunt copii etern minori ca și guvernele lor".*

Spre a-și ajunge mai ușor ținta nemăsuratei lui ambiții, „poporul ales" trebue să deștepte printre fii lui conștiința de rasă. *Acest instrument de luptă caută căpeteniile sioniste să-l făurească în sufletul populațiilor jidovești din orice țară; NU să pornească exodul la Palestina.*

Toată lumea ariană constată cu îngrijorare în ce măsură conștiința de rasă s'a desvoltat în ultimul timp la Jidani: o dovadă recentă a acestui fapt o aflăm în manifestațiile zecimilor de mii de Semiți, cari cu steaguri sioniste au primit pe Socolof la Chișinău, iar la Timișoara l'au aclamat cu titlul de „rege". De altfel ideia „Exilarchului", a monarchului încă în exil, este adânc înrădăcinată în conștiința Evreimii de pretutindeni, care îl așteaptă să iasă din taina veacurilor și să se sue ca despot universal pe tronul Ierusalimului.

Ca o culme a orbirii guvernanților noștri prezint marelui public următorul fapt: pe când Jiadanului Socolof i-se permite să deștepte *la consîngenii lui din țara noastră* conștiința de rasă [1]; nouă Românilor autohtoni nu ne este îngăduit să trezim aceiași

[1]) Cine voește să se lumineze în această privință să citească cartea lui Ford: *„Der internationale Jude".*

conştiinţă de rasă în sufletul populaţiei româneşti! Pe când în slujba acestei politici *pansemite* s'au pus conştient sau inconştient — prin politica tăcerii vinovate — toate jurnalele scrise româneşte; guvernul neînţelegând sau făcând diplomaţie pusilanimă se face că nu înţelege pericolul ce ne ameninţă şi suprimă singura revistă din Cluj, care a avut curajul să privească problema în faţă şi să denunţe răul în mod obiectiv, dar cu un curaj ce nu se poate frânge!

Dacă fondul mişcării sioniste este fortificarea conştiinţei de rasă la Jidani, şi nu plecarea lor la Palestina, atunci înţelege orî cine ce a căutat Jidanul Socolof la noi în ţară.

A venit să se intereseze prin organizaţiile ce-i stau la dispoziţie cum trăesc consângenii lui în Chanaanul dintre Nistru şi Tisa, şi mai ales cum să le întărească poziţiile câştigate pe aceste binecuvântate plaiuri. Cu cel dintâi rezultat palpabil obţinut, a fost că a adunat zecimi de milioane în câteva zile: numai la Cluj după întrunirea ţinută sub paza baionetelor româneşti, s'a subscris suma de 6 milioane de lei, care fără nici un imposit iese din ţară spre a spori forţele de luptă contra statului român, sub forma de întreţinere clandestină a „anumitei prese", de susţinere a emigranţilor ucranieni, cari toţi devin cetăţeni români, sub formă de sprijin dat comercianţilor jidani spre a ucide concurenţa negustorilor români, etc,

In afară de rezultatul rentabil al sumelor subscrise, sionistul Socolof a plecat din ţară cu cele mai frumoase speranţe pentru propăşirea Jidovimei şi instalarea ei de veci în România întregită, sprijinindu-se pe o serie de fapte, din care enunţăm numai câteva:

România mare a ajuns *o ţară de colonizare jidovească*. Nu puteţi contesta acest adevăr, d-lor guvernanţi, când nu aveţi curajul să clintiţi din loc pe nici un Evreu din cei 400,000 de imigraţi semiţi trecuţi prin frauda lor şi slăbiciunea *D-voastră*, în Basarabia. Aceiaşi imigraţie are loc la toate punctele cardinale de pe graniţă, afară de Dunăre. Pentru a se executa colonizarea în cadrul legalităţii, politica mondială a Iudaismului a îngrijit din vreme să se creieze prin tratatul de pace pentru Jidovimea cotropitoare un regim juridic, în virtutea căruia să se încetăţenească cu cea mai mare înlesnire toţi veneticii proaspeţi sosiţi din Galiţia, Polonia, Ungaria, Rusia, Celo-Slovacia, cu ajutorul actelor de „indigenitate" confecţionate de rabinii din ţară.

Regimul impus din afară se completează ca prin minune cu consecinţele reformei agrare în ce priveşte aplicarea legii respective şi anume: din Basarabia vin tot mai dese plângeri că populaţia autohtonă îşi vinde pământurile veneticilor jidani, aşa încât aceştia devin stăpâni, iar ţăranii români desrădăcinaţi de pe glia,

din care şi-ar trage puterea şi pentru sine şi pentru statul român, vor ajunge acel element vântură-ţară veşnic nemulţumit şi gata să constitue materia uşor inflamabilă a revoluţiilor, alimentate tot de Evrei. Un alt aspect al aplicării legii agrare: statul ne având capitalul necesar să exercite dreptul de preemţiune privitor la părţile de moşie rămase neexpropriate, aceste părţi au fost cumpărate în Moldova şi Ardeal de capitaliştii jidani prin bună înţelegere cu proprietarii autohtoni. Rezultatul: reforma agrară prin aplicaţiunea ei instalează proprietari jidani în locul proprietarilor de baştină, cari din cauza crizei actuale sunt nevoiţi să-şi vândă partea ce le-a mai rămas după executarea exproprierei.

De ce nu face Ministrul agriculturii o anchetă în acest sens? Numai atunci va vedea cum se întinde cotropirea evreiască şi la sate prin acapararea pământului.

Un alt aspect al aplicării reformei agrare: prin lăcomia Românilor de origine dubioasă şi a politicianilor venali, plătiţi şi unii şi alţii de Evrei, pădurile Ardealului au ajuns toate pe mâna exploatatorilor semiţi cari le tae cu o grabă furioasă şi exportă lemnul într'o cantitate de 4 ori mai mare decât cer nevoile reale ale ţării.[1]) Tactica de criminală secătuire rapidă a bogăţiilor noastre forestiere se practică în România întregită mai aprig decât făceau Nemţii în teritoriul ocupat în timpul marelui războiu; şi totuşi guvernanţii noştrii nu pleacă urechia nici la plângerile Moţilor nedreptăţiţi în favoarea societăţilor jidoveşti, nici nu înţelege să aducă legea impreviziunii dându-i un larg şi radical efect retroactiv spre a stânjeni îmbogăţirea Jidanilor, ocrotiţi de câţi-va politiciani venali, şi a opri procesul de sărăcire generală a ţării prin distrugerea materialului nostru lemnos.

Pare că o fatalitate ne întunecă prevederea şi ne paralizează orice energie: acum, când sub ochii noştri se înfăptueşte împroprietărirea ţăranilor, în loc să se creeze cooperative concomitent cu acest act istoric, cu toţii: guvern şi iniţiativă particulară au amorţit privind cum roadele pământului, intrat în fine în stăpânirea celor ce-l muncesc, se risipesc pe nimic în mâinile cămătarilor dela sate şi negustorilor jidani.

Asistăm la tot felul de congrese ale aşa zisei mişcări cooperatiste, cu vorbe goale şi planuri sterpe, în loc să pornească o viguroasă întreprindere spre a asigura întregul produs al muncii agricole aceluia ce lucrează pământul. Cui profită această vinovată

[1]) A se vedea articolul d-lui inspector silvic Florescu, publicat în „România întregită“ din 1 Februarie 1925 unde se arată că 97% din fabricele de cherestea sunt jidoveşti.

inerție? Jidanului, care cumpără produsele agricole pe nimic și exploatează toate nevoile țăranului și orășanului, pentru-că nu se întemeiază cooperative de aprovizionare. Atunci la ce folosește împroprietărirea, dacă agricultorul nu se poate bucura de fructul munciii lui din momentul producției până la ultimul stadiu ce precede consumația?

Astăzi comerțul cu cerealele țării îl fac o seamă de negustori din cari 95% sunt jidani. Iată pe mâna cui intră bogăția comercializată a țării! Același regim nefast în toate ramurile de câștig funcționează mai întâi în favoarea evreului parasit și etern inasimilabil. Câteva exemple: Din 168.000 cârciumi, câte stau deschise pentru a otrăvi și exploata pe țăranul din România mare, adică o cârciumă la 100 locuitori — când în țările scandinave există o cârciumă la 25000 locuitori —, din aceste 168.000 numai 32000 sunt ținute de creștini; restul aparține Jidanilor! De ce să mai plece Evreii la Palestina când le merge așa de bine în țara noastră? când puținii funcționari cu suflet românesc nu pot isbuti să scoată debitele de vânzare a produselor Regiei Monopolului Statului din mâinile Jidanilor și să le dea invalizilor români? In 18 capitale de județe din Ardeal și Banat, jidanii au 605 debite de tutun, iar Românii numai 426, ca și cum ei și-ar fi vărsat cei dintâi sângele pentru înfăptuirea unității noastre naționale!

O politică, când mioapă, când venală, le dă putința să se așeze ușor la orașe spre a desnaționaliza mai repede ceeace a mai rămas românesc. Cum să nu se umple de bucurie inima „sionistului" Socolof? Idealul lui e pe cale de realizare în bazinul bogat al Dunării de jos. Alt indiciu: Dacă autoritățile noastre ar avea curajul să facă o statistică spre a constata în ce măsură Jidanii au cumpărat după război imobilele urbane dela centru, ar afla spre exemplu că 80% din casele situate în centrul Capitalei au ajuns în mâinile lor; același fapt se petrece sub ochii indiferenți ai guvernanților în toată Moldova; de asemenea și în orașele din provinciile alipite. I-a favorizat în mod inconștient la cucerirea orașelor noastre și legea chiriilor până la 1924, care prelungind termenul închirierii și în favoarea negustorilor 90% jidani, — afară de Muntenia, Oltenia și Dobrogea —, a silit de multe ori pe proprietar, de fapt expropriat, să-și vândă casa, la care imediat s'a prezentat ca concurent invincibil negustorul evreu.

Iată cum le-au profitat toate legile de închiriere până acum un an! Și mai au îndrăzneală să pretindă și legiferarea *„vadului comercial"*: ar fi să li se dea pe mână și puținul ce a mai rămas neacaparat de ei!

Nu mai vorbim de stăpânirea lor în industrie și comerț.

Dar legea moratoriului pentru datoriile comerciale în streinătate, cui profită? Cătorva negustori români și unei zdrobitoare majorități de comercianți semiți.

Iată cum se bucură în primul rând Jidanii, sub scutul legilor românești, de toate bunurile materiale ale acestei țări. Le mai rămâne să pună mâna pe putere, căreia îi dau asalturi disperate prin „anumita presă" care este a lor și prin instrumentul venal al partidului țărănesc, învinuit de proprii lui membri de până ieri de „înfeudare la o politică capitalisto-bancară"; le mai rămâne să-și atingă ținta afacerea de iudaizare a mentalității și gustului românesc prin literatură, așa cum au început cu „Adevărul literar" și cu societatea lor de editură „Cultura Națională" unde funcționează gras plătiți ca fruntași conducători doi academiciani români; le mai rămâne să-și impună voința din umbră față de guverne slabe cari nu au tăria să apere interesele permanente ale neamului nostru și atunci trecerea Jidanilor dela domnia lor economică actuală la domnia politică se face fără putința de a o mai opri, dacă nu ne deșteptăm cât mai e timp.

Când am ajuns la atîta „diplomație" guvernamentală, în cât nu se găsește un deputat din majoritate care să facă o înterpelare asupra încetățenirii în masă a tuturor Jidanilor veniți din Rusia, și prevăzuți de rabinii lor cu „acte în regulă" pe cari le respectă autoritatea românească; crezi Dle cetățean autohton, că această practică nu a întărit credința lui Socolof despre adevărata țintă a mișcării sioniste? Îți mai pui întrebarea dacă e Palestina istorică, unde nu încape puzderia jidovească, sau bogata Românie, întregită prin sângele soldaților de la Mărășești? Și totuși fruntașii politici ai acestei țări nu suflă un cuvânt asupra acestui pericol național. De ce? Vor fi înalte considerațiuni politice pe cari muritorii de rând nu le pot pătrunde, va fi și chestiune de oportunitate; dar mai este ceva ce cunoaște și subsemnatul și anume: tăcerea se explică într'o anumită măsură și prin faptul că foarte mulți fruntași politici primesc ordinul să tacă de la acea instituție financiară, care este exponentul înfloririi puterii jidovești în România, de la Banca Jidanului Blank, unde cu toții se'ntâlnesc spre a încasa lefuri grase sau jetoane de prezență în consiliul de administrație. Pentru-ca cititorul să nu creadă că aducem o afirmațiune neîntemeiată, dăm în această delicată afacere patronului semit cuvântul, așa cum l'a fixat el însuși în darea de seamă jubilară publicată cu ocazia împlinirii a „trei sferturi de veac" de la înființarea băncii *Marmorosch Blank:*

„Din consiliile de administrație ale băncii au făcut parte cele mai strălucite personalități. Pentru a ne da seama de aceasta, va fi deajuns să citâm numele unor foști primi-miniștri ai țării ca:

P. S. Aurelian, părintele economiei noastre naționale, *Take Ionescu,* personalitate cu deosebire strălucită, jurisconsultul ilustru și omul de stat, care a adus țării mari servicii; Dl *Vaida-Voivod,* cel dintâi prim-ministru de peste Carpați, și General *C. Coandă,* militarul încercat, omul care a adus țării sale însemnate servicii în clipe grele. Foști miniștri ca Nicolae Filipescu, patriotul fără prihană, care nu a conlucrat decât acolo unde știa că interesele țării sunt servite cu adevărat[1]); *Anghel Saligny,* tehnicianul ilustru, de numele căruia se leagă podul de peste Dunăre; *Toma Stelian,* jurisconsult emerit și miniștri actuali ca Dnii *Al. Constantinescu, C. Banu și I. G. Duca.* Nu vom uita în această scurtă enumerare nici pe reposatul D. Protopopescu, unul din cei mai energici organizatori ai vieței noastre financiare.

„Actualmente consiliul nostru de administrație al băncii se compune din dnii: Mauriciu Blank și *M. Deșliu,* fost vice-președinte al Camerii Deputaților, vice-președinți; André Benac, administrator la „Banque de Paris et des Pays Bas" și la „Société générale pour favoriser le développement du Commerce et de l'Industrie en France" Paris, *C. Argetoianu,* fost ministru, Aristid Blank, *Ioan Boambă,* general *C. Coandă,* fost președinte al Consiliului de Miniștri, fost președinte al Senatului, *Gr. N. Filipescu,* deputat, André Homberg, președinte al consiliului de administrație la „Société pour favoriser le développement du Commerce et de l'Industrie en France" Paris, *Grigore Iunian,* deputat, Theodore Laurent, președinte al societății „Usines Saint-Chamond" Paris, *Em. Pantazi,* S. Rosenthal avocați, *Mihail Săulescu,* fost ministru de finanțe, Richard Soepkez, *Baron I. V. Stîrcea* fost ministru, *Toma Stelian* fost ministru, Achille Levy-Strauss, consilier al comerțului exterior al Franței, Paris, *Al. Vaida-Voevod,* fost președinte al consiliului de miniștri, deputat".

Priviți-i Dlor cititori ai „Acțiunii românești", în ce societate de Jidani internaționali se complac mulți din oamenii noștri politici, aleși pe sprânceană din toate partidele.

Iată de ce a plecat Socolof mulțumit din țara unde se înfăptuește idealul sionist.

[1]) Te rog, observă Dle cititor, modul cum știe Jidanul să-și facă reclamă cu un om cinstit, care nefiind destul de orientat, s'a rătăcit într'o lume ce îi umbrește memoria.

Jidanii și Biserica [1])

Pentru observatorul imparțial al vremurilor noastre mereu tulburate de o putere necunoscută, se pune, cu ocazia înființării Patriarhiei românești, o chestiune, care va preocupa cu atât mai spiritele luminate cu cât constatăm că se lucrează tot mai stăruitor la micșorarea prestigiului bisericii. Pe de o parte se creiază în țara noastră un organ de încoronare a autorității bisericii ortodoxe; pe de altă parte, aruncând o privire generală peste hotarele noastre, înregistrăm faptul că în cursul veacului trecut s'a manifestat și persistă cu o forță crescândă curentul sistematic nutrit de a compromite și dărâma așezământul credinței creștine de ori-ce confesiune și deci în mod implicit de a târî în dezastru și bisericile noastre naționale.

Poate că nici un neam nu datorește instituției bisericești atâta contribuție binefăcătoare la întărirea lui într'o organizație de stat, la manifestarea virtuților lui războinice ca apărător al Crucei contra Semilunei, la deșteptarea lui la o viață culturală și la trezirea conștiinței despre latinitatea lui, cât datorește neamul românesc celor două biserici ale sale.

La aceste merite nepieritoare, ce și le-au câștigat în viața poporului român, ori-și-cine va trebui să mai adauge acele binefaceri istorice de un caracter general, cari au pornit din sânul instituției bisericești înlesnind și înobilând mersul civilizației creștine. Bișerica, îmblânzind moravurile la popoarele convertite, înfiltrându-le în suflet un criteriu etic superior, deșteptând simțul solidarității creștine și impunând principiul ordinei ierarhice așa cum îl moștenise din organizația grandioasă a Imperiului roman și bizantin, acest așezământ a constituit un factor puternic de autoritate care a servit enorm la întemeierea statelor moderne. De la organizația măiastră a instituției eclesiastice sau cel puțin în colaborare cu autoritatea ei au învățat în bună parte căpeteniile laice cum să pună bazele statelor, ce s'au închiegat cu greutate după potolirea frământărilor provocate de năvălirile barbare.

---

[1]) cf. „România întregită" din 15 Martie 1925.

Ori-cari vor fi fost, ori-cum se vor fi desvoltat mai târziu raporturile dintre biserică şi stat, după confesiune sau alte împrejurări istorice, rămâne până astă-zi un fapt necontestat, că alături de puterea de stat — fie înlăuntrul lui, fie peste graniţele lui — biserica de ori-ce confesiune represintă un element de ordine şi autoritate morală indispensabil unei sănătoase propăşiri, în sensul cel mai înalt al cuvântului.

Contra acestui element de ordine, susţinător istoric al societăţii creştine, se ridică tot mai ameninţător un curent de distrugere socială, ţintind să dărâme tocmai stâlpii susţinători pentru ca întreg edificiul să se năruе mai uşor. Care este interesul acestei întreprinderi scelerate şi cine sunt autorii?

Distrugând puterea care ţinea în coheziune sufletească societatea creştină, repede se poate înălţa pe ruine o altă religie, aşa cum s'a întâmplat cu propagarea creştinismului în sânul societăţii păgâne greco-române, care trecea printr'o criză de morală şi de credinţă ce nu s'a mai putut înlătura decât prin cuvântul triumfător al Evangheliei. Atare criză, lipsită de temeiu, caută astă-zi pescuitorii în apă tulbure să provoace în sufletul omenirii creştine obosită, decepţionată şi încă suferindă după încercările crude ale marelui războiu. In mijlocul acestei situaţii uşor prind toate criticile interesate şi toate făgăduinţele viclene. Periculosul atentat la răzvrătirea morală nu a început de câţi-ve ani; el îşi are origină străveche în lupta surdă de veacuri a Mozaismului contra Creştinismului. Această luptă s'a înteţit prin acordarea de drepturi civile şi politice acelora cari aveau să se pună în fruntea campaniei de dărâmare a prestigiului Bisericii creştine, iar astăzi culminează, sporindu-şi mijloacele şi trecând peste orice scrupule, tocmai când umanitatea se află în convalescenţă după boala războiului mondial.

Are lupta aceasta un caracter intim confesional? *Nu.* Adevărul e altul: nu este vorba de triumful mozaismului asupra religiei creştine; ci de provocarea dezordinei în domeniul intim sufletesc, alături de stârnirea dezordinei în lumea externă prin mijlocul revoluţiilor, pentru ca din dezastrul general intern şi extern să se ridice mai uşor la conducere puterea neamului jidovesc. Acesta-i adevărul. In sprijinul său vom aduce câteva dovezi, în jurul cărora se va urzi bine înţeles conspiraţia tăcerii din partea celor interesaţi, dar cari dovezi incontestabile vor trebui să pună pe gânduri pe oamenii ce îşi asumă onoarea şi sarcina răspunderii în ţara noastră.

La 1860 Jidanii Crémieux şi Montefiore, întemeind Alianţa universală israelită, scriau următoarele cuvinte în vestitul lor manifest adresat Jidovimii de pe glob:

„Creştinismul, duşmanul nostru de veacuri, sdrobit în luptă este aproape să îngenunche".

Bineînţeles ambii şefi semiţi spuneau mai mult de cât conţinea realitatea, spre a exercita fanatismul consângenilor lor şi spre a putea pregăti spiritele pentru introducerea unei nouă religii generale pe ruinile creştinismului. Iată ce declară în această privinţă Crémieux în discursul ţinut cu ocazia întemeierii Alianţei:

„Precum Isus a înlocuit autoritatea zeilor stabiliţi şi a găsit cea mai înaltă manifestaţie în sânul Romei, tot astfel un MESSIANISM al zilelor celor nouă trebue să încolţească şi să se desvolte; tot astfel un Ierusalim de un nou ordin, aşezat cu sfinţenie între Orient şi Occident trebue să înlocuiască cetatea îndoită a Cesarilor şi a Papilor. Şi nu o ascund: de un lung şir de ani, nu am nutrit altă idee decât viitorul acestei opere. Pe cât mi-au îngăduit puterile am ridicat drapelul; nu va întârzia să fâlfâie cu rodnicie în mâini mai tinere de cât ale mele" [1])

Pentru realizarea acestui ideal destructiv, de care se încălzeşte *oficial* orice membru al Alianţei universale israelite, adică orice Jidan de pe glob, se impune o anumită tactică subtilă, perfidă şi adânc disolvantă. Iată cum un rabin propagă această tactică în faimosul său discurs, ţinut la 1880 cu ocazia unei aniversări jidoveşti:

„Biserica creştină fiind unul din duşmanii noştri cei mai periculoşi, noi trebue să-i micşorăm influenţa; aşa dar, trebue, pe cât este posibil, să altoim pe inteligenţa creştinilor ideile de liberă gândire, de scepticism, de schismă şi să provocăm certuri religioase, cari sunt în mod firesc atât de fecunde în diviziuni şi în secte în lăuntrul Creştinismului.

„Este logic de a începe să depreciem pe slujitorii acestei religii, să le declarăm un război deschis, să provocăm bănueli asupra cucerniciei lor, asupra purtării lor în viaţa privată şi prin ridiculizare şi batjocorire fină noi vom fi distrus consideraţiunea ce are publicul faţă de starea şi vestmântul preoţesc.

„Să ne grăbim a câştiga influenţă asupra tinerilor elevi. Ideia progresului are drept consecinţă egalitatea tuturor religiilor, care fapt la rândul său duce la suprimarea, în programele de studii, a lecţiilor de religie creştină. Israeliţii, prin dibăcie şi ştiinţă, vor obţine fără greutate catedrele şi locurile de profesori în şcolile creştine. Astfel educaţia religioasă va rămâne isgonită din familie, şi

[1]) Luat din opera clasică a lui Gougenot des Mousseaux, „Le Juif le Judaïsme et la Judaïsation des peuples chrétiens". Paris Ediţia II. an. 1886 pag. 264—65.

cea mai mare parte din familii neavând timpul de-a supraveghea această ramură de învățământ, spiritul religios va scădea treptat și încet încet va pieri în întregime."[1])

Astfel vorbea rabinul dela 1880! El desvăluia metoda ce nu dă greș a distrugerii. La distanță de 14 ani, alt glas jidovesc caută în termeni entuziaști realizarea operei visată de rabin. Dacă în acest imn este o exagerație, el are un interesant conținut psihologic: desvălue bucuria atavică a Jidanului de a vedea dărâmat fortul puterii sufletești a creștinului, cetatea credinței lui, pentru ca pe ruine să ridice stăpânirea cea mai tiranică la adăpostul hipocrit al unei religii nouă, căreia Crémieux i-a și găsit firma: *Mesianismul.* Iată în ce termeni jurnalul jidovesc din Algeria, numit *Haschophet* trâmbița, în Aprilie 1894, victoria sub titlul; *„Agonia universului roman"* (a bisericii cătolice):[2])

„După 19 secole de existență aventurieră, creștinismul este gata să ajungă la sfârșitul său.

„In zadar Tiara (papală) se sbate contra spectrului revoluției jidovești din 1793, în zadar (papa) voește să se desfacă din îmbrățișarea de fier a colosului semitic care îl strânge! Toate sforțările sunt inutile.

„Pericolul este iminent și catolicismul papal moare pe măsură ce iudaismul pătrunde în toate straturile societății, pe măsură ce însuflețește lumea și suflă un zefir de viață în nările popoarelor". (cf. Vial, „Le Juif sectaire", pag. 74—75).

Dar poate că cetitorul sceptic al acestor rânduri va obiecta, că documentele aduse reprezintă opinii personale ale unor membri izolați din rasa lui Israel. Spre a-l convinge că toată Jidovimea împărtășește aceleași idei și sentimente, reproducem mai jos preceptele privitoare la aceiași materie din *Protocoalele Înțelepților Sionului* cap. XVII, cari s'au alcătuit în sânul congresului sionist ținut la Basel în 1897, unde au participat toți fruntașii conducători ai Evreimei de pe glob. Confundând textul de mai jos cu dovezile mai sus citate, fiecare va spulbera afirmația interesată că

---

[1]) Vezi broșura intitulată *„Dreptul rasei superioare"* cu anexe, confiscată din inițiativa actualului guvern, care s'a supus pur și simplu unei injoncțiuni jidovești.

[2]) Jidanul scria acum 30 de ani despre „Agonia universului roman". pentru-că pe atunci Biserica Romei sta Jidanilor din Occident în cale, împiedicând încă cucerirea semită din apusul Europei. Orientului, mai puțin luminat, mai puțin conștient și deci mai puțin rezistent îi dădeau Evreii mai puțină atenție, cu drept cuvânt: dovadă că cea mai mare forță ortodoxă din Orient, Rusia, a căzut în mâna Jidanilor; iar biserica din această nenorocită țară a ajuns batjocura și obiectul de exterminare a bolșevismului semit.

Protocoalele nu ar fi de origină jidovească. Din toate textele citate se desprinde acelaşi spirit subversiv, se desvălue acelaş plan destructiv, se trădează aceiaşi ură nestinsă contra a tot ce nu este Jidan. Iată fragmentul din Protocoale:

„Ne-am îngrijit deja să discreditäm clasa preoţilor creştini şi să le desorganizăm astfel misiunea, care ne-ar putea astăzi stânjeni mult. Înrâurirea ei asupra poporului seade din zi în zi. Astăzi libertatea conştinţei e pretutindeni proclamată, prin urmare nu mai e decât un anumit număr de ani care ne desparte de ruina desăvârşită a religiei creştine; celelalte religii le vom dărâma şi mai uşor, dar e încă prea de vreme să vorbim despre aceasta. Vom aşeza puterea bisericească şi preoţimea, în nişte cadre atât de strâmte, încât înrâurirea lor va fi nulă faţă de acea pe care a avut-o altă dată.

Când va veni momentul de a distruge pe veşnicie curtea papală, atunci degetul unei mâini nevăzute va arăta popoarelor această curte. Dar când popoarele se vor asvârli asupra ei, noi vom apărea ca apărători ai acestei curţi, pentru a nu îngădui vărsarea de sânge. Prin această diversiune vom pătrunde înăuntru cetăţii papale, din care nu vom mai ieşi până ce nu o vom fi nimicit în întregime.

Regele Jidanilor va fi adevăratul papă al lumii, patriarhul Bisericii internaţionale.

Dar, atâta timp cât nu vom fi crescut tineretul în noile credinţe de tranziţie, şi apoi în a noastră, nu ne vom atinge pe faţă de Bisericile existente, ci vom lupta împotriva lor prin critică, atâţând neînţelegerile“.

La lumina acestor documente, de origină incontestabil jidovească, înţelege orice ne-jidan care este politica ascunsă a conducătorilor lui Israel faţă de biserica creştină şi aceia cari o slujesc. Fiecare va pricepe în fine de unde provine critica exagerată, spiritul de intrigă şi de neîncredere, tendinţa de a compromite tot ce stă în legătură cu manifestarea credinţei religioase în societatea ariană. Din machinaţiile subersive ale Jidovimei, servită de presa plătită şi stăpânită de ei, pornesc aceie secte religioase nouă, cari sub cuvânt că tălmăcesc Biblia în spiritul ei nealterat, caută să sape temeliile celor două biserici ale noastre naţionale făcând tot mai mulţi proseliţi. Ce este adventismul? decât o sectă distrugătoare inventată de Evrei? Prin această doctrină hipocrită propagandiştii lor împrăştie ideile subersive, cari au atâta apropiere şi aceiaşi origină cu bolşevismul; ei propovăduesc fericirea comună prin desfiinţarea proprietăţii individuale, aşa dar comunismul economic ca în Rusia; prodovăduesc nesocotirea oricărei autorităţi prin desfiinţarea jurământului din orice act al vieţii adventistului şi de

aceia refuză jurământul de credință față de Rege la intrarea în armată. Își poate închipui oricine ce ar însemna instituția armatei noastre dacă s'ar generaliza adventismul. Propovăduesc o religie fără cruce și icoane spre a șterge urma creștinismului din sufletul credincioșilor așa cum lucrează bolșevicii Jidani în Rusia, batjocorind locașurile sfinte și căutând a extermina sentimentul religios.

Propovăduesc adventiștii sabatiști Sâmbăta ca zi de repaos săptămânal. Nici actuala formă de stat a României întregite nu le convine, ci preferă un guvernământ fără monarhie, susținând că numai așa se realizează idealul egalității, în ale cărei cadru poate înflori nestînjenită fericirea comunistă.

Față de pericolul acestei docrinei, mă întreb dacă slujitorii confesiunilor creștine de orice rit, și mai ales dacă preoțimea bisericilor noastre naționale nu simte imboldul de creștini și de buni români să ia cât mai curând o atitudine? Tocmai acum când avem nevoe de solidaritate națională pe toate tarâmurile, este bine să stăm indiferenți, să privim cu nepăsare cum dușmanul milenar al creștinismului caută să ne surpe bisericile neamului luând acestui stat nou închegat cel mai puternic sprijin al său? Dacă nu; atunci așteptăm dela părinții sufletești ai poporului român o reacțiune fecundă pornită din conștiința datoriilor ce le incumbă.

Necesitatea unei politici de stat în chestiunea jidovească.[1])

Am auzit dese-ori când se discută chestiunea jidovească la noi rostindu-se o imputare pe cât de nedreaptă pe atât de superficială, adusă singurului luptător constant, care de 30 ani face şcoală de naţionalism integral şi intransigent: D-lui A. C. Cuza.

Se spune Profesorului dela Universitatea din Iaşi: de atâta vreme faci antisemitism şi nu ai atins nici cel mai mic rezultat practic. De aici trag cei interesaţi sau naivi concluzia că această chestiune este insolubilă, dovadă sterilitatea acţiunii D-lui Cuza — zic ei —; şi deci trebue să părăsim orice încercare de împotrivire faţă de cotropirea jidovească, să stăm cu mâinile în sân, resemnaţi ca înaintea unei fatalităţi ineluctabile.

Ar fi perdere de vreme să discutăm rezultatele activităţii d-lui Cuza cu nişte oameni, cari din imputarea ce-i fac, îşi trădează concepţia că în viaţa unui popor nu joacă nici un rol faptul de a fi sădit în sufletul tinerei generaţii doctrina naţionalistă; ar fi oţios să încercăm a-i convinge, că ideia odată coaptă şi ajunsă generală este mama faptelor mântuitoare.

Dar în afară de această consideraţie, comite o gravă rătăcire cine crede că chestiunea jidovească, cu multiplele ei feţe, cu tainicele-i legături şi cu enorma cantitate de interese ce răscoleşte, că rezolvirea acestei chestiuni se poate îndruma, sau chiar săvârşi, prin fapta unui singur om. Intreprinderea de a scăpa un popor de plenitudinea robiei jidoveşti ce-l aşteaptă, aşa cum se desfăşură situaţia la noi după întregirea neamului, această întreprindere reclamă o forţă colectivă mânuită, cu dibăcie, cu perseverenţă îndrăcită şi un curaj invincibil, nu de un om, nu de o grupare oricât suflet ar avea, nu de un partid politic ci de toate partidele politice, cari se perindează la putere, având toate fără nici o deosebire aceiaşi înaltă ţintă.

---

[1]) (cf. „România întregită" din 1 Aprilie 1925.)

Aşa dar, este vorba de o *politică de stat,* una şi inalterabilă, călăuzită de aceiaşi doctrină naţionalistă.

Fără această politică unitară de stat, din care să-şi derive programul de guvernământ ori care ar fi partidul ce se află la putere, forţa colectivă se fărâmiţeşte, frontul de luptă se îndoaie şi se rupe, iar cotropirea jidovească se desăvârşeşte.

Dacă România mică, ameninţată de cotropirea jidovească prin imigraţiunile din cele două imperii vecine, a ştiut totuşi să-şi păstreze caracterul ei naţional, această conservare naţională se datoreşte faptului *istoric,* că oamenii ei politici de orice partid au urmat una şi aceiaşi *politică de stat* în chestiunea evreiască. Ambele partide de guvernământ, cel liberal şi conservator, au avut o singură concepţie, o singură simţire dominantă, un singur glas hotărîtor, atunci când Jidovimea internaţională, prin interpuşii ei diplomatici aparţinând unor mari Puteri, a încercat la 1866 şi la 1878 să ne impună încetăţenirea în massă a Jidanilor. Greutăţi enorme au înlăturat cu dibăcie oamenii mari ai României mici, dar nu au dat ţara pradă tuturor veneticilor semiţi cari pofteau la cetăţenia românească. După ce s'a creiat la 1879 cadrul constituţional de primire individuală a Evreilor în sânul familiei româneşti conform intereselor noastre naţionale, după ce prin aceiaşi constituţie s'a întărit din nou principiul străvechiu stabilit de voevozii români, că streinii nu pot dobândi imobile rurarle şi nu se pot aşeza la sate, *una şi aceiaşi politică de stat* a călăuzit pe guvernanţii României mici în ce priveşte măsurile de apărare şi de pază faţă de tendinţa de cotropire economică a Jidovimei pripăşită la noi. Astfel a luat naştere *Creditul funciar rural,* înaintea războiului de independenţă, spre a împiedica hipotecarea moşiilor către creditorii evrei cari ar fi devenit stăpânii de fapt ai marei proprietăţi rurale; astfel, a luat naştere *Creditul funciar urban* îndeplinind la oraşe aceiaşi funcţiune economică având caracter naţional.

Intemeierea acestor două instituţii de credit, prin care s'a păstrat în mâna Românilor marea proprietate rurală şi imobilele urbane, nu reprezintă un simplu fapt izolat, ci se desprinde dintr'o serie de măsuri cari la o laltă formează un sistem politic de apărare naţională. Astfel, întâlnim în acelaş timp actul de prevedere politică de a se stânjeni imigraţia străină prin faimoasa circulară a lui Kogălniceanu, adresată prefecţilor la 1869, care circulară respiră atâta prevedere, demnitate şi hotărîre încât generaţiile de astăzi nu au decât să înveţe din rândurile, pornite din pana marelui scriitor şi bărbat de stat. Iată ce scria:

„Ţara în ultimii ani s'a umplut de vagabonzi. Ei ne mai găsind loc în oraşe au început a se răspândi prin sate şi în multe

localităţi, mai ales peste Milcov, ei au devenit un adevărat flagel pentru populaţiunile noastre. Răul din zi în zi sporeşte. Este dar de datoria administraţiei de a se gândi la adoptarea mijloacelor celor mai energice pentru a-l precurma cu o oră mai înainte.

NICI O PUTERE DIN LUME NU POATE IMPUNE ROMÂNIEI DE A DEVENI ŞI RĂMÂNEA ADĂPOSTUL VAGABONZILOR, FUGIŢI SAU ISGONIŢI DIN ÎNVECINATELE ŢĂRI; precum fiecare comună asemenea şi statul are dreptul şi datoria de a respinge din sânul său, pe oamenii cari nu sunt născuţi pe pământul său, indivizi fără căpătâi şi în deosebi pe acei cari nu înfăţişează societăţii garanţiile necesare de muncă onestă şi de utilitate pentru ceilalţi locuitori". (vezi Monitorul Oficial No. 180 din 17 | 29 August 1869).

Din acelaş sistem politic de apărare naţională porneşte şi circulara Ministrului de finanţe dela 1880, a lui Ion Brătianu, care înspăimântat de pustiirile ce făceau cârciumile, ţinute de Jidani, în populaţia noastră rurală, a ordonat închiderea lor şi *s'au închis*[1]) cu toate intervenţiile jidoveşti interne şi externe de a se zădărnici executarea acestei măsuri salvatoare. Din aceiaşi politică de stat a isvorît mişcarea cooperatistă pornită de Spiru Haret, care stă imediat după Mihail Kogălniceanu pentru serviciile neperitoare ce a adus ţărănimei, contribuind a o ridica din mizerabila ei stare economică şi deci de a o scăpa de stăpânirea de fapt a Jidanului parazit, aşezat la sate prin fraudă ca cârciumar şi cămătar.

Alături de membri de frunte ai partidului liberal din România mică, întâlnim în acelaş cuget şi simţire faţă de pericolul evreiesc şi bărbaţi luminaţi din celălalt partid istoric, din partidul conservator, bătând acelaş drum, întregind sau sporind măsurile de apărare, explicând străinătăţii, asmuţită contra noastră de presa jidovită, care este adevărata situaţie a Jidanilor în România mică[2]) şi ce pericol reprezintă ei pentru ţară.

Prin această politică de stat, urmată sub domnia prinţului şi mai târziu a regelui Carol şi de liberali şi de conservatori, s'a putut păstra caracterul naţional al vechiului Regat. Işi poate închipui oricine ce ar fi devenit ţara românească de peste Carpaţi dacă s'ar fi dat drepturi Jidanilor la 1866 să cumpere moşii; ce fel de populaţie şi ce fel de simţire patriotică ar mai fi aflat Românii de din-

---

[1]) *Verax*, La Romanie et les Juif din 1913, pag. 169.

[2]) Amintesc scrierea plină de curaj şi adevăr intitulată: *„La question israélite en Roumanie"*, întocmită la 1902 de Ion Lahovary, fost Ministru de Externe sub domnia regelui Carol. Astăzi am ajuns în aşa grad de scăpătare morală, încât a spune adevărul fără înconjur în această materie, înseamnă a-ţi compromite pentru totdeauna o eventuală carieră politică!

coace de munți dacă ar mai fi bătut ceasul unirii dela 1918 cu marea proprietate în mâinile Jidanilor și cu țăranii autohtoni robi la ei!

Iată cum politica antisemită *și deci națională* a României mici a pregătit înfăptuirea României mari!

Și acum ajunși la limanul aspirațiilor noastre de neam, pentru care au pătimit atâția mucenici și a coborît în mormânt înainte de vreme atâta tineret răpus în floarea vieții, acum ne întrebăm cum se prezintă politica statului român mărit față de chestiunea evreiască?

Astăzi nu ne mai apără zăgazul puternic al Constituției dela 1866 și 1879 contra invaziei în masă a Jidanilor în familia națiunei noastre. Prin regimul constituțional cel nou din 1923 au căzut toate barierile: puzderia semită din toată lumea se poate încetățeni la noi cu o ușurință fatală pentru viața neamului românesc. La acest vițiu fundamental din noul așezământ politic al României întregite se mai adaugă și starea de fapt că țara s'a deschis *vraiște* tuturor veneticilor, în majoritate strivitoare semiți.

Acest fapt nu se poate contesta: îl cunoaștem cu toții, îi simțim consecințele dureroase și periculoase prin scumpirea traiului și anarhizarea țării, l'a văzut în fine și guvernul aducând *legea privitoare la imigrație.* Dar când? Acum, după ce s'a așezat în Chanaanul dintre Nistru și Tisa un milion de Jidani proaspeți, cărora li s'a prelungit *sine die* termenul de a rămâne în țară, dându-li-se astfel putința să cumpere politicieni, deputați, prefecți de poliție și subalterni de ai lor spre a-și confecționa în grabă actele de cetățeni români, în cazul când nu le-ar obține și mai ușor de la rabinii lor. Este prea târziu. Așa dar, primul aspect al situației noastre ca țară, cu caracter afișat „național" în articolul 1 al constituției din 1923, este următorul: *DE FAPT intră în țară cine plătește, ȘI DE DREPT suntem obligați să încetățenim pe toți cei ce au intrat în țară prin corupție.*

Și cum se prezintă gloata Jidovimei imigrante? In stare de mizerabilă supunere, cu idei pașnice și cu dorul de muncă? Ar fi o aberație să se creadă așa ceva. Puzderia semită vine susținută de finanța internațională, toată jidovească; vine cu ținta precisă nu de a lucra ci de a fermenta revoluția, făcând propagandă pentru introducerea regimului comunist; vine atât de apărată de diplomația ocultă a lui Israel, care astăzi conduce raporturile internaționale dintre state, încât guvernele României actuale nu au curajul oamenilor mari din România mică, nu mai îndrăznesc să apere cu îndărătnicie drepturile vitale ale poporului român. Astfel se explică, de ce s'a prelungit termenul de ședere al Jidanilor proaspeți din

Basarabia, de ce nu se aplică nici cel puțin tratatele de pace privitoare la Evreii veniți dela 1918 încoace; astfel se explică atitudinea dubioasă și profund antipatică, ce a avut oficialitatea noastră față de sionistul Socolof, care, spunând că România este o țară de transit pentru Jidanii din Orient către Palestina, a înțeles că este un pământ blagoslovit de permanentă colonizare jidovească.

Dacă mă înșel în această interpretare, rog guvernul să facă cunoscut opiniei publice: câți Evrei s'au oprit în țară dela Unire până astăzi pretextând că trec în Palestina și câți au trecut, *adică au eșit din țară*, pornind către meleagurile Iordanului.

In constituția din 1923 s'a păstrat dispoziția de prevedere a legiuitorilor noștri vechi, că pământul României nu se poate coloniza cu neamuri de gintă străină. Poftiți în Basarabia și în Maramureș, d-lor politicieni, și vedeți dacă se aplică acest principiu de conservare națională. Care este atitudinea partidelor noastre politice în această chestiune?

S'a adoptat *o politică de stat?* una și inalterabilă, un crez superior care să călăuzească pe toți conducătorii noștri? Nici o dovadă de serioasă preocupare unitară. Partidele de astăzi se sfâșie între ele pentru putere și în pătimașa lor goană după guvern, caută a se alia cu cel mai tare; și cum Jidanii sunt astăzi tari pentru-că ei sunt îmbogățiți de răsboi, pentru-că ei au devenit în masă cetățeni români, pentru-că ei au „anumita" presă la dispoziție și pentru-că ei sunt susținuți de forța ocultă a finanței și diplomației internaționale, este firesc după calculele suspecte ale politicianilor actuali, ca aceștia să se unească cu jidovimea intrată prin zăpăceala războiului în viața publică a acestei țări. Așa se face că asistăm, cum pătrund semiții în toate partidele politice, cum pe cele slabe de înger și le-au robit, cum pe altele caută să le influențeze, și cum au izbutit să rupă unicul front de luptă contra lor, ce se poate restabili numai printr'o *politică de stat* așa cum a dat exemplu România mică față de valul crescând al pericolului evreiesc.

O politică de stat față de cotropitorul semit, dușmănos și etern inasimilabil, impune un sistem de măsuri economice cari să păstreze bunurile materiale ale țării în mâinile locuitorilor autohtoni. Dacă aceste bunuri rămân sau trec pe nesimțite în posesia altora, este fatal ca și puterea politică să scape din mâna noastră cari nu știm să rămânem ori să ajungem cât mai repede stăpânii bogățiilor României întregite. In această ordine de idei s'au luat măsuri salvatoare în ce privește bogățiile cari aparțin statului precum și acele intreprinderi cari erau conduse prin administrația de stat. Dispozițiile ca bogățiile subsolului cu mici excepții să aparțină domeniului public, legea minelor, legile de comercializare

dovedesc o preocupare de apărare națională. Dar și aici rămâne o rană deschisă: ori cât a căutat legiuitorul să păzească averea țării de robia capitalului străin, el nu poate izbuti să oprească participarea acelui capital ce se prezintă sub masca cetățeniei române, a capitalului jidovesc lăuntric care a fost, este și va fi în veci străin cu toate declarațiile de românism ce le-ar face un Blank, un Bercovici, un Renner în a căror societate se simt așa de bine o mare parte din politicianii români.

Dar averea particulară încă românească de ce protecție se mai bucură față de patima nesățioasă a Jidanului de a înghiți totul pentru el? In România mică, creditul rural a păstrat marea proprietate rurală în mâna proprietarilor români. In România întregită a dispărut marea proprietate prin expropriere; pentru restul rămas neexpropriat s'a gândit legiuitorul la o măsură, ce s'a dovedit *platonică*; statul și-a rezervat dreptul de preemțiune, dar neputând exercita acest drept, a funcționat regimul liberei transacții cu efectul că s'a ivit ca cumpărător și a cumpărat definitiv Jidanul îmbogățit de război; și astfel întâlnim astăzi pe evreu tronând la țară în locul fostului proprietar autohton.

Așa dar cui folosește reforma agrară? țăranului român bine înțeles în primul rând, dar cu condiția să i se dea creditul suficient spre a-și procura mijloacele necesare de cultivare a pământului pe care s'a împroprietărit. Fără îndeplinirea acestei condiții, care până acum nu s'a realizat, țăranul din Ardeal și Basarabia nu are ce face cu pământul primit, acest lot devine o povară de care caută să scape. Dovadă, faptul petrecut în Basarabia, că sătenii din cauza situației mai sus indicate și-au vândut pământurile. Cui? — *Jidanilor.*

Și cui mai folosește exproprierea? Acelora cari cumpără de la proprietar partea rămasă neexpropriată. Cine sunt aceștia? Jidanii cu bani; ei profită în al doilea rând din reforma agrară, *NU* cu condiție ca țăranul român, ci *imediat* și *fără nici o condiție* pentru-că ei sunt îmbogățiții de războiu.

In România mică, creditul urban a păstrat bine-rău proprietatea urbană în mâinile Românilor; în România-Mare particularii și-au vândut casele dintr'un motiv s'au altul și toate clădirile cele bune din centrul orașelor au intrat în stăpânirea Jidanilor. Este un fenomen general ce nu se poate contesta: Evreii se îmbulzesc la orașe și cumpără pe capete casele românilor, îndepărtând pe aceștia la mahalale, sau reducându-i la situația de chiriași în propria lor țară.

Așa dar, în locul proprietarului autohton dela sate se instalează jidanul; în locul proprietarului autohton dela oraș se instalează tot jidanul: *deposedare pe toată linia a elementului de baștină.*

Această chestiune nu vă preocupă d-lor politiciani? Unde este *politica de stat?* din care să vă formați un program unitar de apărare națională, pentru-că este subminat în existența lui tocmai *elementul alcătuitor de stat*, elementul covârșitor prin număr și ajuns la stăpânirea politică pe aceste plaiuri.

O politică de stat positivă, din care să isvorească soluții eficace nu există; se practică însă de toate partidele, printr'uu ciudat consimțământ tacit, o *politică negativă* în cea mai grea chestiune ce a rămas să rezolve poporul român, dacă voește să nu moară, și anume: politica de a nu te atinge de persoana cotropitorului chiar dacă te scoate din casă afară, de a nu striga contra răufăcătorului chiar când îți asasinează Episcopi și Miniștri, de a nu-i pronunța numele adevărat când el te batjocorește și te bârfește în gura mare prin „anumita presă" în auzul întregii lumi.

Asupra acestei purtări toți candidații la ministere din zilele noastre, toți guvernanții dela 1919 și până în prezent trăesc într'un miraculos acord. Iată singurul fapt de armonie politică ce s'a realizat în 6 ani pe arena vieții noastre publice!

Cum se explică această atitudine unanim urmată? Sunt toți oamenii noștri politici personal interesați a tăcea, cu alte cuvinte sunt cumpărați? Doamne ferește, *nu!* Sunt unii în solda capitalului jidovesc. Pe aceștia îi vom denunța opiniei publice. Sunt însă alți de bună credință cari își fac iluzii: cari cred, că menajând elementul jidovesc, vor câștiga simpatiile acelei străinătăți financiare care toată este împănată și stăpânită de capitaliști evrei. Se înșeală amarnic, pentru-că nu cunosc nici firea istorică și inalterabilă a Jidanului asimilat numai de formă, nici politica rasei lui Israel așa cum se desvălue în *„Protocoalele Înțelepților Sionului"*.

Cine vrea să cunoască fondul inalterabil al sufletului jidovesc nu trebue să uite, că Jidovimea s'a menținut 20 de veacuri în „Diaspora" prin respectul habotnic al preceptelor din Talmud, care, în ce privește sentimentele Evreului față de creștini, îi prescrie următoarea rugăciune națională:

„O Doamne! desrădăcinează, surpă, dărâmă și nimicește pe toți ne-ovreii"; iar în a doua zi a Paștelor în toate sinagogile răsună următoarea invocațiune:

„Fă, Doamne și astă dată, precum făcuși în acea noapte, în care cutreierând Egiptul, ai păstrat pe ovrei și ai secerat pe ne-ovrei"[1]

Nu poate fi apropiere sinceră necum contopire cu neamul care își reglementează purtarea după următorul precept luat din codul și astăzi în vigoare al Talmudului:

---

[1]) Vezi conferința lui *B. P. Hașdeu* ținută la 1866 asupra Talmudului.

„Când întâlnești în cale-ți un creștin, solută-l; dar aceasta să o faci numai până ce vei reuși a te emancipa; din dată însă ce va sosi ora ca ovreii să fie mai tari atunci să nu mai suferiți pe creștini între voi nici ca locuitori, nici ca negustori, nici ca drumași".

Guvernanții noștri de naștere din Moldova, cu un pic de respect al adevărului vor recunoaște că preceptul citat s'a aplicat întocmai la târgușoarele moldovenești cari aveau odată un aspect național, iar astăzi nu mai întâlnești nici o urmă de viață românească. Intreaga țară a voinicilor lui Ștefan cel Mare este presărată de asemenea cimitire pentru naționalitatea noastră!

Și mai sunt oameni politici cari nădăjduesc încă o asimilare! A sosit vremea să ne scuturăm de asemenea iluzii periculoase; și cea mai radicală scuturătură de idei preconcepute și fundamental greșite se operează prin citirea cărții, numită *„Protocoalele Înțelepților Sionului"*. In Statele-Unite, după ce i s'a aflat conținutul, miliardarul Ford a întocmit o lucrare-comentar care s'a editat într'un milion de exemplare; în Franța nu un scriitor oarecare, ci un înalt prelat: monseniorul Jouin a tradus și comentat *Protocoalele* împărtășind astfel societății franceze planul de distrugere a civilizației creștine conceput de „Înțelepții Sionului" adunați în congresul sionist dela Basel din 1897. In Italia cunoscuta revistă *„Vita Italiana"* a crezut de a ei datorie să consacre numărul din 15 Mai 1924 traducerii acestui document, care înseamnă o revelație pentru lumea nejidovească. [1])

Numai la noi oamenii politici să nu știe nimic din cuprinsul Protocoalelor? Dacă ar ști ceva nu și-ar mai face iluzii. Dacă ar cunoaște acest document și la lumina lui ar urmări explicația faptelor ce se petrec în viața politică a României întregite, ar înțelege spre exemplu pentruce nu se ridică valuta noastră cu toate că în țară se lucrează în agricultură și în industrie, cu toate că domnește liniște, cu toate că bugetul s'a echilibrat și dă chiar excedente, cu toate că datoria externă s'a consolidat, iar datoria internă a statului este pe cale de a se achita. Atunci ar pricepe că o mână ocultă, de origine jidovească, lucrează contra intereselor noastre; atunci s'ar convinge că politica de menajamente față de chestiunea jidovească nu poate duce la nici un rezultat favorabil, ori câtă bună voință am depune noi, pentru-că avem în contra noastră un dușman implacabil, ambițios și puternic, care poate fi pus la locul lui numai printr'o *acțiune pe față*, isvorîtă dintr'o *politică de stat*, pe care ar susține-o cu entuziasm toată suflarea românească.

---

[1]) Revista poartă indicația „questo fascicolo è dedicato *agli Italiani* e contiene la traduzione dei *Protocolli dei „Savi Anziani" di Sion"*.

Vadul comercial.[1])

De câtva timp asistăm la o încercare stăruitoare de a se face un curent în opinia publică pentru legiferarea vadului comercial. Se pun străduinţe tot mai mari şi mai sgomotoase: se ţin întruniri publice, consfătuiri de negustori, se redactează memorii, se trimet telegrame la miniştri şi M. S. Regelui; iar presa „democrată“ şi „anumită“, adecă jidovită, susţine teza legiferării cu o căldură, ce dela început ar trebui să pară suspectă.

Dacă nu s'ar fi adus nici un argument contra vadului comercial, numai faptul, că inovaţia este sprijinită de acea presă, care slujeşte interesele străinilor, care caută prin toate mijloacele să ne discrediteze şi să împiedece consolidarea ţării, care lucrează din răsputeri să înmormânteze edificiul actual al României întregite, cum exact a constatat ziarul guvernamental „Viitorul“, care într'un moment de indignare legitimă a caracterizat „anumita-presă“ drept *„Cioclii României“;* numai faptul, că ideia vadului comercial a fost adoptată cu atâta solicitudine de gazetele jidovite, ar trebui să strecoare în sufletul fiecărui bun Român o considerabilă doză de bănuială.

Analizând mai de aproape fondul pretenţiei şi categoria de persoane, cari au interes la întroducerea reformei, constatăm, că simpla bănuială se transformă treptat cu pătrunderea chestiunii într'un element de cunoştinţă precisă, care pune cu totul în altă lumină consecinţele recunoaşterii prin lege a vadului comercial.

Se pretinde prelungirea contractelor de chirie în favoarea negustorilor în primul rând, afirmându-se, că fără atare măsură de protecţie este ameninţat comerţul „român“.

Această pretenţie *vine inoportun,* iar în efectele ei este *profund subversivă.*

Astăzi când ne îndrumăm spre o normalizare a situaţiei, când guvernul îşi dă toate silinţele să ne întoarcă spre starea normală de mult dorită, se prezintă negustorii şi cer prelungirea unei măsuri, cari îşi va fi avut rostul ei în vremuri anormale, dar care

[1]) Cf. „România întregită“ din 15 Aprilie 1925.

trebuia să înceteze din momentul în care interesele generale nu o mai reclamă. Ce efect asupra vieții economice a avut prelungirea contractelor de chirie, care în fine expiră la 1 Mai 1925, față de negustori?

A menținut oare prețurile la un nivel potrivit faptului, că ei, comercianții, au profitat de protecția legii în dauna proprietarilor? *Nu;* au încasat aceleaș prețuri la mărfuri ca și aceia, cari puțin la număr țin magazine în baza liberei transacții. De aici rezultă, că negustorii de mult nu meritau regimul special, cu care i-a ocrotit legiuitorul. Judecând la lumina adevăratei situațiuni legea lui Mârzescu, readucând libera transacție în materie de prăvălii, a venit târziu. Trebuia să înceteze regimul favorului nemeritat și revoltător exploatat mai înainte de 1 Maiu 1925.

Pretenția de legiferare nu numai că este inoportună, dar este și adânc subversivă în efectele ei.

A prelungi contractele de chirie în dauna proprietarului lipsit atâta vreme de dispoziția deplină asupra proprietății lui, în dauna proprietarului sărăcit de război, înseamnă a aduce pe proprietar în aceea stare de desperare, care îl face să-și vândă imobilul, din care de fapt legiuitorul l-a cam și expropriat. Inseamnă a fi distrus pe cale piezișă, dar tot așa de efectiv ca și fățiș, dreptul de proprietate; înseamnă a ridica din mijlocul ordinei sociale, bântuită astăzi de atâtea curente periculoase, cea mai puternică garanție a principiului de stabilitate și de liniștită evoluție, spre a potoli pofta de câștig nesăbuit a comercianților. Cu alte cuvinte, în loc să înfrânăm pornirile de desordine, cari reclamă imperios desființarea dreptului de prorietate, noi să dăm liber curs acelor porniri spre a ne îndruma către regimul comunist! Pentru-că așa cer interesele negustorilor.

Și cine sunt acești negustori, cari în pretențile lor nesocotesc garanțiile de liniștită propășire a societății românești? Toată lumea știe, că cel puțin 80% din comerțul României întregite e pe mâna Jidanilor. Acum înțelegi, Domnule cititor autohton, cine are interes strivitor în cantitatea lui precumpănitoare, de a cere legiferarea vadului comercial?

Și totuș sau asociat și negustori români! Da, e adevărat.

Aici este o chestie de tactică jidovească, menită să servească interesele generale și permanente ale rasei lui Israil; și alături într'o disparentă măsură stă și grămăjioara intereselor mărunte și trecătoare ale câtorva negustori creștini.

Jidanul împinge pe creștini înainte la întruniri publice, la manifestații și semnări de memorii, spre a înșela opinia publică, prezentând întreaga mișcare ca pornind din inițiativă românească. De

fapt, prelungindu-se termenul de închiriere celor 80% negustori evrei, li-se deschide cea mai deplină perspectivă de a cumpăra ei imobilele proprietarilor. Acesta este gândul ascuns şi efectul fatal al vadului comercial, Domnule negustor creştin, care strigi şi te sbaţi fără să-ţi dai seama de interese mai depărtate, dar exact calculate ale neamului jidovesc. Şi când Jidovimea va fi cumpărat casele aparţinând astăzi proprietarilor creştini, crezi, că te va cruţa pentru-că ai luptat alături cu el ca să dărâmi fortul istoric al proprietăţii urbane? Iţi faci iluzii, Domnul meu. In fortul evacuat prin efectul nefast al legii se va instala Jidanul aşa, cum s'a mai instalat în toate poziţiile dominante evacuate prin revoluţiile din diferite ţări şi timpuri stîrnite, finanţe şi exploatate de membrii rasei lui Israil.

Şi atunci dle negustor român, pornind dela credinţa că în sufletul dtale sălăşlueşte nu numai pofta de a cumpăra ieftin şi a vinde scump, ci că mijesc dacă nu precumpănesc şi alte sentimente şi alte preocupări mai înalte, cum este spre exemplu gândul la interesele neamului din care te-ai ridicat; stăpânit de această credinţă privitoare la structura dtale sufletească, să-mi dai voie să-ţi fac o întrebare. Când prin realizarea vadului comercial, negustorii jidani 80% vor fi ajuns proprietari de case, crezi dta că puterea naţiunii române s'a întărit sau se apropie de mormânt? Dacă simţul iubirii de ţară îţi spune că pierim, de ce te asociezi la acţiunea subversivă a Evreului şi te faci din vreme sluga intereselor unui neam care vrea singur să stăpânească? Pentru-că măruntele dtale interese momentane aşa îţi dictează: ar fi răspunsul.

Aceste interese trebuesc alt-cum apărate. Trebuie găsită altă modalitate decât aceia, de a te mulţumi să-ţi trăiască clasa negustorească autohtonă la umbra puterii jidoveşti din Românea întregită; trebue căutate soluţiile cari să-ţi asigure o împuternicire crescândă, nu un adăpost trecător de mizerie permanentă pe lângă potentaţii comerţului din ţară, unde neamul dtale şi-a dobândit cu preţul sângelui domnia politică.

Prin „vadul comercial“ nu mergem la întărirea comerţului românesc, ci la distrugerea lui treptată spre a-l înlocui cu cel jidovesc exluziv, când evreii vor fi cumpărat toate proprietăţile unde astăzi sunt încă chiriaşi. Din acel moment „anumita presă“, care astăzi le apără interesele, va tuna şi va fulgera ca nimeni să nu se atingă de dreptul sacru şi etern invoiolabil al proprietăţii ajunsă în stăpânirea semită.

Comerţul românesc nu se întăreşte cu măsuri de afinitate comunistă, ci cu introducerea elementului românesc, ajutat de capital naţional, în această bănoasă ramură de activitate.

Cu toții știm, că în satele din sudul Ardealului, dealungul fostei granițe trăesc Români cu o aptitudine specială pentru comerț, cu o putere de muncă, o perseverență și o inițiativă admirabilă, gata să înceapă cu mijloacele cele mai modeste un mic negoț și capabili să-l ducă la înflorire în scurt timp și cu așa efect că orice concurență este zadarnică.

Aceștia sunt Mărginenii. Dovadă despre activitatea lor stau două fapte mărturie: în acele locuri nu există picior de jidan; al doilea fapt: acest element, cel mai bine pregătit în lupta pentru existență, a coborât munții și a fecundat cu energia și sârguința lui în așa fel viața populației din județele limitrofe de peste munți încât și acolo cotropirea jidovească nu a putut prinde. Acestor Mărgineni nu li se dă astăzi importanța necesară în munca ce trebue să depunem pentru a cuceri pozițiile uzurpate de Jidani în comerțul ce trebuie să fie național.

In loc să asistăm aici în Cluj la congresul organizațiilor sfaturilor negustorești din Ardeal, spre a se cere guvernului legiferarea vadului comercial, am fi dorit să aflăm despre o inițiativă a negustorilor români de baștină, care să ceară înființarea unui credit pentru *micul comerț românesc.*

Această instituție, susținută de stat, ar avea menirea să ajute cu modeste capitaluri pe Mărgineni de a se stabili ca mici negustori în satele jefuite astăzi de cămătarul și cârciumarul jidan; le ar da putința să prindă rădăcini și prin concurență să scoată afară pe veneticul semit.

Cine se îndoește de efectul salutar al unei atari întreprinderi, susținută printr'o *politică de stat,* nu are decât să-și amintească faptul, că aici în Cluj s'au stabilit sub dominația ungurească câți-va Mărgineni, cari, deși lipsiți de ori-ce credit, și împrejurați de greutăți, isvorîte și din tratamentul vitreg al administrației maghiare și din concurența negustorilor jidani, nu numai că s'au menținut în lumea comercială locală, dar și au desvoltat afacerile, cinstit și perseverant conduse, la o înflorire de care cu toții ne mândrim.

Fapta lor este o pildă vie, cum Românul are aptitudini admirabile pentru comerț; în același timp trebuie să ne fie un îndemn de a căuta astă-zi, când am ajuns în fine stăpâni pe pământul nostru, să sprijinim această aptitudine tocmai prin inițiativa și prin soluțiile concrete pornite din sânul acelor organizații de negustori români, cari peste măruntele lor interese trecătoare, au datoria ca oameni luminați să se îngrijească și de interesele economice generale, văzute prin prisma doctrinei naționaliste.

□ □ □

Un stat în stat.[1])

Ieşit din împestriţarea de regimuri juridice, ce dăinuiau în evul mediu, statul modern a căutat să-şi întărească puterea de viaţă prin două acte politice de o însemnătate istorică:

1. Înlăturând influenţa de drept public al factorilor locali aşa cum se desvoltaseră în evul mediu, a înţeles să clădească pe ruinile lor o singură putere unitară şi indivizibilă, dovedind celor guvernaţi că organizaţia supremă ce îi ocroteşte este însufleţită de o singură voinţă, care nu poate tolera înlăuntrul teritoriului de stat să se exercite o altă putere sub nici o formă, nici o măsură fără să-şi fi primit în mod expres delegaţia dela organul central. Astfel vechile privilegii, autonomii, drepturi statutare, etc. toate au dispărut împreună cu clasele sau organizaţiile ce le au purtat odată, spre a lăsa locul statului atotputernic care prin constituţia lui reglementează cadrul, în care se poate desvolta viaţa locală sub supravegherea şi controlul dela centru.

2. Al doilea act politic, ce s'a săvârşit dela marea revoluţie franceză până în zilele noastre în diferite state, a fost *emanciparea Evreilor.* S'a crezut că prin atare reformă se va întări viaţa statului, având în vedere că ştergerea deosebirilor de regim juridic dintre creştini şi evrei va aduce contopirea ambelor elemente în toate privinţele, în afară de laturea confesională, care diferenţă în viaţa statului modern nu mai poate avea nici o influenţă asupra calităţii de bun cetăţean loial.

Dacă fortificarea puterii de guvernământ a adus statului tărie în lăuntru şi prestigiu în afară, contribuind astfel la progresul general al civilizaţiei prin desăvârşirea acelui organism sub al cărui scut se desvoltă deplin şi liniştit interesele societăţii omeneşti, grupată în naţiuni; a doua reformă, ce s'a înfăptuit fără a se fi cunoscut organizaţia secretă a naţiunei evreeşti, a avut şi are ca efect nu numai slăbirea, dar chiar subminarea puterii de stat creştin.

Generoşi, legiuitori cari au acordat depline drepturi civile şi politice jidanilor, au crezut că au a face numai cu o confesiune

[1]) (cf. „Înfrăţirea Românească" din 1 Maiu 1925).

deosebită, când în realitate *sub masca confesiunei se ascunde o națiune,* care în curs de 2000 de ani de împrăștiere printre celelalte popoare nu s'a asimilat nicăieri. Și astfel s'a introdus cu o vinovată ușurință în sânul celorlalte neamuri, o națiune străină care își urmează viața ei, idealul ei, rostul ei ce și-l concepe ca o înaltă predestinație, alături de poporul-gazdă, *paralel* cu el, câtă vreme între interesele ambelor națiuni nu se ivesc conflicte; dar imediat ce interesele națiunei evreești devin contrare cu acelea ale poporului-gazdă, atunci oaspele își urmează implacabil linia lui de conduită tăind așa de adânc în carnea adversarului, cum am văzut că s'a petrecut în Rusia sovietică.

Această constatare de vieți paralele — nu una singură rezultând din contopire cum și-au închipuit naivii emancipatori ai Jidovimei — a făcut-o în 1891 fără nici un încunjur rabinul Franței cu ocazia instalării lui în funcție înaintea Ministrului Cultelor prin următoarea declarație:

„A-și putea să vă arăt *două* popoare, deopotrivă înzestrate cu darurile cele mai fericite ale inteligenții, *amândouă* găsindu-și plăcerea în urmărirea și cercetarea tuturor problemelor cari preocupă umanitatea. Există totdeauna în ordinea afinităților morale între *cele două rase* trăsuri comune de moravuri, prin cari *paralela* se impune mai palpabilă[1])".

Fiind două popoare, având deci interese deosebite, cari pot merge une-ori și paralel, urmează că fiecare din ele are o organizație proprie destul de înaintată, în stare să apere acele interese specifice. Organizația poporului francez ne-o prezintă, la lumina zilei, istoria lui sub forma statului francez. Organizația adevărată a poporului evreu în „Diaspora", de când e împrăștiat în lume, nu voește cu nici un preț să ni-o înfățișeze conducătorii acestui neam; din contră, înțelepții lui amenință cu moartea[2]) pe acela care se va ocupa de legislația lor, pe acela care le va destăinui organizația secretă. Sancțiunea cu pedeapsa capitală a simțit-o însuși un consângean de al lor, evreul *Brassmann*, trecut în Rusia la ortodoxism, după ce a scos o carte privitoare la constituția tainică a Iudaismului, din care operă de o importanță istorică netăgăduită

---

[1]) Cf. Delassus, l'Américanisme et la conspiration antichrétienne. Paris 1899 p. 348.

[2]) cf. cap. X, articolul 9 din legea Hilchoth Melachim, citat de Hașdeu în conferința lui dela 1866 asupra Talmudului, din care conferință toți oamenii noștri politici ar avea multe de învățat, afară numai dacă se cred superiori în pătrundere și cultură celui mai strălucit reprezentant al intelectualității românești în a doua jumătate a secolului trecut.

vom lua dovezile suficiente spre a demonstra că Jidanii formează *un stat în stat.*

Ei au un guvern propriu ce se numeşte *Kahalul*, despre a cărui existenţă şi importanţă oamenii noştri politici nu ştiu şi nu voesc să afle nimic. Acest Kahal îşi ţine la dispoziţie un organ de jurisdicţie, un tribunal numit *Bet-Din*, care judecă, nu după legile poporului-gazdă, ci după legile evreeşti proprii aşa cum le-au desvoltat „Intelepţii Sionului" de-alungul veacurilor în spiritul Talmudului. Una din legiuirile de căpetenie se numeşte *Schulhan-Aruch.* Pentru ca puterea aceasta de guvernământ să se exercite simţitor şi durabil, trebuia din vreme să se creieze şi un sistem de impozite, izvor de venituri pentru conducătorii jidovimei. Plata impozitelor se face cu o regularitate şi o stricteţă, de care nici odată nu poate fi însufleţit un Jidan faţă de statul creştin în care trăeşte.

Aceste afirmaţiuni le sprijinim pe următoarea declaraţie a Jidanului din România mică, Emil Nathan, făcută în 1910:

„Kahalul există şi este astăzi mai înfloritor ca ori când şi de multe ori se ascunde sub denumirea nevinovată de comunitatea israelito-română, cu toate că această comunitate nu este decât o comisiune care dă ordine în virtutea principiului des repetat în Talmud: „Dumnezeu dete evreilor toată puterea asupra bunurilor şi sângelui altor neamuri". Kahalul nu este numai o comisiune de priveghere dar şi un tribunal înalt, care primeşte bani şi stabileşte pentru evrei impozite fixe. Numai în Moldova percepe în fiecare an peste 3 milioane. Toate Kahalele din lume sunt puse sub directa supraveghere a Kahalului suprem cu reşedinţa la Londra sau Roma". (vezi „Apărarea Naţională" din 1 Aprilie 1923).

In 1910, când s'a făcut această declaraţie, Moldova era impusă la taxa, regulat încasată de 3 milioane lei, cari aveau aceiaşi valoare ca franci-aur. Să judece oricine cât valorează astăzi 3 milioane *lei-aur*, să socotească cât percepe Kahalul din România întregită dela toată jidovimea, năpustită pe plaiurile noastre strămoşeşti, astăzi când poporul evreu după ce şi-a înzecit ambiţiile va fi trebuit să-şi sporească şi mijloacele financiare spre a le realiza. Invităm pe d-l Ministru de finanţe să cerceteze câte sute de milioane ies din ţară, pe această cale, fără nici un impozit special!

In afară de mărturisirea menţionată, mai aducem un alt document preţios, luat din revista de *„Der Iude"*, apărută în toiul războiului mondial; şi anume scriitorul evreu Iacob Klatzkin, bine cunoscut, socotind că a sosit în fine vremea să spună adevărul asupra organizaţiei naţiunii lui, face următoarele interesante destăinuiri: (cf. „Weltkampf" Dec. 1924.)

„Religia jidovească, spre deosebire de celelalte religiuni nu este doctrină de idei, ci un învățământ de legi. In legile noastre noi am activat dreptul nostru de autodeterminare. Noi ne-am pierdut statul nostru, dar nu ne-am pierdut constituția noastră de stat; noi am salvat-o ca stat transportabil, care astfel și în „Diaspora" ne-a înlesnit să avem un fel de autonomie națională. Da, multe din legile noastre nu s'au mai putut aplica, după ce ne-am pierdut statul; totuși în general legiuirile noastre au rămas în vigoare: ele au fost amplificate, prin dispoziții de detaliu au fost complectate și perfecționate. Noi nu am făcut apel la jurisdicția țării, care ne-a găzduit, și nu am recunoscut codul ei de legi.

„Când ne-au fost impuse, le-am privit ca o fatalitate, pe care mereu ne-am străduit să le înlăturăm și să le ocolim. De aceia stăpânirea străină nu a putut să ne răpească putința de a ne guverna pe noi înșine, câtă vreme am stat sub autoritatea legilor noastre și a învățaților noștri în legi. Nu atât cuprinsul moral și religios al vieții Iudaismului ne desparte pe noi de toate națiunile în mijlocul cărora ne ridicăm corturile noastre, cât ne separă formele concrete ale constituției noastre de stat. Noi nu ne-am odihnit în zilele de sărbătoare ale poporului-gazdă, noi nu am împărțit cu el nici bucuriile lui, nici suferințele lui[1]) noi nu ne-am îngrijit de proprietatea statului străin. Un zid puternic, ridicat de noi înșine, ne-a despărțit de poporul-gazdă, și dincolo de zid trăia un stat Iudaic în miniatură. Dacă Schulhan-Aruch (legea lor) își pierde valabilitatea, atunci în lăuntrul celorlalte națiuni nu ne-ar mai depărta de ele nici un zid, și atunci nu am mai constitui o excepție".

Mai departe Klatzkin, demonstrând că religia jidovească poartă în sine un caracter politic, pune următoarea concluziune, ce trebue să scuture pin neștiință, apatie sau indiferență pe ori-ce fruntaș politic român: *„caracterele politice ale legiuirilor noastre jidovești ne-au păstrat în exiliul de 2000 de ani o putere specială ca stat în stat".*

Ei mărturisesc acest fapt și jidoviții noștri îl contestă!

Când rabinul Zadoch-Kahn spunea înaintea Ministrului de Instrucție publică al Franței că interesele celor *două* popoare, evreiesc și francez merg paralel, el urmărea un dublu efect: primul să întărească conștiința de rasă la consângenii lui, ascuțind'o până la

---

[1]) In legătură cu această prețioasă mărturisire, invităm pe toți bunii Români să-și amintească despre atitudinea Jidanilor în timpul războiului nostru de întregirea neamului, să-și amintească cum s'au purtat sub ocupația germană față de populația românească, și cum au primit în București pacea impusă de Mackensen în Maiu 1918. Cine nu este încă informat, să citească cartea lui Archibald, intitulată „Porcii".

noţiunea precisă de popor deosebit; al doilea, era să ascundă faptul că interesele lor nu pot fi decât divergente. Dacă ar fi identitate de interese, atunci s'ar contopi şi paralela nu ar mai avea raţiune de a exista. Expresia „paralelă" este un eufemism hipocrit spre a masca interese ce se ciocnesc. Cea mai convingătoare dovadă despre divergenţa de interese rezultă din faptul de toţi cunoscut, că Jidanii păstrează o tăcere absolută asupra organizaţiei lor de stat în stat şi asupra ţintei depărtate a politicii lor.

De fapt ei lucrează la desfiinţarea statului în care trăesc, luând măsuri menite să-i roadă inexorabil temeliile.

Un stat unde bântue corupţia funcţionarilor, slăbilindu-se fatal autoritatea necesară, încet-încet se năruie. Este evident. De-aceea, această tactică a corupţiunii trebue urmată faţă de autoritatea statului-gazdă.

Dăm mai jos câteva documente din cartea lui *Brassmann*[1]) asupra Kahalului, din care acte rezultă clar preocuparea acestui organ de guvernare jidovească de a *mitui*, sub diferite forme, funcţionarii statului unde se adăpostesc Evrei, spre a promova interesele acestora pe ruina statului-gazdă. Documentele să referă la Rusia, la începutul secolului trecut:

„No. 4. Bacşişuri destinate sergenţilor de oraş şi subalternilor de poliţie.

Sâmbăta, secţia Noach. 5555.

„Reprezentanţii Kahalului au decis să se acorde o gratificaţie celor trei sergenţi de stradă pentru timpul trecut, şi anume câte o rublă de argint de zi fie-căruia. Această sumă trebue dată în secret fie-căruia în mod separat de către Jidani de ai noştri, şi trebue luată din fondurile cari provin din impositul asupra măcelăriilor".

Ordonanţă, prin care Kahalul decretează zădărnicirea recensământului şi a operaţiilor de statistică privitoare la vânzarea rachiului, care forma în Rusia un monopol de vânzare exclusiv Jidovesc:

„No. 17.

„In urma noii legi care prevede recensământul populaţiei precum şi verificarea registrelor din cârciumile unde se vinde rachiu, Kahalul şi Adunarea generală au hotărît să aleagă 11 membri de încredere, cari vor urmări pas cu pas această operaţiune

---

[1]) Cartea a apărut în rusește în 1870, a dispărut imediat din comerț pentru-că Jidanii din Rusia aveau acest interes urgent, iar autorul a murit subit. S'au salvat câteva exemplare, dintre care unul ajungând în mâna scriitorului rus *Kalixt de Volski*, a fost tradus în limba franceză sub titlul „Russie juive". In 1911 ajunsese la ediţia II, din care am extras documentele autentice (cf. pag. 61 şi următoare).

făcută de creştini, pentru ca la caz de trebuinţă să preîntâmpine pagubele ce ar putea rezulta din atare operaţie pentru cauza generală a Jidanilor. Cheltuelile făcute cu această ocazie vor fi suportate printr'o subscripţie generală".

„No. 33.

Joi, secţiunea celor 5 cărţi Noach. 5555.

„Reprezentanţii Kahalului au decis să consacre suma de 100 ruble argint pentru a se cumpăra orez şi alte seminţe, a căror destinaţie este prevăzută, precum şi 50 ruble argint pentru secretarul guvernatorului ca răsplată pentru dispoziţii faţă de jidani".

„No. 37.

Miercuri, secţiunea celor 5 cărţi Vaicei 5558.

„Reprezentanţii Kahalului au autorizat casieria Kahalului să-şi procure banii necesari pentru a sărbători, printr'un banchet splendid şi cele mai bune vinuri, pe judecătorii tribunalului creştin, cari sunt chemaţi să dea verdictul în afacerea lucrătorilor jidani".

In ce priveşte acoperirea cheltuelilor necesitate de practicarea corupţiei, ce intră în politica Kahalului faţă de funcţionarii statului, dela sergentul de stradă până la consilieri ai ţarului, aceste cheltueli se fac din fonduri, cari se strâng după cum se arată în următoarele dispoziţiuni:

„No. 2.

Marţi, secţiunea celor 5 cărţi Schelah 5555.

„Reprezentanţii Kahalului, după ce au recunoscut necesitatea de a face câteva daruri şefilor muncipalităţii acestui oraş, au hotărît ca fondurile, cari vor servi la această destinaţie, vor fi procurate de măcelari, cari sunt debitorii comunităţii jidoveşti prin contribuţia ce datoresc în urma concesiunii acordate lor, având dreptul să taie vite. Suma destinată acestor daruri va fi vărsată lui Schamosche, care va trebui să ţină cont exact de fiecare cheltuială".

„No. 156.

Sâmbăta 21 Tevese 5562.

„In vederea cheltuelilor foarte mari, reclamate de darurile ce trebuesc oferite autorităţilor creştine cu ocazia sărbătorii de Crăciun, *s'a ordonat* perceptorului secret al jidanilor să întrebuinţeze toate mijloacele în puterea lui, pentru a face să se verse în casa Kahalului toate sumele în restanţă din impositul numit impositul de interes."

No. 280.

Sâmbăta, prima dată Tevese. Săptămâna după capitolul Mikoe 5562.

„La adunarea generală convocată în mod extraordinar şi în prezenţa membrilor Kahalului în plenum, s'a decis, în urma şti-

rilor neliniştitoare sosite în Capitală, prin care se anunţă, că soartea Jidanilor locuitori în diferite părţi ale marelui imperiu rus a fost încredinţată unei comisii de 5 personagii dela curtea din Petersburg, învestită cu puterea de a decreta ce va crede de cuviinţă în favoarea sau defavoarea Jidanilor din această ţară, s'a decis ca o deputaţiune compusă din câţiva Jidani dintre cei mai savanţi să fie trimisă la Petersburg, cu misiunea de se arunca la picioarele împăratului — eternă fie-i gloria — pentru al ruga să nu permită nici o inovaţiune în viaţa Jidanilor, cari sunt supuşii lui cei mai credincioşi (!)

„Având în vedere că acest demers atât de important cât şi de indispensabil, va cauza imense cheltueli pentru daruri, bacşişuri şi alte mijloace de corupţiune şi că pentru a face faţă acestor cheltueli va fi nevoe de o mare sumă de bani, membrii cari compun Kahalul ca autoritate superioară jidovească, au decis: să se perceapă dela fiecare Jidan locuitor al acestei ţări un impositextraordinar, zis impositde interes, şi care este specificat în modul următor:

„1. Asupra capitalului se va percepe 1/2 la sută fie în monetă, fie în mărfuri, fie în creanţe asigurate asupra hipotecii ce posedă fiecare Jidan.

„2. Asupra proprietăţii imobiliare, fiecare proprietar Jidan va plăti 1/4 la sută.

„3. Din celelalte venituri precum chirii etc. se va plăti 10 la sută.

„4. Familiile de curând căsătorite cari trăesc pe lângă părinţii lor, vor plăti 1 la sută din toate bunurile lor.

„Fiecare Jidan trebuie să întărească prin jurământ evaluarea averii lui, din care se va percepe atât la sută după tariful mai sus arătat. Dacă cineva oferă 50 de ducaţi peste acest impositel va fi scutit de jurământ, fără a mai cerceta dacă impositul ce ar datori după normele de mai sus întrece suma de 50 de ducaţi, pe care însă o va vărsa imediat.

„Printre însărcinaţii noştri, instituiţi cu jurământ, de a percepe impositele, pe cari Jidanii sunt obligaţi să le plătească comunităţii izraelite, 6 membrii vor avea supravegherea perceperii acestui impositşi aceşti 6 membri vor avea din partea Kahalului puterea de a întrebuinţa, la caz de nevoe, pe toţi servitorii Kahalului, cari, în acest caz sunt obligaţi a se supune orbeşte la ordinele lor".

Ce ziceţi, dlor fruntaşi politici, care de atâta amar de vreme vă certaţi, dar nu aveţi timpul să vă acupaţi de atari machinaţiuni subversive şi să studiaţi constituţia politică şi socială a poporului celui mai dibaciu în a destrăma organizaţia noastră de stat?

In ce priveşte atitudinea Evreimii faţă de jurisdicţiunea ţării, unde trăeşte, amintim că rasa lui Israel având tribunale proprii, ea caută conform preceptelor ordonate de Kahal, să ocolească autorităţile judecătoreşti creştine, desăvârşindu-şi astfel organizaţia proprie ca *stat în stat.*

Reproducem mai jos un fragment din studiul lui Volski, bazat la fiecare afirmaţiune pe textele autentice ale legiuirii Jidoveşti.

Autorul rus, la pag. 173, citează din codul jidovesc *„Hoschen-Hamischpot"* (culegerea complectă a legilor Talmudului) următorul document, privitor la funcţiunea şi competinţa Tribunalului *„Bet-Din"*, care nu este de cât secţiunea juridiciară a autorităţii supreme investită cu putere absolută a Kahalului, de la care nu se poate apela:

„Este interzis Jidanilor (între ei) să aibă un proces înaintea tribunalelor creştine, precum şi să urmărească o afacere oarecare înaintea instanţelor civile şi administrative ale Goimilor (creştini).

„Această oprire trebue aplicată chiar în chestiunile cărora legile jidoveşti şi cele creştine sunt de acord şi sensul şi în litera legii, şi chiar când părţile din litigiu ar dori să fie judecate de justiţia creştină. Contravenientul la această deciziune va fi considerat ca un criminal, căci o asemenea acţiune ar fi o nelegiuire faţă de legea lui Moise. In acest caz, trebue aruncat contra vinovatului un *Indoui* (blestăm), care va apăsa asupra lui până în clipa când va anula plângerea sa adusă înaintea Tribunalului Goimilor; şi dacă stărueşte încă în crima lui va trebui să fie pus sub anatemă prin Herem. Aceaşi pedeapsă va fi aplicată oricărui partizan al vinovatului şi chiar aceluia care ar întrebuinţa o autoritate nejidovească spre a-şi forţa adversarul să apară înaintea Bet-Dinului".

După acest document, care nu poate lăsa indiferent pe nici un Ministru de Justiţie, urmează autorul rus:

„Actul prin care Bet-Din-ul dă Jidanilor autorizaţia să obţină judecată dela tribunalele creştine, nu trebue să fine produs şi arătat judecătorilor Goilor. Contravenientul la această măsură va plăti adversarului prisosul amendei, care ar putea fi pronunţată de Bet-Din prin aplicarea legilor jidoveşti (cf. Hoschen-Hamischpot, cap. XXVI. p. 4).

„In timpurile actuale mai ales, când Jidanii rămân supuşi legilor dominaţiunii streine şi nu pot să aibă (pe faţă) judecătorii lor, tribunalul Bet-Din trebue să se amestece în fiecare afacere, în fiecare interes, în fiecare chestiune, în fiecare complicaţie ce se ridică între Jidani. Astfel el trebue să judece: în împrumuturi, în contractele de căsătorie, donaţiuni şi succesiuni, plângeri privitoare la perderi etc. (cf. H.-H. cap. I. p. 1). Trebue să fixeze amenzile

pentru daunele cauzate vitelor ce aparţin unui alt individ, precum şi stricăciunile făcute de vitele unuia în paguba altora, când aceste daune au fost săvârşite prin dinţii sau coarnele animalului. Competinţa Bet-Din-ului cuprinde şi urmărirea hoţiilor şi răpirilor, dar numai în ce priveşte cercetarea acestor crime şi despăgubirile ce trebuesc plătite de hoţi, fără a merge la pedepsirea autorilor hoţiilor şi răpirilor, nici la pedeapsa care ar trebui să le fie aplicată în conformitate cu legea lui Moise" (cf. Hoschen-Hamischpot, cap. III. p. 3).

„Deşi actualmente *Bet-Din-ul* nu are dreptul să pedepsească pe hoţi şi pe autorii faptului altfel, decât supunându-i la plata despăgubirilor către cei daunaţi, îi poate totuşi pedepsi moralmente aruncând contra lor blestemul *Indoui,* dacă ar refuza sau ar întârzia să plătească îndemnităţile. Restricţiunea impusă autorităţii tribunalului jidovesc priveşte numai aplicaţiunea pedepselor corporale, la care legile lui Moise ar condamna pe vinovaţi (cf. Hoschen-Hamischpot, cap. I. p. 4).

„Dar în ce priveşte moravurile şi purtarea populaţiunii Jidoveşti în general, fiecare *Bet-Din* chiar acela care nu este sancţionat de autorităţile pământeşti ale lui Israel, posedă atribuţiuni foarte întinse. Astfel, dacă *Bet-Din-ul* observă că Jidanii se dă prea mult desfrâului şi vieţii neregulate, el are dreptul să condamne la moarte, la pedepse corporale, la amenzi băneşti şi aşa mai departe. Pentru a pronunţa şi aplica aceste condamnaţiuni, nu are nici chiar trebuinţă să asculte mărturii pro s'au contra. Când *Bet-Din-ul* constată că este chestiunea de un Jidan influent prin poziţia lui socială în lumea nejidăneacă, şi aceasta ar putea să-i înfrunte judecata, atunci, dacă îi este imposibil să umilească acest individ întrebuinţând toate şireteniile, se sileşte de acord cu Kahalul să facă a se ivi un prilej favorabil pentru a ajunge ca tribunalele creştine să pună sub acuzare şi să pedepsească pe nesupus. In afară de aceasta averea lui va fi declarată *Hefker* (expusă la jaf): spre a ajunge cât mai repede posibil să nimicească complect şi să distrugă pe cel care nu se supune sfintelor legi ale Talmudului, interpretate de sfântul *Bet-Din* şi de Kahalul infailibil".

Wolski, op. cit. pag. 179 scrie astfel despre funcţiunea tribunalului Jidovesc: „Spre a arăta şi mai bine acţiunea *Bet-Din-ului,* nu trebuie să uităm a menţiona chestiunea care se prezintă uneori, relativ la trimiterea litigiului dintre 2 Jidani la tribunalele creştine. Astfel, procesele în care se desbate chestiunea poliţelor protestate, neexecutarea donaţiunilor şi testamentelor, precum şi alte afaceri de acest fel, se trimet din timp în timp de către *Bet-Din* la tribunalele creştine, nu din cauza incompetenţii sau a incapaci-

tăţii tribunalului jidovesc, ci pentrucă Talmudul prescrie această măsură „ca mijloc de acţiune şi ca frână contra celor tari, insolenţi şi nesupuşi cari nu voesc să se supună deciziunilor Kahalului şi ale *Bet-Din-ului* şi deci trebuesc pedepsiţi de justiţia Goilor".

„Acest fragment din legea Talmudului are ca consecinţă că tribunalele creştine în cele mai multe cazuri nu pot face dreptate Jidanului, a cărui cauză este dreaptă, pentrucă *Bet-Dinul* şi *Kahalul* pot anula în modul următor deciziunea tribunalului creştin când această deciziune nu ar fi pe placul autorităţii jidoveşti, şi anume: obţin dela fiecare din părţile în litigiu o poliţă semnată în alb înainte ca procesul să se fi deschis înaintea *Bet-Dinului.* Când partea care a perdut causa înaintea *Bet-Din-ului* nu este mulţumită cu judecata, atunci *Bet-Din-ul* trimite părţile la tribunalul creştin; dar în acest caz deciziunea tribunalului creştin nu are mare importanţă pentru autorităţile jidoveşti, pentru-că prin poliţele semnate în alb aceste autorităţi au puterea să lovească în partea ce va crede de cuviinţă.

Prin aceste mijloace şirete şi machiavelice, *Bet-Din-ul* şi *Kahalul* menţin puterea lor apăsătoare asupra populaţiunii Jidoveşti, întrebuinţând numai ca instrument justiţia ţării unde trăesc, spre a pedepsi pe aceia din coreligionatii lor, cari nu voesc să se supună orbeşte autorităţii lor despotice".

Documentele mai sus citate, cari oglindesc activitatea Kahalului în Rusia între anii 1800—1833, confirmă odată mai mult afirmaţia făcută la 1916 de scriitorul Jidan Klatzkin: *„noi ne-am perdut statul nostru, dar nu constituţia noastră de stat".*

Această constituţie a rasei lor, o poartă Jidanii pretutindeni prin statele unde se aşează; şi cu cât Iudaismul creşte ca putere proprie şi ca influenţă fatală asupra celor-lalte naţiuni, cu atât este firesc ca forţa lor de organizare să facă progrese subminând existenţa statelor creştine.

Prin emanciparea politică şi acapararea vieţii economice în toate ţările civilizate, cauza Jidovimei a câştigat teren fără a face proba de adaptare la interesele ţării-gazdă. O dovadă incontestabilă ne procură „Uniunea Evreilor Români", care în loc să se dizolve acum când toată Jidovimea poate dobândi cetăţenia românească, se organizează atât de solid şi de impunător faţă de slabele guverne ale României întregite, încât şi-a arogat atribuţia de a funcţiona ca autoritate publică, confecţionând actele de stare civilă tuturor Jidanilor veniţi de peste Nistru.

Guvernul recunoaşte aceste acte ca fiind învestite cu *fides publica,* spre a servi la încetăţenire! Şi nici un deputat până astăzi nu a scuturat ministerul pe această chestiune! După-ce prin con-

stituția dela 1923 am deschis larg porțile cetățeniei noastre, spre a lăsa să între în sânul familiei românești elementul semit inasimilabil, dușmănos și conspirator[1]) contra existenții României Mari[2]) se pune în sufletul fiecărui român autohton, întrebarea: care va fi convieţuirea poporului nostru cu dușmanul ireductibil etern internațional pe care nici un neam în 2000 de ani nu a izbutit să-l desarmeze? Iată o problemă ce nu se poate masca prin manevre mărunte de oportunitate trecătoare. Este o chestiune, căreia mai curând sau mai târziu va trebui să i-se deie deslegarea impusă prin dreptul neamului românesc de a rămâne stăpân netulburat în casa lui.

[1]) Din multele dovezi luăm una: atitudinea „anumitei prese", pe care ziarul „Viitorul" în un articol de fond din 2 Oct. 1924 o numește cu o legitimă indignare: „Ciocîii României".

[2]) Poate că această afirmație pare exagerată. Pentru acela care se clatină în a crede, că Jidanii conspiră contra integrității României Mari, amintim constatarea făcută de cunoscutul specialist în materie de politică externă, de *André Cheradame*, în cartea-i întitulată: *La Mystification des peuples alliés*, Paris 1922, pag. 286:

„In Europa centrală, propaganda bolsevică, organizată mai ales de Jidani, a avut ca obiect esențial să impiedice consolidarea statelor: România: Iugoslavia, Ceho-Slovacia".

O îndrumare mântuitoare a S. S. Patriarhul Miron Christea[1])

Intr'un număr festiv al ziarului „Universul" din 13 Aprilie 1925, conducerea acestui organ de publicitate, care se mândreşte de 43 de ani, cu o viaţă dreaptă şi independentă, a adunat la un loc impresii, cugetări şi îndrumări din partea personalităţilor marcante contimporane, exprimate cu ocazia inaugurării marei maşini rotative.

Este o fumoasă colecţie de gândiri, în care se oglindeşte judecata unei generaţii de fruntaşi politici şi spirituali despre activitatea de aproape o jumătate de veac a unui factor de educaţie al opiniei publice româneşti. Fiecare şi-a spus cuvântul în felul său, întrunind mai multe sau mai puţine glasuri de aprobare ale cititorilor. Dar nici unul nu s'a ridicat la înălţimea punctului de vedere şi la gradul de curajoasă sinceritate ca Sanctitatea Sa Patriarhul Miron Christea, în sfatul ce dă cu acest prilej ori-cărui ziar, ce pretinde a scrie cu suflet românesc. Fie-care român, şi mai ales orice gazetar de baştină trebue să se inspire din cuvintele mai jos reproduse ale S. S. rostite din adâncul inalterabil al intereselor noastre curat naţionale. Luaţi aminte d-lor politiciani, cinstiţi gazetari români, născuţi iar nu făcuţi, şi voi toţi din întreaga obşte românească, luaţi aminte cum trebue să fie presa pe care aveţi să o susţineţi cu sufletul şi banul vostru:

„In ţara noastră şi în starea de azi a culturii noastre generale, avem mare trebuinţă de ziare, care să îndrumeze pe numeroşii lor cititori spre formarea unei OPINII PUBLICE, capabilă a contribui la rezolvarea norocoasă a problemelor obşteşti, — spre binele ţării. Cu plăcere constat că „Universul" stă tare pe două temelii probate de pe cari munceşte cu abilitate pentru îndrumarea opiniei publice. Aceste temelii sunt: una CREŞTINĂ şi alta NAŢIONALĂ. Cu prilejul punerii în lucru a marei „rotative", doresc ca toate neînsufleţitele maşinării ale „Universului" să fie complectate şi în vi-

[1]) (cf. „Infrăţirea Românească" din 15 Mai 1925.)

itor de duhul sentimentelor creştine şi naţional-române ale redactorilor şi colaboratorilor lui. Serviciul făcut pe aceaste cale ţării şi neamului va fi mare şi vrednic de recunoştinţa tuturor".

Inalta îndrumare radiind numai lumină este cu atât mai preţioasă, cu cât astăzi i-se simte necesitatea mai mult ca ori-când. In presa scrisă româneşte din ţara întregită se trădează pe de o parte spiritul strein, internaţional şi duşmănos faţă de străduinţele noastre de consolidare; pe de altă parte se ascunde lipsa de caracter a oamenilor post-belici, cari nu au curajul să smulgă masca acelora cari conduc majoritatea gazetelor din inspiraţie, din interese şi din fonduri străine.

Aşa se face, că asistăm la faptul caracteristic, pentru starea politică şi morală a societăţii româneşti, că o „anumită presă" îşi însuşeşte pretenţia de a face educaţia opiniei publice româneşti, servindu-i drept călăuză spre comunism şi spre trădare de ţară; iar puţinele gazete cu suflet autohton nu au curajul, în propria noastră ţară, să denunţe marelui publiic sus şi tare, fără înconjur şi fără diplomaţie, că „anumita presă" este scrisă de Jidani, puşi în serviciul acelei politici, de lungă vreme plănuită, de a ne distruge ceiace am închegat cu atât amar de străduinţe, spre a înălţa pe ruine puterea lor politică în Chanaanul dintre Nistru şi Tisa.

Acesta-i adevărul. Iată pentru ce S. S. Patriarhul Miron Christea care cunoşte situaţia, a simţit nevoia să scrie, la o ocazie festivă, că ne trebue o presă care să fie pătrunsă de duhul creştin şi de simţul naţional.

Jidanii în armată.[1])

Lecția atât de aspră a războiului mondial, cu enorma lui risipă de sânge și bunuri, se dovedește tot mai mult că nu a cuminți lumea în deajuns; cum sperau ideologii în începutul fericit al unei păci eterne. A rămas la învinși atâta voință de reînviere a trecutului, se desvălue atâtea interese de tulburarea păcii din partea regimului bolșevic, din imediata noastră vecinătate, încât pentru a păstra roadele victoriei nu numai în această parte a Europei dar și în Apus, se cere mai mult ca ori când făurirea unui instrument puternic, capabil să impună respectul actualei configurațiuni politice, se cere întărirea forței armate la învingători.

Nici odată nu s'a simțit mai temeinic cuprinsul adevărului, verificat de veacuri: *si vis pacem, para bellum.*

Așa încât, cea dintâi grije a oricărui guvern român trebue să se îndrepte către apărarea noastră națională. Spre a ne spori la maximum forțele militare, nu ajung numai mijloacele tehnice de luptă din cele mai moderne, cum este aviația care preocupă într'o largă măsură conducerea armatei române; se mai cere încă o condiție esențială: *calitatea sufletească a materialului omenesc* chemat să umple cadrele oștirii, ce trebue fără zăbavă înzestrată cu cele mai perfecționate instrumente. Acest material omenesc cuprinde în România întregită un element, care în timpul războiului de întregire a neamului, s'a dovedit nu numai o *nulitate* în ce privește valoarea lui combativă, dar și un ferment de subminare a disciplinei și a moralului soldaților, când acel element nu a putut să dezerteze, s'a dovedit trădător când a putut să fugă la inamic, și asupritor tiranic al prizonierilor români când s'a găsit alături de ei în taberele de prizonieri la foștii noștri dușmani austro-ungari sau germani.

Acest element periculos din sânul armatei noastre a fost și este într'o crescândă măsură: *JIDANUL*, oricare i-ar fi gradul în ierarhia militară.

---

[1]) (cf. „Infrățirea Românească" din 15 Maiu 1925.)

D-l Ministru de război nu poate să nu cunoască rolul, pe care l'au jucat Jidanii în campania noastră dela 1916—1918; nu poate nesocoti nici învățămintele, ce trebue să tragă din purtarea lor dacă se gândește serios la pregătirea armatei române pentru orice eventualitate; nu poate ignora nici tactica ce urmează Jidanii în România-Mare cu privire la modul cum caută a pătrunde în structura organizației noastre militare.

Toată lumea știe, că bacalaureații cu termen redus, de origină semită, se îmbulzesc la școlile de administrație având o majoritate covârșitoare față de români în acest serviciu, pentru ca în caz de război să stea departe de front și să aibă totodată în mână mijloacele de subsistență ale părții combatante; rămânând ca la momentul oportun proviziile să nu sosească la timp pe linia de luptă, vagoanele să lipsească spre a face transporturile necesare, trenurile de aprovizionare să deraieze ca prin minune, etc.

Intreb pe d-l Ministru, dacă nu intră în considerațiile de apărare națională *chestiunea:* mai pot fi tolerați Jidanii de orice grad în serviciul de aprovizionare al armatei?

O altă tactică ce se observă în ultimul timp la tinerii semiți cu termen de un an, supuși serviciului militar, este acela de a-și face stagiul în arma artileriei. Aici se îngrămădesc tot mai mulți punând foarte ușor bacalaureații români în minoritate, pentru-că fiind bogați pot plăti taxa de 10000 lei pentru cal și celelalte cheltueli, pe care Românul, sărac în țara lui de baștină, nu le poate suporta.

Consecința fatală este acea, că avem ofițeri în rezervă la artilerie mai mulți Jidani de cât români. Actualmente, dintre ofițerii de rezervă dela artilerie, 62% sunt Jidani! Pentru noi pericolul va fi cu atât mai mare, cu cât artileria joacă un rol precumpănitor în technica războiului modern; pentru Jidani folosul va fi dublu: stau mai departe de linia ucigătoare a focului la care este expusă infanteria; și dispun de o armă hotărîtoare, al cărui tir îl pot regula și îndrepta așa cum îi povățuesc sentimentele lor intime în momente decisive, când soarta țării e în joc.

Cari pot fi acele sentimente la Jidani, în moment de grea cumpănă pentru viața poporului de baștină, ni le desvălue fără putință de replică purtarea ce au avut soldații și gradații evrei în războiul nostru de întregire a neamului. Le reamintim conducătorilor armatei noastre așa cum oglindesc, nu din impresii personale sau svonuri necontrolate, ci *din rapoartele oficiale ale statelor majoare dela divizii și din ordinele comandanților de unități.*

Citâm următoarea încheiere a statului major al diviziei VI-a, privitoare la dezertori:

„Cel mai mare procent de dezertori la inamic îl dă regimentul 10 Putna, cu 21,18% evrei față de 0,57% români, ceiace vine pentru un dezertor român, 37 dezertori evrei la inamic; după aceasta vine regimentul 24 Tecuci cu acelaș procent, apoi regimentul 12 Cantemir cu 3,11% dezertori evrei față de 0,23 dezertori români, sau pentru un dezertor român la inamic 16 dezertori evrei, și în fine regimentul 11 Siret, cu o proporție mai mică.

„Socotit pe arme, infanteria care a fost în strâns contact cu inamicul, stă în frunte cu 5,62% dezertori evrei față de 0,23% dezertori români, sau pentru un dezertor român la inamic, 23 dezertori evrei; apoi vine cavaleria și artileria cu nici un dezertor român, dar cu procente ridicate de 3,61% și 2,32% dezertori evrei la inamic.

„In general, au dezertat la inamic, față de 0,18% români, 4,72% evrei sau pentru un dezertor român 26 de dezertori evrei la inamic.

„Cifrele vorbesc singure: sentimentele luptătorilor evrei au fost pentru inamic, nu pentru noi; în astfel de împrejurări, este de admis că numai aceia dintre evrei nu au dezertat la inamic cari nu au avut posibilitatea s'o facă.

„Divizia se știe a fost informată la timp de conduita acestor soldați, a ordonat cercetări și a luat măsuri restrictive, îndepărtând pe evrei dela misiunile grele și de încredere, ce-i aducea în contact cu inamicul (vezi anexat ordinele No. 3011 din 4 Iunie 1917 și No. 5946 din 8 Oct. acelaș an).

„Fără aceste măsuri și chiar cu ele, dacă li s'ar fi prezentat ocazia, toți soldații evrei ar fi dezertat la inamic".

Adunând cifrele dezertorilor în interiorul țărei, statul major al diviziei 6-a, ajunge la următoarele concluzii:

„Tabela No. 7 ne arată proporția în care Jidanii au fugit de la datorie în interiorul țării.

„Și aici tot evreii țin recordul; au dezertat ori de câte ori au putut și dela mai toate formațiunile diviziei.

„Față cu dezertorii români, proporția dezertorilor evrei se prezintă astfel: în fruntea unităților stă regimentul 24 Tecuci cu 27 evrei la un dezertor român, în interiorul țării, apoi regimentul 16 obuziere cu 12 dezertori evrei la 1 dezertor român, cavaleria cu 8 dezertori evrei la un dezertor român, și în fine celelalte formațiuni cu 6, 4, 3, etc., dezertori evrei la un dezertor român.

„Comparând procentul dezertorilor la inamic cu acela al dezertorilor în interiorul țării, vedem că în amândouă cazurile evreii dau procentul cel mai mare, dar crima întrece orice margine, atunci când comparăm numărul dezertorilor evrei cu al dezertori-

lor români: *la un dezertor român la inamic se prezintă 26 dezertori evrei la inamic*, la un dezertor român în interiorul țării, se prezintă patru dezertori evrei în interior, adică au dezertat la inamic de aproape șeapte ori mai mulți evrei decât au dezertat în țară.

„Răul exemplu ce au dat acești oșteni camarazilor lor români, este evident și confirmă pe deplin constatarea ce s'a făcut în acest război, în alte armate, că evreii au pe câmpul de luptă rolul elementului disolvant în mijlocul trupelor.

„Se poate susținea, fără teamă de desmințire, că mulți soldați evrei au îndemnat pe camarazii lor români să plece dela datorie, fie în interiorul țării, fie mai ales la inamic, și pe unii au reușit, chiar să-i convingă.

„*Locotenenul medic Hugo Zeigler*, din regimentul Siret No. 15 în luptele dela Oituz 1917, scoțând la un moment un mare steag alb, pe care-l avea se vede preparat mai dinainte, a insistat persuasiv pe lângă cei dimprejur, că nu mai e nimic altceva de făcut decât să se predea și s'a predat cu oamenii lui: el e condamnat la moarte. De altfel mai cu seamă în înfierbințeala luptei a fost câmp larg pentru activitatea rodnică a camaradului evreu cu rol de disolvant".

Mai jos reproducem ordinul Marelui Cartier General No. 429 din 1916 privitor la măsurile socotite necesare spre a împiedica pe Jidani să treacă la inamic. Fenomenul de trădare luase un caracter general, de vreme ce conducerea supremă a armatei s'a ocupat în mod special de purtarea *specific* jidovească. Iată textul ordinului:

„Fiind informați că soldații evrei și bulgari întrebuințați izolați, se predau prizonieri de îndată ce vin în contact cu inamicul, am onoare a vă ruga să binevoiți a lua măsuri ca să nu fie întrebuințați în servicii izolate, ci să fie ținuți încadrați".

Din înalt ordin: p. Șeful de Stat-Major General:
General (ss) *Iliescu*

p. confomitate: (ss) *Căpitan Stănescu Ioan*

Mai jos aducem la cunoștința marelui public ordinul de zi al generaluiui Arghirescu, care ținteuește pe veci la stâlpul infamiei pe aceia ce astăzi se bucură cu impertinență, ingratitudine și dușmănie de toate foloasele cetățeniei române.

„Incă dela începutul războiului am avut ocazia să constat că soldații români de religie mozaică se predau sau dezertează la inamic.

„Mărturia incontestabilă a acestor fapte rușinoase, o face acum statistica proceselor judecate la Curtea Marțială a diviziei, dela întrarea în campanie și până azi.

„Din totalul de 107 dezertori la inamic dovedite, 50 cazuri sunt ale soldaților evrei, raportat la numărul luptătorilor evrei, revine peste 15 la sută dezertori la inamic, în timp ce dezărtările de aceiași categorie ale Românilor, în raport cu numărul luptătorilor români, nu atinge 5 la sută. La un dezertor român revine deci 30 de dezertori evrei.

„Proporția este mai mult decât îngrijitoare: ea desvăluește mentalitatea și sentimentele antipatriotice ale acelor cari s'au hrănit pe pământul țărei noastre pentru ca la momentul de grea cumpănă s'o părăsească.

„Această purtare lașă a soldaților de rit mozaic, cari își calcă fără scrupul, jurământul de credință și datoriile de cinste și omenie față de steagul țărei, ne îndreptățește să admitem, că și acei rămași în rândurile noastre vor dezerta, când li se va prezenta ocazia și că, dacă nu au dezertat până în prezent este că nu au avut ocazia s'o facă.

„Pentru a preîntâmpina răul, ce decurge pentru noi din informațiunile ce acești dezertori conștienți procură inamicului, și pentru a înlătura exemplul imoral, ce ei dau celorlalți luptători;

„Ordon ca Comandanții tuturor unităților să ia măsurile cele mai potrivite cu situația în care se află unitatea fiecăruia, pentru a nu se mai oferi de aici înainte, în nici un chip soldaților evrei, ocazia de a dezerta la inamic.

„Ei nu vor mai fi întrebuințați în patrulă, în posturile de santinelă, observatori, agenți de legătură, semnalizatori etc. Vor fi supraveghiați cu ultima rigoare și puși la lucru înapoia frontului, în condițiuni cari prin ele înșile să compenseze îndepărtarea dela posturile periculoase.

„Fac răspunzători pe toți comandanții de unități, de dezertiunile viitoare ale evreilor, cari nu vor putea reuși, decât numai datorită nerespectării acestui ordin".

Comandantul Diviziei 6-a, General (ss) *Arghirescu.*

In ce privește purtarea Jidanilor, căzuți prizonieri alături de Români, în taberile de prizonieri, reproducem memoriul următor semnat de 56 grade inferioare:

„Să trăiți d-le General,

„Noi foști prizonieri români din Ostffy-Asszonyfa (Ungaria) reîntorși prin punctul Burdujeni în mult dorita țară, voim ca în cele ce vor urma să vă arătăm domniilor voastre și prin d-v să știe întreaga suflare românească, cauzele distrugerei generației din prezent; Vă vom arăta că intenționat și metodic am fost distruși fizicește și moralmente.

„Spunem și vom striga în gura mare ca să audă tot ce-i român, să tresară pământul pe care au trăit aceste canalii, că numai Jidanii, Jidanii și iarăși Jidanii ne-au mâncat.

„Ei erau puși în serviciile cele mai importante ale lagărului și pe dată ce vroiam să reclamăm eram alungați cu ciomegile de Jidani în timp ce dușmanii noștri făceau haz.

„Ei au fost aceia cărora li s'a încredințat primirea alimentelor și cari au furat aceste puține alimente, cu care abia puteam să ne ținem viața.

„Câți din plutoneri n'au fost pălmuiți și înjurați de cei mai ordinari Jidani, cine nu-și amintește de Herșcovici Solomon—Buzău, și prin el de toată Jidovimea.

„Jidanii tălmaci, trimiși cu mii de oameni la lucru, îi băteau să muncească mai repede, îi lăsau mai bine să moară sub ochii lor însângerați de ură, decât să-i bage în spitale, tălmăcind doctorilor maghiari, că așa-i românul hoț, se preface.

„Toate aceste barbarii de pe urma cărora zac ai noștri în Ostffy-Asszonyfa aproape 7000, afară de Pressburg, munții Tirolului și Albania, cimitirele românismului, le-au făcut fără nici o mustrare de conștiință.

„Faptele lor le putem proba ori când cu date și martori exacți și nici o ură, sau profit personal nu ne îndeamnă a-i divulga de cât numai să se facă odată lumină, că aceștia sunt adevărații dușmani ai neamului românesc, voind să fie pedepsiți după greutatea crimelor făcute, voind ca noi, care am fost martori oculari la tot ce s'a petrecut, să spunem văduvelor că soții lor zac în pusta ungară, orfanilor să le arătăm pe adevărații asasini ai iubiților părinți, ca pe viitor să nu fie și ei asasinați, să spunem rudelor și prietenilor și implicit țării, că ori ce așteptare este zadarnică.

„Vrem să spunem întregului românism, că dacă nimenea n'a vărsat o lacrimă pentru ei, cari au murit ca niște câni, și dacă ale lor lacrămi acum sunt prea târzii, atunci ca un ultim omagiu pentru chinuitoarea moarte ce au suferit, să ceară pedepsirea acestor nelegiuiți.

„Credem, d-le General că se va da curs acestei drepte cereri, pe care o vom susținea cu prețul vieței noastre — cel puțin suntem pe scumpul nostru pământ, unde de vom muri nu ne va părea rău, o vom susținea până la infinit.

„Primiți, d-le General, asigurarea deosebitului respect și dragoste dela acei ce totdeauna au fost supuși, plecați și ascultători.

(ss) Plutonieri majori: Vlădescă Dumitru, Ploșcaru Ioan, Trifan Vladan, Mulănescu Const., din reg. 17 inf. T. Severin; Plutonieri majori: Catană Grigore, Iordăchiță Florea, din reg. I Grăniceri, plutonier

major Bivolaru Const. din reg. 57 inf., plutonier major Pătruț Gh. din bat. I pionieri etc."

Din aceste memorii ale prizonierilor noștri întorși din captivitate s'a întocmit un rezumat, sub titlul „Observațiuni Generale", cu următoarele amănunte:

„1. Jidanii purtau toți galoane de sergenți și plutonieri, fără a fi, numai cu scopul de a putea maltrata.

„2. Băteau pe toți soldații în general, iar pe cei bolnavi greu, după ce-i băteau, le luau pâine spunându-le că doctorul le-a interzis să mănânce. Ai noștri necunoscând limba străinilor, credeau. Apoi această pâine o vindeau cu 8 și 10 coroane.

„3. S'au vârît în toate serviciile de cancelarie, ca și la noi, formând și o societate cu scopul de a lupta contra oricărui român, care ar putea prin acțiunea lui să le opună vre-o piedică.

„4. Serviciile cele mai ușoare, le dădeau la Jidanii lor, iar pe români îi puneau la cele mai grele corvezi, bătându-i în mod barbar, dacă nu puteau suporta povara lor.

„5 Făceau propagandă în contra țărei noastre și strigau că acum a sosit Dumnezeul lor.

„6. Dacă ai noștri se îmbolnăveau, ei râdeau și se bucurau, iar nemților le spuneau să nu ne creadă, că așa-i românul, hoț și leneș și se face bolnav.

„7. Când ai noștri mureau, erau desbrăcați și jefuiți de ei.

„8. Iarna îi scoteau afară în ger, desculți la corvezi. In aceste condiții mureau câte 40—60 zilnic.

„9. Vindeau alimentele și hainele sosite dela Berna, din care cauză ai noștri mureau literalmente de foame și frig. Țineau câte 4—5 zile pe români nemâncați, sub pretext că au alimente dela Berna, și au ce mânca, așa fel că un prizonier ce era pedepsit de ei mereu cu postul a fost nevoit să fure (Lamsdorf) rinichii unui cadavru, pentru a-și potoli foamea.

„10. Sfătuiau pe ai noștri să facă revoltă contra boierilor la venirea lor în țară.

Au făcut astfel de fapte: Spiegler și Avram Iancu, din reg. 15 inf., Pinău Leon din Galați, Grosman Leibu din reg. 53 inf., Hascal Roșu din reg. 15 inf., Lupu Moise din reg. 77 inf., Iuster, Spiegler, Leibovici Carol, Moritzsohn, Klinger, Abeles Rubin din reg. 51 Galați, Sloimovici Leon, Frenkel, Herșcovici, Cohn Weintraub, Nadler din Iași, Bercu Moritzsohn din reg. 69 inf., Dorohoi, Focșeneanu dela Caracal, Blumis Bernhard din reg. 9 roșiori București, Barasch și Landes din reg. 6 inf. Buculești, Goldenberg

din Paşcani, Herşcovici din Piatra-Neamţ şi alţii număroşi.[1])

Când astfel s'au purtat Jidanii în războiu, când astfel s'au purtat faţă de prisonerii români, nu mai încape nici o îndoială, cari vor fi sentimentele aceluiaşi element într'un eventual război al României întregite. Şi cum, după ce se va fi realizat maximum de progres tehnic, în condiţii de egală pregătire cu adversarul, *tot sufletul unei armate rămâne elementul decisiv al victoriei* vă întreb, dle Ministru de războiu, câtă încredere puteţi pune Dvoastră în sufletul Jidanului din viitoarea armată română?

Iată de ce nu puteţi trece peste această chestiune, dacă vă gândiţi serios şi lucraţi curagios la organizarea temeinică a oştirii noastre.

1) Toate aceste date sunt luate din broşura dlui A. C. Cuza întitulată *„Jidanii în războiu“*, ce nu ar trebui să lipsească din mâna nici unui Român, care poartă haina militară, dela ultimul soldat cu ştiinţă de carte, până la cel mai valoros general.

Din țara Moților năpăstuiți. [1])

Dacă este un ținut deosebit, de a cărui viață se leagă cele mai însemnate fapte din istoria milenară a neamului nostru, este de sigur țara Moților.

Acolo e leagănul Românismului: bogăția districtului aurifer din acea parte a fost din vremea Dacilor, o ispită puternică, un punct de atracție pentru Romanii nesățioși de aur, a fost o Californie modernă.

Acolo după stabilirea domniei romane a pulsat o viguroasă viață economică romanizată. In legătură cu bunul traiu acolo se va fi înstărit și înmulțit o populație nouă sub oblăduirea Romei cezariene în așa măsură, încât este foarte probabil că Munții Apuseni, mișunând de o lume transformată, cu mentalitate latină, vor fi format cel dintâi mare centru al romanismului, de unde sporul de populație se va fi revărsat pe plaiurile încântătoare ale Ardealului și pe câmpiile mănoase de către Tisa. Acolo a trăit acel neam de oameni cu mintea ageră, cu simțirea înflăcărată, cumpătați în viața de toate zilele, muncitori și neînfrânți în lupta pentru existență, cari au știut să păstreze cea mai fidelă întipăritură a sufletului latin și să afirme cea mai dârză voință de a trăi cum au apucat din moși-strămoși: ca Români adevărați. Spre a putea purta cu ei dealungul veacurilor comoara neprețuită a ființei naționale, au săvârșit fapte de al căror rod politic se bucură astăzi întreg neamul românesc.

Istoria știe povesti, că dela 1437 până la 1918 au făcut 10 revoluții ca să-și păstreze dreptul lor de stăpânire asupra pământului moștenit dela coloniștii romani; că ei au pornit mișcarea de la 1848 punând cu prețul sângelui chestiunea libertății naționale a întregului popor românesc de dincoace de Carpați; și că tot ei cei dintâi s'au ridicat ca un singur om în toamna anului 1918 spre a înlesni pătrunderea dorobanțului român în Ardealul ce-l aștepta de veacuri.

Această populație, numărând cam o jumătate milion de suflete, sâmburele etnic cel mai curat al neamului nostru, trăește greu și

[1]) cf. „Infrățirea Românească" din 1 Iunie 1925.

din cauza situației geografice a ținutului și din cauza vitregiei timpurilor.

Așezați într'o regiunem untoasă și formând o massă compactă, pe care Ungurii în curs de 1000 de ani nu au putut-o sparge necum fărămiți, Moții au trebuit să sufere acea politică maghiară măsteră de a-i ține izolați în regiunile lor păduroase, în întuneric, în cea mai neagră sărăcie, în lipsă de orice ajutor și de comunicații cu restul țării.

Vremea de urgie a trecut. Trăim în România-Mare. S'au scurs 6 ani dela Unire. Ne punem întrebarea: ce s'a făcut în țara Moților în acest timp față de populația cea mai oropsită sub Unguri, cea mai scumpă nouă, căreia îi datorim fără nici o rezervă întreaga noastră recunoștință pentru faptul de a fi ținut sus, prin vâltoarea trecutului, simțul demnității naționale și de a fi îmbărbătat atâtea generații prin pildă lor eroică?

Unei populațiuni tratată de secole cu cea mai revoltătoare vitregie, nu este suficient să-i spui astăzi: mulțumește-te că s'a înfăptuit idealul național. Acestea sunt vorbe goale pentru cine trăește în suferință. Schimbarea regimului politic nu înseamnă decât foarte puțin pentru o lume, care din întunericul unei vieți mizerabile nu simte deosebirea între trecut și prezent.

Și astăzi Moții stau tot izolați de restul țării. De legarea ținutului moțesc prin căi ferate cu împrejurimile nici vorbă nu este: abia s'a început, în al VI-lea an al Unirii, construirea unei șosele!

Și astăzi Moții își cântă jalea lor din negurimea vremii:

„Munții noștri aur poartă
Și noi cerșim din poartă în poartă."

Băile de aur nu sunt ale populației autohtone, care muncește ca slugi la extragerea metalului prețios spre a întra și astă-zi tot în posesia streinilor, pe cari, dacă am fi mânuit cu pricepere și corectitudine arma tratatului de pace, i-am fi putut da afară și naționaliza cu fapta, nu cu vorbe viclene, acele întreprinderi. O goană pătimașă, pasibilă de cod penal după îmbogățire fără muncă, a cuprins pe toți politicianii României-Mari, împingându-i la transacțiuni vinovate cu foștii dușmâni spre a acapara ceiace prin drept istoric și național aparține Moților. Iată ce scrie în această privință, marele luptător naționalist, rămas sărac și dat la o parte în aceste vremuri de căpătuire a tuturor incapacităților pentru-că este om de caracter, iată ce scrie în această privință dl. Amos Frâncu, în memoriul adresat primului ministru, cu data de 22 Iulie 1924, privitor la întreaga problemă de ordin național a chestiunii Moților:

„Intre aceste acapărări ilegale reamintesc minele aurifere

„12 apostoli“ lângă Brad, care formând proprietatea unor cetăţeni germani, după lege şi tratatele internaţionale de pace trebue să intre în stăpânirea Statului român, iar nu în stăpânirea ilegală a societăţii „Mica“, sub care s'au adăpostit un grup de oameni politici şi bănci, reuşind a înlătura sequestrul şi a pune mâna pe cea mai bogată mină de aur de pe continent. Această acaparare s'a făcut în mod gratuit în urma faptului că guvernul trecut (Averescu) a permis în chip ilegal să se exporte aur frustrându-se legea şi păgubindu-se ţara (în momentul când valuta noastră suferea şi din cauza lipsei stocului de aur ca garanţie a emisiunii noastre de hârtie monetă); iar întreprinderea s'a lăsat efectiv sub conducerea maiorului prusian care a funcţionat la Comenduirea Pieţii Bucureşti în timpul ocupaţiei, în aşa condiţii, că nu se plătesc cu lunile lucrătorii români şi sunt împinşi astfel la o stare de surescitare insuportabilă cum s'a convins şi Asociaţia Inginerilor Români.“

In ce priveşte situaţia pădurilor din ţinutul Moţilor, aceasta nu este mai îmbucurătoare. In loc să se facă actul de dreptate istorică, dând Moţilor Munţii Apuseni în proprietatea lor şi îndrumându-i să le exploateze bogăţiile prin cooperative de fapt şi în fond româneşti, restituindu-le acei munţi pe cari i-a cerut Avram Iancu în urma revoluţiei dela 1848 printr'un memoriu documentat înaintat Impăratului habsburgic; sau cel puţin, în loc să se aplice legea agrară până la măsura maximală, prevăzută de legiuitor, s'a creiat astăzi o situaţie aşa de tulbure, din cauza nedreptăţilor comise, încât guvernul este adânc îngrijorat.

Toată lumea din Ardeal cunoaşte modul cum s'a aplicat reforma agrară în ţinutul Moţilor. A fost o practică revoltătoare, pătată de necinste şi de sfidare a intereselor noastre permanente ca neam şi ca stat. Cu aur jidovesc s'au cumpărat conştiinţe de Români, cari ieşiţi din rândurile poporului, aveau în virtutea legăturii imediate cu el datoria să-l apere ca funcţionari de stat, ca membri în diferite comisii, ca judecători, avocaţi şi parlamentari; iar *nu*, pentru arginţii lui Iuda, să ia partea proprietarilor străini şi a exploatatorilor Jidani la praznicul istoric al împroprietăririi Moţilor cu acele păduri ce li se cuveneau de veacuri.

Atraşi de puterea aurului, mânuit de Jidani, s'au năpustit asupra bogăţiilor silvice din Munţii Apuseni, tot felul de aventurieri, profesori universitari, politiciani fără scrupule susţinuţi de la centru, oameni fără meserii definite, rude şi protejaţi de ai puternicilor zilei, s'au năpustit la pomană, asigurându-şi garanţiile formale ale dreptului de exploatare cu jandarmul la dispoziţie spre a despuia pe Moţi de patrimoniul lor strămoşesc, tocmai sub regimul domniei româneşti, dela care brava populaţie băştinaşă aştepta altceva decât

călcarea legii în paguba ei şi în profitul Jidanilor şi jidoviţilor în anii de graţie 1922—25.

Este revoltătoare metoda, expusă de dl. Amos Frâncu în memoriul său mai sus menţionat, metodă prin care o seamă de vânduţi şi inconştienţi, români de baştină, au răstălmăcit cu rea credinţă, gras plătită, dispoziţiile legii agrare în aplicarea ei; cum au lipsit pe Moţi de dreptul de a fi ascultaţi ca parte în judecată folosindu-se de procedura perfidă de a-i *cita prin afişe cu termen scurt,* în loc de citare personală (sau în alt mod, dar cu cea mai mai largă publicitate *efectivă*), aşa încât biata populaţie oropsită, persecutată şi bătută de jandarmi, nu a putut lua cunoştinţă de ziua judecării proceselor şi astfel s'a văzut înaintea unei sentinţe definitive, ticluită fără prezenţa lor, răpindu-le beneficiile legi agrare.

Este meschină şi demnă de dispreţ politica de a amăgi în calitate de miniştri nenorocita populaţie cu făgăduinţe neîmplinite, ca şi cum înalţii demnitari a-i statului nu şi-ar da seamă, că *minciuna practică ca metodă de guvernământ prăbuşeşte în dauna ţării prestigiul autorităţii;* ca şi cum nu şi-ar da seama că prin asemenea purtare se sfâşie în sufletul curat al Moţului imaginea aceia scumpă, simbolică, revărsând încredere necondiţionată, imaginea Regelui desrobitor, care a făgăduit solemn la Câmpeni că Munţii Apuseni îi vor aparţine; iar sfetnicii Maiestăţii Sale au împiedecat să se împlinească pe de a întregul şi fără zăbavă binefacerea cuvântului regal. Iată, dlor politiciani, cari nu vă respectaţi cuvântul dat, până unde pot ajunge pustiirile morale ale politicii de promisiuni deşarte.

Fără a mai aminti mizeria economică, culturală sanitară în care se sbat Moţii de la Unire până astăzi, mă mărginesc a invita pe cetitorii noştri să tragă concluzia asupra adevăratei situaţiuni din următoarele urgente măsuri pe cari le propune, ca îndreptare, Dl Amos Frâncu în memoriul adresat primului ministru:

1. Anunţarea legii pentru recunoaşterea proprietăţii Moţilor conform memoriului lui Avram Iancu şi expozeului meu de faţă.

2. Numirea unui comisar regal pentru soluţionarea întregului complex de chestiuni economice, agrare şi administrative, indicate în acest memoriu.

3. Improprietărirea urgentă a Moţilor cu păduri şi păşuni atât în domeniile statului cât şi în domeniile privaţilor mai ales Bánffy, Urmánczy, Tischler, Kemény (Mănăştur) şi „Călăţele" cu eliminarea soc. exploatare, în particular a societăţilor „Regatul-Mare", „Râul-alb", „Călăţele" şi a antreprenorilor prin exproprierea integrală

a terenurilor până la cota maximală legală conform concluziunilor din acest memoriu.

4. Amnestierea contravenţiilor silvice şi suprimarea procedeurilor penale în nex cu reforma agrară (Răchiţele, Fild, etc.).

5. Anchetarea imediată şi represiunea abuzurilor administrative şi jandarmereşti cu permutarea organelor agrare, silvice, judecătoreşti şi jandarmereşti, abuzive, nepregătite ori streine.

6. Anunţarea creării unui nou judeţ al Munţilor Apuseni şi Zărand.

7. Intensificarea organizaţiei cooperative şi înfiinţarea unei sucursale a Băncii Naţionale în Munţii Apuseni, cu sferă lărgită pentru necesităţile economice de acolo.

8. Insărcinarea Ministerului de Război cu alimentarea în cost propriu a Moţilor şi cu depozite în Gilău, Huedin, Câmpeni, Abrud, Zlatna şi Brad.

9. Infiinţarea de spitale pe lângă Adrud şi Huedin, cari vor fi a se mări şi în Gilău, Câmpeni, Zlatna şi Brad; înfiinţarea de dispensarii pe lângă fiecare secretariat, în frunte cu medic român şi aranjarea de echipe volante în fiecare comună.

10. Stârpirea alcoolismului prin măsuri sistematice, reducerea cârciumelor şi revocarea licenţelor date agenţilor pansemitismului internaţional (adică jidanilor).

11. Inzestrarea cu şcoli şi biserici a fiecărui sat, introducerea învăţământului ambulant în cătunele răsfirate şi crearea de şcoli miniere în Abrud şi Brad, de şcoli de industrie de lemn şi lăptării în centre mai importante cum sunt Câmpenii, Călăţele şi Gilău.

12. Deschiderea liniilor de comunicaţie, tren şi şosele conform proiectelor studiate şi în particular a liniilor de tren Abrud—Brad, Zlatna—Abrud şi Câmpeni—Vaşcău, atât pentru consideraţiuni strategice cât şi economice şi amenajarea tuturor şoselelor ce duc din Munţi la centrele din vale.

13. Revocarea imediată a ordonanţei Casei Pădurilor, prin care se introduc munci silite contra lemnului şi păşunilor plătite şi revocarea ordonanţei prin care se opreşte a se da lemn particularilor. Reducerea tarifei silvice cu 50% ca şi în trecut pentru Moţi.

14. Implinirea desideratelor, cu rezerva de sus a Comisiunii compuse din parlamentari şi specialişti.

15. Primenirea întregului aparat administrativ, judecătoresc, a siguranţei publice, silvice şi agrare, reorganizând în prima linie Comitetul Agrar, cu revocarea mandatului dlui Petru Groza, în-

BIBLIOTECA JUDEȚEANA
— CLUJ —

compatibil ca interesat la societățile în conflict cu Moții și întregirea cu membri cunoscători ai raporturilor transilvănene".

Dintre aceste soluții unele se pot executa imediat. Simțul cumințeniei politice impune față de Moți o astfel de purtare în viitor, în cât acești nedreptățiți și oropsiți, împinși la desperare, să nu iasă din cadrul legalității, luând drept exemplu atitudinea „luminatului" guvern, care o călcat legea agrară spre a îmbogăți câți-va Jidani și a căpătui o haită de jidoviți.

BIBLIOTECA JUDEȚEANA
— CLUJ —
SALA DE LECTURĂ

623.143

Jidanul şi ajutoarele lui în Basarabia. [1])

Cronicarul zilelor noastre, judecând cu imparţialitate sforţările diferitelor guverne de a îndruma în provinciile alipite o desvoltare paşnică în spirit naţional, trebue să însemneze faptul, că nicăeri conducătorii României întregite nu au avut atât de lucru şi nu au obţinut aşa de puţin succes ca în Basarabia.

Cum se explică disproporţia dureroasă între sforţare şi rezultat? Există condiţii generale atât de neprielnice, încât nu se poate linişti şi aduce la matcă sufletul românesc al Basarabiei?

Intr'o situaţie normală, mulţumirea unei populaţiuni depinde de doi factori: de stăpânirea politică şi starea ei materială.

Stăpânirea politică, prin faptul că este românească şi se exercită asupra unei populaţiuni româneşti cam 75 %, care singură şi cu entuziasm s'a rostit pentru unirea cu ţara-mamă, o stăpânire astfel inaugurată nu poate produce nemulţumire printre Români. Această populaţie de baştină s'a bucurat cea dintâi prin aplicarea reformei agrare de roadele exproprierii în aşa măsură, încât astăzi ţăranul moldovean de peste Prut deţine cel puţin trei sferturi din pământul Basarabiei.

Elementul românesc rural, covârşitor ca număr, fiind împroprietărit a dobândit putinţa de a se înstări în scurtă vreme: se află deci fie-care ţăran în plin progres economic şi pentru sine şi pentru ţară. Rămâne un fapt istoric, că emanciparea politică a fost imediat completată prin desrobirea economică a săteanului. Bine înţeles, înstărirea populaţiei rurale nu se poate înfăptui imediat. Lipsesc încă multe elemente de ajutor absolut necesar: lipseşte creditul, lipseşte simţul de solidaritate ce trebue desvoltat prin cooperative, lipseşte lumina înălţătoare a şcolilor, lipsesc mai ales mijloacele de comunicaţie. Dar nici un guvern până în prezent nu a stat nepăsător faţă de aceste trebuinţe urgente. Cu toate criticile mărunte şi trecătoare, cronicarul imparţial trebue să recunoască fără înconjur, că s'au săvârşit şi sunt pe cale a se [illegible] atâtea fapte bune, cari

[1]) cf. „Infrăţirea Românească" din 15 Iunie 1925.

ar trebui să aducă mulțumire peste Prut nu numai printre Românii de baștină dar și la minoritățile stabilite acolo de lungă vreme.

Nici administrația, nici starea de asediu nu sunt de natură să producă nemulțumirile specifice ale Basarabiei. Administrația, așa cum e acolo ca și în restul țării, nu formează unul din titlurile de mândrie ale vieții noastre publice. Popoarele latine nu au excelat nici odată prin dovada celei mai bune gospodării de stat; războiul a adus pretutindeni o slăbire a spiritului de ordine, de prevedere și cinste pe acest țărâm. La noi lipsesc oamenii pregătiți pentru administrație și ca specialitate exemplară și ca corectitudine; toate aceste considerații explică pentru-ce mergem șchiopătând în exercițiul puterii executive dela ministru până la ultimul notar de sat. Dar, lăsând pesimismul exagerat la o parte, nu se poate spune că administrația defectuoasă este cauza principală a durerii provinciei de peste Prut.

De starea de asediu nu se poate plânge nici un om cinstit, când în fie-care clipă se adeverește mai mult necesitatea ei, când chiar minoritățile, care înțeleg să fie elemente de ordine, sprijinesc regimul special ca garanție indispensabilă a liniștei, cum de altfel s'a dovedit această stare de spirit la populația germană cu ocazia atentatului bolșevic dela Tatar-Bunar.

Așadar regimul administrativ, cu slăbiciunile lui explicabile și cu asperitățile lui impuse de necesități superioare, nu poate da naștere acelei stări de continuă ferbere ce se observă în atmosfera sufletească a provinciei, unde locuește un popor autohton atât de blajin și împăciuitor, care ar avea toate motivele să privească viitorul cu optimism.

Atunci, unde se ascunde cauza că în Basarabia nu se poate ajunge la acel echilibru, care singur revarsă liniștea în conștiințe și duhul mulțumirii îngăduitoare?

Răspunsul obișnuit sună: vecinătatea cu Rusia bolșevică. Dar cu Rusia bolșevică nu avem nici un fel de relații! Granița Nistrului este, zice-să, bine păzită. Influența vecinătății ar trebui să fie complet paralizată; și totuși ne sosește zilnic din Răsărit acel articol politic, ce se numește bolșevismul, întrodus de cel mai viclean dintre toți contrabandiștii istoriei: *acesta e Jidanul.*

Contrabandistul, care în cursul veacurilor a forțat pe furiș toate hotarele și a înșelat toate popoarele, nu aduce la noi numai marfa bolșevismului, ci își aduce tot neamul semit ca să-l instaleze definitiv.

Este imposibil a prezinta astăzi marelui public românesc proporțiile invaziei jidovești. Numai de la Decembrie 1922 până la

Aprilie au intrat în Basarabia 163.000 Jidani expulsaţi din Ucraina.[1]) Ne-ar trebui o statistică. Dar temelia unei statistici serioase şi sincere este recensământul general. România întregită este singura ţară de după războiu, care în timp de 6 ani nu a avut timpul să-şi înumere populaţia şi să o grupeze după naţionalităţi; aşa în cât toate datele statistice, calculate după cifra natalităţii şi a mortalităţii raportate la recenzămintele făcute înainte de războiu, toate aceste date lipsite de o bază actuală, rămân în vânt. Ne trebue deci un recensământ întocmit după naţionalităţi.

Dar cum se poate pretinde guvernului atare dovadă de bună administraţie, de curaj şi prevedere, când intră mereu în ţară Jidani în mod clandestin, şi cu toţii, fără nici o putinţă de control efectiv, dobândesc dreptul, cu acte false, de a pretinde cetăţenia română? Intocmirea unei statistici nu se poate face unde Jidovimea în realitate domneşte; de aceia s'a observat, că ori-unde neamul lui Iuda dictează din umbră, este imposibil să se afle adevărata situaţie etnografică a ţării. Acest fapt e constatat şi denunţat de Ford[2]) în ce priveşte America, unde numai dela comunităţile jidoveşti se mai poate afla numărul evreilor imigranţi, dar numai aşa cum binevoesc aceste autorităţi atot-puternice să comunice statului oficial american datele statistice respective. In alt chip nu se mai poate descoperi realitatea, pentru simplul motiv că serviciul controlului streinilor ori a ajuns pe mâna Jidanilor, ca funcţionari de stat, ori sunt conduse de jidoviţi, cari stau la ordinele aurului jidovesc. La noi a fost pus în fruntea serviciului statisticei un semit ce se ascunde sub numele Leonida Colescu, care, în conformitate cu interesele ce are rasa lui de a ne coloniza ţara pe nesimţite, va lucra astfel, cum a mai şi făcut, în cât să ne adoarmă cu cifre în faţa acestui pericol de desnaţionalizare. Spre a se înlesni opera criminală s'a pus în circulaţie o teorie nouă: că, în urma tratatelor nu avem dreptul să ne alcătuim o statistică pe naţionalităţi, deoarece toţi membri minorităţilor etnice sunt prin ordin extern cetăţeni români. Această teorie a prins rădacini în sufletul fricoşilor şi jidoviţilor aşa încât noi, ţară cu minorităţi, să nu avem putinţa a cunoaşte numărul populaţiei noastre autohtone faţă de celelalte neamuri, pentru-că aşa cer interesele Iudaismului pe aceste plaiuri!

Aşa dar, câţi Evrei mişună în Basarabia, îi sug seva şi se îmbogăţesc ca paraziţi nu putem şti. Nu putem şti chiar dacă s'ar

---

[1]) A se vedea cartea lui Arhibald apărută în 1925, intitulată „Anumita Presă" pag. 104, lucrare ce nu ar trebui să lipsească din biblioteca nici unui român, născut iar nu făcut.

[2]) cf. cartea lui intitulată „Jidanul internaţional" vol. II primul capitol.

fi întocmit o sinceră statistică în ultimul an, pentru-că numărul lor crește mereu prin invazia de peste Nistru, revărsând corupția cu aurul și diamantele furate din Rusia, printre funcționarii români, începând de la gradatul coruptibil al granicerului, ce își face datoria, și mituind în dreapta și în stânga până-ce contrabandistul a ieșit din zona militară. Odată ajuns dincoace, rabinul îi confecționează actele necesare la cetățenie, pe care guvernul până în ultimul timp le-a recunoscut drept acte oficiale. Am ajuns la atâta inconștiență și nepăsare, în cât Statul român a abdicat de la dreptul său suveran de a emite acte publice, lăsând de fapt această atribuție comunităților jidovești, cari exercită o putere proprie, funcționând ca stat în stat.

Această tactică este urmată de Jidovime ori unde un guvern slab nu are curajul să curme periculoasa practică. Ori unde Iudaismul are interesul să concentreze o massă de semiți paraziți și subversivi în mijlocul unei populațiuni bogate, tolerante și credule, procedează ca în Basarabia. Reproducem mai jos, ca documentare a tacticei inaugurate la noi, mărturisirea Jidanului Isac Blümchen din cartea lui întitulată „Dreptul rasei superioare“ [1]) privitoare la instalarea Evreilor în Franța cu puțin înaintea războiului mondial:

„Implinirea planurilor noastre ar suferi o întârziere supărătoare, dacă Jidanii importați din Germania, Rusia, România și Levante ar fi obligați să învețe limba franceză înainte de a fi obținut naturalizarea și drepturile de cetățeni francezi. Noi avem trebuință ca acei Jidani să fie puși imediat *la adăpost de vre-o expulzare și imediat să ajungă alegători și eligibili, admisibili în primele funcțiuni ale statului. De aceia, noi am pus la Direcția Siguranței Statului ca șef al serviciului „Declarațiunilor de domiciliu“, la Serviciul „Permisiunilor de liberă petrecere“, la „Admisiunile de domiciliu“ și la „Naturalizări“ pe Jidanul nostru Grünbach, ales cu grijă de Alianța Izraelită. De aceea, noi am și impus Parchetului și Tribunalului din Paris pentru imigranții jidani o procedură specială. Pentru Evrei, și numai pentru ei, Tribunalul și Parchetul primesc ca act suficient de identitate, înlocuind orice act de stare civilă, un simplu act de notorietate, fabricat de orice rabin și certificat de 7 dintre frații noștri. Astfel Jidanii noștri sosind în Franța, iau numele ce le plac, își ascund trecutul, condamnările, motivele pentru cari caută un refugiu în Franța. Parchetul merge până acolo, încât dispensează pe Jidani, și numai pe Jidani, de orice legalizare a actelor ce voiesc să producă înaintea autorității. O semnătură a rabinului,*

[1]) Tradusă în românește și confiscată de guvern din ordinul Jidanilor (pag. 16—17).

care nici nu este obligat să dovedească, că este rabin, ajunge un talisman înaintea căruia totul se închină. Iată cum am putut noi să instalăm în Paris o armată de 50.000 de Jidani, cari nu cunosc limba franceză, dar sunt cetăţeni francezi.“

Din acest document cetitorul poate observa că aceeaşi tactică, pornită din aceeaşi politică a neamului jidovesc, s'a aplicat şi în Basarabia, cu deosebirea, că la noi nu s'au întrodus 50.000 de Jidani ci de 30—40 de ori atâţia, cari imediat au obţinut şi dreptul de a pretinde cetăţenia română. Numai în Chişinău s'au încuibat peste 200.000 de paraziţi dela Unire încoace.

In fine guvernul deşteptându-se în faţa invaziei şi a pericolului de încetăţenire pe simple acte dresate de rabin, a decis că certificatele de acest soiu nu mai sunt valabile. Crezi, domnule cititor, că s'a stăvilit întinderea leprei semite? Nu. A găsit „Uniunea Evreilor Pământeni“ mijlocul să mituiască siguranţa Statului român şi astfel să obţină stocuri de *bilete de liberă petrecere IN ALB*, pe cari comunităţile evreeşti le umple cu nume de consângeni; şi a mai găsit aceeaşi Uniune mijlocul indiscret dar decisiv să determine pe secretarul general al Ministerului de Răsboiu să oprească o descindere a justiţiei la numita Uniune spre a se descoperi firele criminalei întreprinderi de desnaţionalizare a Basarabiei. Revoltătoarea afacere iese în întregime la lumina zilei din următorul document, ce s'a mai publicat în numărul de 1 Mai al revistei noastre şi pe care îl reproducem, spre a deştepta lumea românească asupra felului cum se iudaizează ţara cu ajutorul, gras plătit, al autorităţilor de stat. Şi totuşi nici un deputat nu a scuturat guvernul pe această chestiune. Scăpătarea morală s'a înfundat într'atâta apatie şi frică de Jidani, încât din meschine interese personale, din calcule politice, din teama disciplinei de partid, toţi parlamentarii din anul de graţie 1925 stau cu lacătul la gură, privind cum ţara ne este cotropită de cel mai periculos neam al istoriei[1]) fără de a avea curajul să dea alarma. Cu această detestabilă diplomaţie vă mai miraţi, D-lor politicieni, de ce se mişcă studenţimea? Se va mişca şi valul va creşte, până vă va aduce la simţul datoriei. Iată cum sună documentul întradevăr „senzaţional“:

„Comisarul regal către corpul IV Armată.

La ordinul D-voastră No. 10143—1925 am onoarea a raporta:

---

[1]) Unul din cei mai mari cunoscători ai antichităţii care a făcut ştiinţă împunătoare, nu echilibristică de politician, Theodor Mommsen, a resumat în următoarele cuvinte activitatea Jidanului în cursul veacurilor: *„Şi în lumea veche Evreul a fost fermentul cosmopolismului şi al descompunerii naţionale“.* Nimic nu i-a durut pe Semiţi mai mult decât aprecierea marelui istoric, care îi vedea şi în trecut tot aşa de disolvanţi ca şi în prezent.

1. *Indivizi Feghea Dabija, Ghersin Toporovky, Simcha Burchatosky, Maria Buzilă, Grigore Husca, Şmil Colermann, Nichifor Ciuntu, Filip Vacarov, Azril Kurbet, Mendel Kurbet, Şaia Fuchs, Gh. Beleţuă, Gavril Ţenti, Ana Mariciuc şi plutonierul Giroveanu I. din reg. 3 grăniceri.*

Aceştia, toţi la un loc, formau o organizaţie, care se ocupa cu trecerea refugiaţilor evrei din Ucraina în Basarabia.

2. *Nu mai este nimeni amestecat în această afacere decât cei mai sus notaţi.*

3. *Afacerea este în curs de cercetare. Indivizii Gh. Toporosky şi Simcha Burchatovsky erau agenţii Uniunii Evreilor Pământeni, cari veneau la gara Dochia şi primeau refugiaţii, pe cari îi conduceau la Bucureşti, având la ei date de Uniune, bilete de liberă petrecere în ţară, căpătate dela siguranţă. Aceste bilete erau în alb.*

S'a crezut necesară o descindere la Uniunea Evreilor Pământeni şi a agenţilor ei pentru a descoperi mijloacele, actele şi numărul de contravenienţi la trecerea frontierei, însă Ministerul de război, secretarul general, ne ordonă a ne considera cererea de perchiziţie făcută parchetului Trib. Ilfov, CA RETRASĂ pentru Uniunea Evreilor Pământeni. (Telegr. No. 654 din 27/I/925).

4. *Nu s'a mai descoperit nimic care ar interesa siguranţa Statului 9/II/925.*

Raportor (ss) indescifrabil,

Acum se pune întrebarea: ce fac veneticii semiţi intraţi în ţară cu complicitatea, în aur răsplătită, a siguranţei Statului? Încep o muncă productivă? Da, susţin politicianii plătiţi de băncile jidoveşti şi intelectualii dornici de reclamă, cărora „anumita presă" le ticluieşte în schimb un renume nemeritat. Marele public ştie însă, că respingătorii contrabandişti nu produc nimic, că vin ca lăcustele şi scumpesc viaţa în calitatea lor atavică de intermediari speculanţi. Un simplu fapt, pentru cine voeşte să se lumineze: împroprietărindu-se în Basarabia şi Jidani, acestia în loc să-şi muncească pământul, conform legii, au început să-l arendeze. Fenomenul nu s'a petrecut ca un caz izolat ci pe o scară atât de întinsă, încât guvernul informat prin numeroase rapoarte ale prefecţilor, a trebuit să intervină pe cale legislativă; altfel ar înflori din nou specula arendăşiei jidoveşti, care redusese ţărănimea din Moldova înainte de 1907 la sapă de lemn.

Dar, dacă Jidanii nu sunt capabili de muncă productivă, ştiu să facă altceva. Şi anume, cei cari se instalează la sate, cumpără autorităţile în drept şi se fac cârciumari otrăvind populaţia noastră autohtonă în aşa fel, încât toată lumea s'a alarmat: dovadă, intervenţia energică a Sanctităţii Sale pe lângă guvern de a opri flage-

lul alcoolismului; dovadă, broşura de curând apărută a I. P. S. S. Mitropolitul Moldovei având titlul sugestiv „Unde mergem"?; dovadă, proectul de lege adus de dl. Ministru de Finanţe prin care se împuţinează numărul cârciumilor, aşa încât să funcţioneze la sate o cârciumă la *1000* de locuitori. Rămâne de văzut dacă această lege salutară se va aplica, sau dacă nu va avea aceiaşi soartă ca legea lui Costinescu din 1908, care isbind în aceleaşi interese, în primul rând jidoveşti, a fost eludată sistematic, până a căzut în desuetudine, prin punerea în mişcare a mijloacelor de corupţie din partea Jidanilor şi prin ticăloşia celor cumpăraţi. Amintim aici, că Basarabia a fost aşa administrată, încât dela Unire încoace şi până la 1 Martie 1925 s'au înfiinţat 5520[1]) de debite de băuturi spirtoase. Inainte de alipirea provinciei la patria-mumă, statul rusesc având monopolul alcoolului, nu funcţiona nici un local de debit particular peste Prut.

In ce priveşte Jidanii, cari se încuibează la oraşe, aceştia alcătuesc drojdia mulţimei urbane, în sânul căreia lucrează contra siguranţei statului, îndeletnicindu-se cu propaganda comunistă, punând la cale ori săvârşind atentate, şi servind drept gazdă tuturor spionilor şi conspiratorilor de acelaş neam, sosiţi cu toţii din Rusia. Dacă am putea arunca o privire în dosarele Curţii Marţiale dela Chişinău, desvăluind participarea Jidanilor la actele săvârşite contra autorităţii Statului român, am aduce la lumina zilei adevăruri mult mai îngrijitoare decât ceiace denunţăm aici. Deocamdată comunicăm din cartea lui Arhibald intitulată „Anumita presă" (pag. 102) următoarea constatare:

„Cercetările poliţiei de siguranţă identificaseră, până la evenimentele dela Tatar-Bunar, 137 ovrei găsiţi cu arme, cu dinamită, cu granate şi corespondenţă din care rezulta că sunt trimişi cu plată de peste Nistru ca să provoace agitaţii în Basarabia".

Alt fapt, luat din isvorul mai sus menţionat (pag. 117): *„La 6 Aprilie 1922, poliţia de siguranţă din Chişinău a descoperit o vastă organizaţie teroristă, constituită în scopul de a provoca bolşevism. Au fost arestaţi Marcus Teghienski, Leiba Rudinski şi alţi 40. Hana Toporoviskaia, complice cu târtanii a mărturisit că „organizaţia avea de scop să suprime pe conducătorii politici ai oligarhiei româneşti".*

Propaganda comunistă dela oraşe îşi are ramificaţiile ei în toate satele din Basarabia: cei dintâi agenţi de legătură, informa-

[1]) A se vedea expunerea de motive, cu anexe statistice extrem de interesante, făcută la legea băuturilor spirtoase, adusă de câteva zile în discuţia Parlamentului.

tori, semănători de neîncredere, de ură şi revoltă faţă de autoritatea românească, cei cari formează nodurile reţelei de bolşevizare a populaţiei autohtone sunt cârciumarii jidani. Ei ajută pe conspiratorii ambulanţi, trimeşi dela diferitele centre comuniste, despre care totdeauna comunităţile şi băncile jidoveşti au o vinovată cunoştinţă. Să aibă guvernul curajul a face o descindere prin justiţia Statului român la aceste comunităţi şi se va convinge de adevăr! A avut un început de curaj, manifestat nu faţă de autoritatea sacrosanctă (!) a comunităţilor israelite, ci mult mai modest curaj: numai faţă de o bancă jidovească din Chişinău, şi iată cum ne informează ziarul „Universul" din 26 Aprilie 1925 despre acest fapt:

„A produs o deosebită senzaţie în întreg oraşul descinderea, făcută la banca evreiască de emigrare de către reprezentanţii Inspectoratului general de siguranţă al Basarabiei în unire cu membrii parchetului militar. Cu ocazia descinderii, care a durat un timp îndelungat, s'au ridicat numeroase acte. Autorităţile păstrează în jurul acestei descinderi cea mai desăvârşită discreţie încât scopul şi rezultatul descinderii nu se cunosc. A transpirat totuşi că perchiziţia a fost ordonată telegrafic de către siguranţa generală din Bucureşti şi e în strânsă legătură cu recentele descoperiri de organizaţii clandestine subversive, făcute de autorităţi în judeţul Soroca şi Hotin la Liga culturală a tineretului evreiesc".

Iată cari sunt preocupările „culturale" ale vlăstarelor din neamul lui Iuda!

Toate aceste machinaţiuni, susţinute sau tăcute de „anumita presă" după împrejurări, nu au loc la întâmplare fără nici o legătură între ele; ei se desvoltă după un plan de mult stabilit, sistematic combinat şi pătruns de o psichologie politică remarcabilă, de vreme ce a isbutit să creeze o atmosferă atât de apăsătoare în Basarabia. Toate faptele de natură subversivă, dela critica cu aparenţe de inocenţă şi obiectivitate până la actul de terorism, au o ţintă precis determinată: *distrugerea actualei configuraţiuni politice a României.* Spre a se ajunge acolo, trebue lucrat aşa încât să scadă în fiecare zi tot mai mult prestigiul autorităţii. Cum? Urzind din umbră, cu răsplată în aur, tot felul de comploturi şi atentate, pentru-că numai astfel populaţia va pierde încrederea în actualul regim românesc, socotindu-l incapabil să mai garanteze liniştea, sau chiar dacă o garantează e nevoit să ia atâtea măsuri vexatorii, încât situaţia creiată să fie simţită ca insuportabilă şi să dea dreptul la critici tot mai acerbe, la acte disperate, la deslănţuiri de revoluţie.

Această tactică străveche e codificată de aproape 20 de ani în „Protocoalele Înţelepţilor Sionului", al căror cuprins a alarmat

toată lumea politică din Europa şi Statele-Unite. Iată ce cuprinde capitolul XVIII, spre a înţelege oricine de unde se inspiră Jidanii în purtarea lor faţă de statul, care îi găzduieşte:

„Nu trebue uitat că prestigiul puterii scade, când (statul) descoperă deseori comploturi contra lui; aceasta implică mărturisirea propriei lui neputinţe, sau, ce este şi mai rău, implică mărturisirea despre nedreptatea propriei lui cauze. Ştiţi că noi am distrus prestigiul persoanelor domnitoare asupra creştinilor prin numeroase atentate, organizate de către agenţii noştri, oi oarbe din turma noastră. Este uşor prin câteva fraze liberale să împingi la crimă, numai să aibă un colorit politic. Noi vom forţa pe guvernanţi să-şi recunoască neputinţa prin măsurile de siguranţă ce vor lua pe faţă şi prin acest mijloc noi vom ruina prestigiul puterii“.

Vă invit să meditaţi asupra acestui precept, domnilor fruntaşi politici din toate partidele, spre a înţelege că tot ce se întâmplă în această ţară cu caracter subversiv, conspirator şi terorist dela Unire încoace, se înfăptueşte prin Jidani[1]) după planul mai sus desvăluit din „Protocoale“. Cum întregirea neamului ne-a adus provincii, în cari mai trăeşte sporadic vechiul spirit la minorităţi, acest spirit *de rezistenţă contra autorităţii româneşti,* şi chiar de iredentism atât în Basarabia cât şi în Ardeal, este alimentat în primul rând de Jidani. Observaţi, d-lor politiciani, cum orice rătăcire regionalistă orice curent centrifug este pe larg tratat şi cu satisfacţie comentat de „anumita presă“; observaţi solicitudinea acestei prese pentru toate chestiunile, pe care noi fraţii români ne-am putea despărţi. De ce? Pentru-că cuvântul de ordine din Protocoale îi impune, printr'o direcţie ocultă, să sape tot mai adânc orice neînţelegere între provinciile alipite şi centru. Ascultaţi următorul sfat şi preţioasa mărturisire din Protocolul 12, spre a înţelege cine profită din meschinele noastre certuri interne:

„Calculele noastre se întind mai ales asupra provinciei. Este necesar să deşteptăm acolo speranţe şi aspiraţiuni opuse celor dela capitală, căreia îi vom prezenta acele speranţe şi aspiraţiuni ca pornite în mod spontan din sufletul provinciei. ESTE CLAR CĂ ISVORUL VA FI TOTDEAUNA ACELAŞI: EL VA PORNI DE LA NOI“.

In condiţiile mai sus expuse, nu este nici o mirare că în Basarabia, suptă de lipitoarea semită, aţâţată zilnic contra stăpânirii româneşti, emoţionată prin atentate prin acte de terorism săvârşite de aceiaşi mână criminală şi sguduită în încrederea ei faţă de au-

[1]) Te rog, domnule cititor, nu uita nici pe Max Goldstein cu atentatul dela Senat, nici pe Marcu Friedman dela catedrala din Sofia!

torități, nu este nici o mirare ca peste Prut, unde Jidanii au presa și fabrică opinie publică ca și în restul țării, să domnească un spirit de nemulțumire cronică.

Dar în afară de mijloacele hipocrite sau clandestine, puse în mișcare pentru a se fi creat și a se menține atare situație, cauza iudaismului dezagregant mai are în țara noastră un aliat, poate inconștient dar efectiv și anume: *partidul țărănist.*

Acest partid a pornit în viață cu o ideie fundamentală, isvorîtă din concepția Jidanului Karl Marx: și-a pus în fruntea programului *lupta de clasă.* Realizarea acestui punct din program se pregătește prin cea mai desfrânată demagogie: conducătorii țărăniști tind să aprindă patimile mulțimii și să-i exploateze nevoile ridicând-o contra autorității statului, așa cum s'a petrecut de atâtea ori la întrunirile ținute în Basarabia. Tactica convine de minune Jidanilor, cari de altfel sunt și membrii cei mai numeroși ai partidului la orașe. Un caz eloquent; la o întrunire a clubului ținută la București, un intelectual țărănist, rostindu-se în fața unui membru semit contra luptei de clasă, a primit următorul răspuns: *„Dacă d-v sunteți contra luptei de clasă, atunci noi Evreii nu mai avem ce căuta aici".*

Așa dar, punctul fundamental din programul țărănist — lupta de clasă — este de provenință jidovească. Dar restul programului, sintetizat în cuvintele *ridicarea populației rurale* este o inovație a tânărului partid? Aceasta o pot afirma demagogii înaintea unei mulțimi neștiutoare. Istoria României mici se încruntă cu dispreț față de asemenea falșificare. Adevărul e altul. Toate partidele de guvernământ ajunse la putere s'au străduit în România mică și mare cu fapte, nu cu vorbe goale, să ridice țărănimea; așa încât în acest sens toate partidele au fost și sunt țărăniste.

Cel mai mare țărănist, care ar privi cu milă peste pigmeii de astăzi, a fost Mihail Kogălniceanu. Dela 1864 au mai avut loc împroprietăriri succesive înfăptuite fie de liberali prin legea dela 1881, fie de reacționarul Petre Carp la 1889, care a împământenit săteni pe 523.000 hectare din moșiile statului. Nu mai amintesc pe Spiru Haret, țărănist în sensul adevărat al cuvântului, făcând operă positivă discret și fecund, nu semănător de vrajbă și de ură. Politică țănănistă a înfăptuit și guvernul Averescu votând legea agrară și începând executarea ei cu împroprietărirea solemnă dela Gurbănești; politică țărănistă aduce la îndeplinire și actualul guvern Brătianu realizând programul țărănist al generației dela 1848.

Așa dar, însușirea calității de țărănist nu este nimic nou în istoria din ultimii 70 de ani a poporului român. Ceiace ce este într'adevăr nou în viața noastră politică, este lupta de clasă im-

portată de peste hotare, dar respinsă brusc de bunul simț autohton.

In afară de această originalitate, partidul țărănist se mai poate lăuda cu o metodă, care, dacă nu-i aparține exclusiv, îi deosebește într'o măsură covârșitoare de celelalte partide: și anume, *își duce lupta politică din fondurile finanței jidovești.*

In adevăr, presa partidului se ține cu capital iudaic fie intern, fie extern. Aproape toți membrii marcanți ai partidului, ori direct ori indirect, au legături rentabile cu diferite bănci jidovești, în fruntea cărora stă banca Jidanului Blank, exponent al iudaismului cuceritor în țara noastră. Nu se poate tăgădui că mai există și ideologi ei partidului, nepătați, puțini la număr și poate cei mai capabili; dar nu aceștia au cuvântul hotărâtor la conducere, ci aceia cari bucurându-se în felurite moduri de harul plutocrației semite, nu îndrăsnesc nici să pronunțe în public substantivul „Jidan" rostit de 14 milioane de țărani, ai căror reprezentanți pretind a fi, necum să mai aibă curajul a se atinge de interesele politicii jidovești, pe care o servesc cu devotament sub masca ideilor înaintate.

Țărănismul adevărat, sincer și neprihănit, funcționând ca instrument politic folositor intereselor obștești, nu poate avea, prin însăși doctrina lui, vre-o legătură cu politica neamului lui Iuda, care, simțind că forța noastră stă în populația rurală, caută să nimicească acest rezervor al energiei naționale otrăvindu-l cu alcool, despuindu-l in calitate de cămătari, pervertindu-i simțul dreptei judecăți prin „anumita presă" și străduindu-se să ne depărte poporul, prin o democrație falsificată, de tot ce avem mai scump și mântuitor: de instituția puterii regale.

In loc să întâlnim la țărăniștii post-belici o politică de combatere înverșunată a dușmanului implacabil, care este Jidanul; constatăm o serie de contradicții în doctrină și atitudini, cari ridică presumptiosului partid orice bază de sinceritate și seriozitate.

Partidul țărănist în loc să fie *național*ist, ca țărănimea pe care pretinde că o reprezintă, este *internaționalist* prin lupta de clasă ca Jidanii cari îl finanțează. Ca dovadă amintim legăturile lui cu internaționala III inspirată și condusă de jidanul Apfelbaum (Zinoview), unul din triumvirii bolșevismului din Rușia; amintim apropierea descoperită cu agrarienii-comuniști din timpul lui Stambulinski; amintim colaborarea plănuită, prin vizita dela Zagreb a unui fruntaș țărănist, cu partidul lui Radici, comunist și regionalist până la trădarea de țară.

Partidul țărănist în loc să fie *tradiționalist* în cultivarea simțului de legătură indisolubilă cu glia strămoșească, și chiar xenofob, ca exagerată dar explicabilă consecință a instinctului rural autoton; se îndreaptă spre *cosmopolitism,* de vreme ce în pri-

mul rând este *filosemit*. A mărturisit doar doctorul Lupu, corifeu țărănist, fiu de preot român, că îi pare rău că nu s'a născut Jidan.

Partidul țărănist în loc să fie, prin doctrină, *creștin* ca poporul care prin religie s'a păstrat în furtuna veacurilor, este *liber cugetător și deci anti-creștin* ca tovarășii conducători de peste Nistru. Au dovedit această mentalitate profesorii țărăniști dela Universitatea din Iași, suprimând serviciul religios dela solemnitatea deschiderii anului școlar.

Un partid internațional prin doctrină, filosemit prin conduită și finanțare, lipsit de convingerea necesității spiritului religios, un atare partid nu își poate găsi un teren de propagandă mai prielnic ca în provincia, unde își dă mâna în frăție umanitaristă cu puhoiul jidovesc, ce răspândește aceleaș idei printre goimi; nu poate afla un punct de sprijin mai puternic ca în Basarabia bântuită de invazia evreiască. Iată de ce peste Prut țărăniștii sunt mai tari ca în tot restul țării; iată de ce acolo apasă mai greu o nemulțumire cronică, alimentată ori din umbră ori eclatant prin acte de terorism săvârșite de Jidani și ajutată la lumina zilei de țărăniștii noștri post-belici.

Anumita presă[1])

Chestiunea ce am onoare să tratez înaintea Dlor Voastre, în cadrul conferinţelor rânduite de revista noastră, face parte dintr'un complex de probleme cari se pun cu o deosebită greutate în vremea, când fiecare din noi are obligaţia morală, să-şi dea toate silinţele spre a ajuta la consolidarea acestui neam.

Astăzi mai mult ca oricând, intelectualii români sunt datori să contribue şi în afară de specialitatea lor, la opera istorică de a umple cu suflet unitar românesc cuprinsul larg şi bogat al ţării fericit rotunzite în hotarele ei naturale. De aceea profesorului universitar din zilele noastre nu-i este îngăduit a-şi limita activitatea lui, oricât ar fi de rodnică, numai la rolul de cercetător conştiincios şi propagator al ştiinţei, căci atunci ar rămâne o uscătură academică; ci trebue ca prin muncă stăruitoare, şi în direcţia naţională, să-şi păstreze un suflet verde, simţilor la toate bucuriile şi durerile poporului nostru, în suflet gata de acţiune şi reacţiune.

Sunt generaţii cărora evoluţia neamului lor le cere la un moment dat mai multă încordare, un mai mare neastâmpăr, mai grele sacrificii, decât le-ar impune o desfăşurare normală a situaţiei. S'a zis că suntem o generaţie de sacrificiu: da, este adevărat. Dar ce înseamnă sacrificiul nostru, cu o activitate mai intensă şi mai aprigă, cu o viaţă plină de lipsuri dar tresărind de bucuria marilor înfăptuiri, faţă de jertfa supremă a celor mai buni dintre noi cari s'au coborât în mormânt înainte de vreme spre a ne da România-Mare?

Faţă de aceşti mucenici ai neamului am contractat o datorie, la a cărei împlinire ne chiamă imperios amintirea lor sfinţită prin tributul sângelui. Avem datoria de a păstra în caracterul său curat naţional stăpânirea românească asupra pământului nostru strămoşesc. Astăzi după înfăptuirea unităţii politice, nimic nu ameninţă mai mult domnia noastră efectivă, decât *forţa crescândă a elementului jidovesc.*

---

[1]) cf. „Infrăţirea Românească" din 1 Iulie 1925. Conferinţă ţinută la Târgul Mureşului la începutul lunei Martie 1925.

Dealtfel, pericolul puterii jidovești este demult descoperit și recunoscut în toate țerile civilizate. Un mare gânditor francez, istoricul Michelet, a concentrat într'o sigură frază și istoria Evreilor în „Diaspora“ si situația lor în secolul XIX, spunând: *„de soufflets en soufflets, les voilà au thrône du monde“*. Dacă această afirmație părea exagerată în veacul trecut, acum, după sfârșitul războiului mondial, ea oglindește exact realitatea. Prin ce mijloace au ajuns Semiții moderni la dominația lumii, aceasta nu se poate spune în cadrul unei simple conferințe. Imi fac datoria numai să le enunț: *prin finanța internațională, prin francmasonerie, prin Liga Națiunilor, prin presă.*

De astă dată mă opesc la presă.

Nu voi face nici istoricul presei, nici „filosofia“ ei; nu voiu discuta nici cel mai potrivit regim al presei. Toate aceste chestiuni se pot desvolta sistematic și amănunțit într'un curs de universitate ce poate umple răstimpul unui am școlar. Sarcina ce mi-am luat este mult mai restrânsă: și anume, aceia de a arăta cu documente importanța ce dau Evreii presei în general și de a desvălui la lumina „Protocoalelor“ fondul sufletesc al gazetelor dela noi, cari întră în categoria zisă „anumita presă“.

Dlor, ziarul a început prin a da publicului știrile cele mai nouă și a ajuns astăzi organul de formare și de educație al opiniei publice. Este un fapt istoricește stabilit, că aceia cari au cunoscut înaintea celorlalți muritori cele mai recente noutăți și le-au ținut secret până la momentul oportun în profitul lor exclusiv, au fost în toate timpurile Jidanii. Când a apărut presa, cu funcțiunea ei primordială de a răspândi știri, era firesc ca Evreii, cari prin mijloace permise și nepermise se aflau la sorgintea informațiilor de tot felul, să pună mâna pe gazete spre a comunica ultimele noutăți după interesul lor, la timpul, în măsura și în forma ce le convenea.

Acela care cunoaște un fapt, de natură a influența schimbul valorilor, care îl cunoaște cu câteva ore înaitea altora, poate exploata consecințele acestui fapt de bursă cu așa efect, că face dintr'o singură lovitură averi de milioane.

Vom da un exemplu, cum prin falsificarea unui eveniment istoric, pe care nimeni altul nu-l putea cunoaște exact în momentul falsificării decât Jidanul Nathan Rotschild, cum acest speculant a câștigat 40 milioane șilingi la bursa din Londra cu ocazia bătăliei dela Watterloo. El cel dintâi, știind că Napoleon a pierdut lupta, a răspândit vestea falșă că împăratul Francezilor a câștigat victoria, spre a face să scadă efectele statului englez și apoi le-a cumpărat scăzute prin întrepușii lui; iar când a sosit peste 2 zile știrea oficială adevărată, le-a vândut enorm de ridicate, realizând prin in-

ducerea în eroare a publicului londonez o imensă avere *nemuncită* în dauna burghezimei, care își plasase micile economii în efecte de stat[1]).

Iată ce importanță poate avea serviciul știrilor exacte și cât mai curând aflate. Acest serviciu care este îndeplinit în zilele noastre de presă și aduce mari beneficii comercianților Jidani, trebuia după calculele lor să le cadă în mână și de fapt le-a căzut. Toate agențiile telegrafice de pe glob, orice nume ar purta și orice naționalitate și-ar însuși, sunt actualmente în stăpânirea Evreilor. Prin acest monopol ei centralizează știrile din toată lumea, le controlează, le cenzurează după interesele lor, comunică ce le convine și cum le convine, păstrând pentru organizațiile lor secrete ceia ce nu trebuie să aflăm noi, nejidanii, din primul moment. Își mărturisesc singuri în Protocoale (cap. III) tactica în următorul precept:

„Nimic nu va fi adus la cunoștința societății fără controlul nostru. Acest rezultat s'a atins chiar de pe acum, prin faptul că toate știrile se primesc de mai multe agenții, cari le centralizează din toate părțile lumii. Aceste agenții nu vor publica decât ceiace le vom prescrie noi.

Atare dispoziție se aplică astăzi în întregime, pentru-că situația celor mai cunoscute agenții telegrafice din zilele noastre e următoarea: Agenția *Wolff* din Berlin a fost înființată de Jidanul Wolff; agenția *Reuter* din Londra a fost înființată de Jidanul numit mai târziu Reuter, cu numele adevărat Iosafat, născut în Germania la 1821; *Korespondezbureau* din Wiena era împănat de Semiți, deși sub conducerea germană; *Asociated Press* din New-York e stăpânită de Evrei; agențiile *Havas* din Paris și *Stefani* din Roma sunt în mâna Jidanilor[2]).

Dacă din punctul de vedere al profitului material cum am arătat în cazul îmbogățirii lui Rotschild, Jidanii au tot interesul să acapareze monopolul știrilor și deci *presa;* ei mai au nevoie de această *forță anonimă* spre a dărâma actuala ordine politică și socială, pentruca prin tulburările maselor și prin revoluții să ajungă la dominația universală. Iată ce spunea cu privire la presă, evreul Blumenberg ajuns mai târziu baron de Motefiore, în congresul ținut la Cracovia în anul 1840: *„Ce tot vorbiți voi? Câtă vreme nu avem în mâna noastră presa întregii lumi, orice faceți e zadarnic. Trebuie să stăpânim sau cel puțin să influințăm toate jurnalele din*

---

[1]) Ford, Der internationale Jude. Vol. I, pag. 162—64.

[2]) Cf. Th. Fritsch, Handbuch der Judenfrage ed. XXVIII din 1919 pag. 473—75; cf. Ford, op. cit. vol. I. pag. 167 notă.

lume spre a orbi și înșela popoarele" (cf. Ford, op. cit. I. pag 69).

Acest punct de program s'a realizat în cursul veacului al XIX. In adevăr, autorul „Protocoalelor Înțelepților Sionului" după ce arată în următorul text, care este rolul presei, nu se sfiește a recunoaște că Jidanii au ajuns să stăpânească ziarele din toată lumea (Cap. II. pag. 17—18):

„Satatele moderne au în mână lor o mare putere creatoare: presa. Rolul presei este de a arăta reclamațiunile așa zise indispensabile, de a cunoaște plângerile poporului, de a crea nemulțumiri și a le da cuvânt. Presa întrupează libertatea cuvântului. Dar statele nu au știut să se folosească de această forță și a căzut în mânile noastre. Prin ea, am obținut influința, rămânând totuși în umbră".

Pentru a dovedi că prevederile din „Protocoale" s'au împlinit, citez mărturisirea plină de trufie a Jidanului Isac Blümchen din cartea lui: *Le droit de la race supérieure,* apărută în 1913, unde autorul vorbește de puterea Evreilor în Franța. El scrie[1]): *„Noi am impus o tăcere absolută cu privire la dominațiunea noastră; nu este permis să se vorbească de nici un incident care ar putea să amintească indigenilor faptul stăpânirii noastre. Pentru această minunată disciplină a presei franceze, merită să se scrie un capitol special".*

Aceiași situație întâlnim în America. Miliardarul Ford, marele constructor de automobile, în cartea lui intitulată „Jidanul internațioal", recunoaște că există în *țara lui o frică* de Evrei, care apasă în toate manifestările vieții publice americane și mai ales în presă[2]) care până la el nici nu avusese curajul să scrie cuvântul „Jidan". Nu mai vorbim de atotputernicia semită în presa britanică.

Astăzi funcționând în viața tuturor popoarelor civilizate votul universal, este firesc ca acela care stăpânește opinia publică prin jurnale să influințeze puternic și conducerea politică, pentru-că orice guvern se sprijină pe această opinie publică și deci în realitate el cârmuește după indicațiile și interesele dictate din umbră de presa scrisă de Jidani sau jidoviți[3]). Iată sistemul, indirect dar foarte eficace, prin care Semitul modern conduce politica internă și externă a statelor creștine în vremea noastră.

---

[1]) Pag. 58. Vezi în același sens Urbain Gohie, La Terreur juive, Ed. V. din 1909 pag. 15: „In Franța la un Jidan sunt 400 de Francezi, dar în presa parisiană cel puțin și în marile jurnale, cari fac opinia publică, nu este loc decât pentru Jidani sau pentru acei Francezi puși în serviciul Jidanilor".

[2]) cf. Ford, op. cit. I. pag. 180.

[3]) cf. Vasile Conta, discursul ținut la Cameră, la 5 Sept. 1879.

După aceste sumare informaţiuni luate din largul lumii, îmi voi fixa privirea asupra acelor gazete dela noi, cari intră în categoria zisă „anumita presă“, adică acea presă plătită de aurul jidovesc şi scrisă ori influinţală de Evrei. servind ca aliment sufletesc cotidian pentru marele public român. Las la o parte presa naţională evreiască. Zic naţională, pentru-că elementul semit în mijlocul poporului, care îl găzdueşte, formează o *naţiune aparte.* A mărturisit această realitate scriitorul sionist Theodor Herzl[5]) şi faptele ne confirmă zilnic adevărul, recunoscut fără înconjur de toate căpeteniile jidoveşti. Această presă naţional-jidovească este scrisă în limba română, iidiş sau germană. Cine se interesează de publicaţiile, cari servesc escluziv cauza acţiunii evreieşti dela noi, va găsi informaţiuni precise dar numai pentru România mică în lucrarea dlui Nicolae Iorga, aparută în 1913 întitulată „Istoria Evreilor în ţerile noastre“, pe care Jidanii au scos'o din comerţ, pentru-că nu le erau pe plac adevărurile desvăluite de marele istoric. Care este astăzi situaţia presei naţional-jidoveşti în România întregită, nu o cunoaştem exact. Ori-cine ştie însă că poziţia Evreilor în publicistică se prezintă cu mult mai întărită faţă de trecut, pentru următoarele motive uşor de înţeles:

Infăptuirea unităţii noastre naţionale ne-a adus prin creşterea ţării un puternic contigent de populaţie semită; războiul a fost cea mai bogată recoltă pentru fii lui Israel, cari cu minimum de sacrificii au câştigat maximum de beneficii; ei sunt în enormă majoritate îmbogăţiţii de războiu de pretutindeni ca şi la noi; în România întregită imigraţia jidovească a luat proporţii îngrijitoare favorizată fiind de „neprevederea, slăbiciunea şi venalitatea noastră“. In aceste condiţii înţelegeţi, Domnii mei, cum creşte şi înfloreşte presa naţional-jidovească dintre Nistru şi Tisa.

O trec cu vederea; şi mă întorc la „anumita presă“. Gazetele, cari intră în această categorie se înfăţişează cu aparenţe atrăgătoare, pline de făgăduinţe şi nevinovăţie; sunt scrise în graiul coloniştilor lui Traian, de nume ce sună neaoş româneşte, matadori ai condeiului, cari, zic ei, luptă pentru principiile generoase de libertate, egalitate, democraţie, pentru idealuri altruiste de care se încălzeşte orice suflet nobil. Atunci pentru-ce i se spune cu dispreţ „anumita presă“ şi noi îi zicem jidovită? Pentru-că, dacă ridicăm vălul aparenţelor înşelătoare, ţesut din cuvinte goale, descoperim dedesupt că această presă este scrisă de Evrei pur sânge sau de Români jidoviţi, cari pentru interese meschine se fac in-

[5]) Vezi Comentariile Protocoalelor traduse în româneşte de Ioan I. Moţa pag. 133.

strumentul politicii de fățărnicie a rasei lui Israel. Această presă hipocrită o vom demasca înaintea marelui public și o vom arăta nu așa cum înșiră vorbe după vorbe pe hârtia răbdătoare, ci cum urzește la întuneric și încearcă a aduce la îndeplinire planuri de de distrugere a Statului român.

Smulgându-i masca de pe față, iată cum se prezintă presa ce se mai numește „democrată" și „independentă", cu *personalul ei de redacție*, compus din Jidani, cari, cu puține excepții, se ascund sub nume ce sună neaoș românește:

Comitetul de redacție al ziarelor *Adevărul și Dimineața*: Iacob Rosenthal, director-proprietar; C. Bauer zis Graur, Damian, Traian Vlad, etc.; I. Nadler zis Nedelea; Grumberg zis Vermont; E. Feinsilber zis E. Emilian; A. Segal zis Nora; Rintzler; Adolf Hertz zis de Hertz; I. Schwartzmann zis Negreanu; Filip Finkelstein; Friedmann; Sanielevici (jidan); B. Laizar zis Barbu Lăzăreanu; Glicksmann zis Dr. Igrec.

Ziarele *„Lupta" și „Presa"* scrise de: E. Honigmann zis Fagure; Albert Honigmann, frate; Mendel Grünberg zis Milian Maximin; E. Samuel Hirsch zis E. S. Cerbu; E. Margulius; Leon Pauker zis Leonard Paukerow; G. Rosen zis Rosin; Albert Seidmann zis Albu; I. Peltz zis Pajură, Plăieșu.

Comitetul de redacție al ziarului *„Aurora"*, organul oficial al partidului țărănist e compus din: Dr. Ghelerter; S. Weiss zis Albu; M. Mendel zis Mircea; Marcus zis Munienescu; Geliebter zis Dragu; Al. Hurtig zis Georgescu; Kromberg zis Rodan; Gutmann zis Bunescu; H. Fischmann zis H. Gaad; N. Davidescu; Rosenberg zis Râpeanu [1]).

Ziarul *„Argus"* este proprietatea Jidanilor Schulder și Berger, redactat de: S. Pauker, Sancel Grossmann, H. F. Valentin.

Revista *„Se zice"* e redactată de Jidanul A Burăh Kupermann zis Clarnet.

Ziarul *„Bukarester Presse"* e redactat de: A. Berkowitz, C. Hift, A Blum, F. Kappus, Al. Ranetti-Roman.

Ziarul socialist *„Lumea Nouă"*, organul oficial al socialdemocraților, e redactat de: Dr. Stockmann, Albert Abramovici, I. Herșcovici, Simeon Bercovici, Ilie Moscovici, Iacob Pistiner.

Ziarul *„Socialismul"*, organul oficial al comuniștilor, e redactat de: Marcel Pauker, Sternberg, R. Albert, Leonim, Pincu Herșcovici, Hirsch zis Cerbu, Al. Nuhăm Katz zis Dobrogeanu-Gherea.

---

1) cf. „Cuvântul Studențesc" din 29 Ianuarie 1624.

După-ce v'am prezentat personalul de redacție[2]) dela anumita presă, să-mi dați voe să-i analizez sufletul.

Domnilor, din criza ce străbate omenirea dela încheierea păcii mondiale, se formează astăzi convingerea tuturor oamenilor de bine, că pentru a merge înainte ne trebue *ordine, autoritate* și *ierarhia valorilor.* Politica lui Israel caută să înlăture aceste trei condiții din mersul actual al societății, spre a dărâma mai ușor edificiul statelor creștine.

1. In locul *ordinei,* ei caută să pună *desordinea,* creiând o mentalitate în marele public conform cu interesele exclusiv jidovești. Ca să ajungă aici le trebue *lupta de clasă,* pe care a reclamat'o Jidanul Marx în manifestul lui comunist de la 1847; le trebue învrăjbirea permanentă a partidelor politice; le trebue stăbirea tuturor forțelor noastre de coheziune; le trebue o desbinare cronică în sânul societății românești.

Mijloacele, ce și-a ales „anumita presă" spre a produce această stare de lucruri, sunt două: *minciuna,* adică falsificarea fără nici un scrupul a realității, și *calomnia.* Iată propria mărturisire a autorului Protocoalelor (cap. XII pag. 73:

„Ce rol joacă astăzi presa? Ea servește să aprindă pasiunile și să întrețină egoismul partidelor. Ea este deșartă, nedreaptă, mincinoasă; cea mai mare parte a oamenilor nu înțelege de loc la ce servește actuala presă".

In ce privește dibăcia de a calomnia citez următorul fragment din cartea „Inteleptilor Sionului" (cap. XVII pag. 114—15):

„In general presa noastră contimporană va defăima toate guvernele, va defăima instituțiile creștinilor fie religioase, fie de altă natură, va arăta incapacitatea goilor și toate acestea în termeni atât de necinstiți ca să îi putem ponegri în toate chipurile, așa cum știe să facă numai rasa noastră de geniu".

Iată, domnilor, una din multiplele laturi ale sufletului iudaic în materie de presă, după propria lor mărturisire. Dar, pentru-ca opera de educație a opiniei publice să fie desăvârșită, Jidanii au nevoie și de ajutorul acelor oameni, cari la noi se numesc *noui,* de acei ambițioși cari vânează puterea fără nici un scrupul și nu văd în goana lor oarbă după situațiuni politice, că sunt simple instrumente mărunte și inconștiente în mâna Jidanilor, cari lucrează

---

[2]) In personalul mai sus desvăluit s'au făcut unele modificări, cum spre exemplu la „Lupta" s'a introdus ca director Jidanul *Hefter,* sau la „Adevărul" idanii *Labin* și *Socor;* dar schimbarea nu operează decât o mai puternică Judaizare a anumitei prese.

din umbră. Această politică o recunosc singuri în următorul fragment din Protocoalele: (cap. IX pag, 53).

„Noi ținem în mâinile noastre ambițiunile nemăsurate, lăcomiile arzătoare, răzbunările implacabile, urile pline de venin. Dela noi vine teroarea, care a năpădit pretutindeni“ (Cazul lui Goldstein cu atentatul dela Senat).

Alt citat destul de luminos, pentru a înțelege machinațiile jidovești: Citim în Protocolul III pag. 20—21:

„Pentru a împinge pe ambițioși să abuzeze de putere, um opus toate forțele una contra alteia, desvoltând toate toate tendințele lor liberale către anarhie... In acest scop noi am încurajat orice aventură politică, noi am armat toate partidele, noi am făcut din putere ținta tuturor ambițiunilor. Noi am transformat în arenă de luptă Statele, în care se desfășoară tulburările... Incă puțin timp și desordinele, falimentele (crahurile) vor apăra pretutindeni.

Vorbitori fără sfârșit au transformat ședințele Parlamentului și adunările admininistrative în lupte retorice. Jurnaliști îndrăzneți, pamfletari fără rușine atacă în toate zilele personalul administrativ“.

Cred că în aceste citații fie-care din dvoastră vede spectacolul vieții noastre publice, înveninată de presa jidovită de la Unire până astăzi. Citind cu atenție „Protocoalele“ și cu gândul la mersul politicii românești în ultimii 6 ani, veți avea cheia prin care se explică toate neajunsurile luptelor dintre partide și toate pedicele pe care mâna nevăzută a Iudaismului le îngrămădește în calea consolidării noastre.

Vă rog să vă amintiți atitudinea „anumitei prese“ în chestiunea Basarabiei; să vă amintiți cum știe să tacă această presă de câte ori se descoperă bande de Jidani comuniști sau instrumente ale lor, cari atentează la siguranța Statului român; vă rog să nu uitați amabilitatea acestei prese față de acele gazete streine, cari informate de Evreii din țară ne bârfesc în auzul întregii lumi, și apoi aceleași informațiuni false sunt traduse cu satisfacție în românește și comentate, ca pornind din apreciere dezinteresată a unui strein obiectiv, când în realitate totul fusese fabricat în oficinele jidovești dela noi. Răsfoiți „anumita presă“ și veți afla cum spiritul iudaic caută să ne falsifice, să ne pervertească simțul de conservare națională în chestiunea independenții noastre economice, când o judecată dreaptă românească ne impune elementara datorie către generațiile viitoare, să le transmitem bogățiile pământului strămoșesc, libere de orice sarcină față de capitalul strein. Observați tactica de luptă, țesută din minciuni și calomnii, și veți ajunge la convingerea că întreaga campanie se desfășură după planul stabilit în „Protocoale“.

Pentru a pătrunde şi mai bine acţiunea lor adânc disolvantă în toată întinderea ei, vă atrag atenţia, domnii mei, că Jidanii nu atacă numai dntr'un singur loc — în acest caz apărarea ar fi mai uşoară; ci îşi construesc poziţii de atac din diferite direcţii, pentru ca focul convergent să fie mai ucigător.

Iată ce se mărturiseşte în Protocolul IX pag. 53.

„Noi avem în serviciul nostru oameni de toate opiniile, de toate doctrinele: restauratori de monarhie, demagogi, socialişti, comunişti şi tot felul de utopişti; noi am înhămat toată lumea la carul întreprinderii noastre. Fie-care din partea lui sapă ultimele resturi ale puterii si se sileşte să răstoarne tot ce mai stă în picioare".

Lupta de răsturnare nu trebue să înceteze un moment, iar iniaţiatori oculţi au cuvântul de ordine să nu cruţe nici un mijloc spre a-şi ajunge ţinta. Reproducem următorul sfat al Înţelepţilor Sionului în această privinţă (cap. X. 67):

„Ştiţi foarte bine că pentru a ajunge la îndeplinirea acestei dorinţe, trebue să tulburăm în mod continuu în toate ţările raporturile dintre popor şi guvern spre a obosi toată lumea prin discordie, învrăjbire, prin ură şi chiar prin martiriu, prin foame, prin inocularea de boli, prin mizerie pentru ca creştinii să nu vadă altă mântuire decât să recurgă la stăpânirea noastră întreagă. Dacă dăm popoarelor timpul să respire, momentul favorabil poate nu va mai sosi niciodată".

Ca instrument potrivit spre a aduce la îndeplinire planul politic al rasei lui Israel, autorii Protocoalelor recunosc în următorul fragment (VII, 46), că *presa* le va servi cauza în mod deplin:

„Noi trebue să constrângem guvernele după planul pe care l'am conceput în mod larg şi care îşi atinge ţinta. Opinia publică ne va ajuta, această opinie publică, pe care marea putere numită presă ne-a dat-o pe ascuns in mânile noastre. Cu puţine excepţiuni, pe cari este inutil a le mai număra, de fapt presa se află de pe acum sub dependenţa noastră". Mărturisirea e completă.

Dar dezordinea politică şi economică nu este suficientă, pentru a aduce la îndeplinire mai repede planul de dominaţiune jidovească. Trebue aruncată sămânţa dezordinei şi în modul de a gândi şi a simţi, printr'o literatură pornografică, prin stricarea tineretului în toate chipurile, pentru ca Jidanul subversiv si disolvant să nu mai întâlnească la generaţiile viitoare o forţă de rezistenţă, o reacţiune mântuitoare. In această privinţă vă voiu cita din „Protocoale" două fragmente, cari nu vă pot lăsa indiferenţi:

Cap. XIV pag. 90: *„In toate ţările ce se numesc înaintate noi am creiat o literatură nebună, murdară, desfrânată. Noi o vom mai produce câtva timp şi după venirea noastră la putere, spre a*

scoate şi mai în evidenţă contrastul dintre aceste turpitudini şi discursurile ori programele guvernanţilor noştri".

Ca aplicare a acestei instrucţiuni, constat că toate revistele cu conţinut obscen dela noi sunt întreţinute sau scrise de Jidani sau jidoviţi; şi mai amintesc că ofensiva pornografică a lui Iuda a luat aşa proporţii, încât guvernul actual a fost întrebat în Parlament: ce măsuri înţelege să ia în contra Jidanului Ignatz Hertz care în editura lui din Bucureşti întreţine acest focar de infecţie morală.

A doua mărturisire (cap. IX pag. 55), care sună astfel:

„Noi am înşelat, am prostit şi am stricat tineretul creştin printr'o educaţie întemeiată pe principii şi teorii pe care le recunoaştem ca false şi pe care cu bună ştiinţă noi li le-am inspirat".

In ce priveşte falşificarea opiniei publice, prin crearea de curente populare subversive, la obârşia lor întâlnim toată hipocrizia Jidanului, care se prezintă mulţimii ca şi cum ar fi însufleţit de iubirea de aproape, când în realitate sub această înfăţişare înşelătoare el caută să capteze forţa muncitorimii dela oraşe spre a o avea ca o unealtă destructivă. Semiţii moderni sunt făuritorii acelor teorii false, semănate cu precauţiune sub forma nevinovată a socialismului, pentru ca de aici împingând gloatele la comunism, să se ridice prin revoluţie ei singuri la putere, cum au făcut în Rusia şi în Ungaria lui Bela Kuhn. Iată o preţioasă mărturisire a lor în această materie (cap. XVI pag. 108):

„A trebuit să introducem în educaţia creştinilor toate principiile care au slăbit într'un mod atât de strălucit ordinea lor socială".

Această spovedanie din „Protocoale" să-mi daţi voe să o lămuresc mai bine prin afirmaţia semitului Bernard Lazare, privitoare la amestecul Jidanilor în mişcările subversive. După ce scoate în relief meritul Evreilor Marx şi Engels la întemeierea socialismului continuă în următorii termeni:

„Cât despre organizaţia partidului socialist Evreii au contribuit puternic la această operă: Marx şi Lassalle în Germania, Aaron Liberman şi Adler în Austria, Dobrogeanu-Gherea în România; Gompers, Kahn şi de Lion în Statele-Unite ale Americei au fost sau sunt diriguitorii sau iniţiatorii. Jidanii ruşi trebue să ocupe un loc aparte în acest scurt rezumat. Tinerii studenţi semiţi abia scăpaţi din ghetto participară la agitaţia nihilistă; unii, printre cari şi femei, îşi sacrificară viaţa cauzei liberatoare şi alături de aceştia, de medici şi advocaţi jidani, mai trebue pusă masa considerabilă a meşteşugarilor evrei refugiaţi la Londra şi la New-York centre de propagandă socialistă şi chiar comunistă, anarhistă".

Dar şefii actuali ai mişcării socialiste în Occident sub forma ei acută: antinaţională şi revoluţionară, nu sunt toţi Jidani? Cău-

ţaţii în Germania, în Anglia, în Italia, America ori Franţa şi la toţi veţi descoperi sau sângele semit sau influenţa jidovească, atât de fatală mentalităţii ariene. In Franţa după căderea ministerului Poincaré, s'a rostit tot mai des numele şefului grupării socialiste, al Evreului Leon Blum, care a urmărit şi a obţinut retragerea lui Millerand, Preşedinte al republicii franceze, pentru-că acesta reprezenta principiul naţional în cadrul ordinei şi al autorităţii constituite.

Din cele mai sus expuse rezultă clar, că sub forma socialismului, a comunismului, a anarhismului Semitul de pretutindeni, ca şi cel dela noi, atacă actuala ordine socială şi de stat cu arma formidabilă a presei ce-i stă aproape exclusiv la dispoziţie.

H. Când împrejurările nu sunt prielnice, spre a începe atacul de front contra ordinei constituite, Jidanul gazetar sau creştinul jidovit schimbă tactica şi anume: prin atacuri piezişe şi perfide caută să slăbească *principiul autorităţii:* fie politică, fie religioasă.

Precum Cremieux, fondatorul Alianţei Universale Israelite, a proclamat la 1860 lupta de răsturnare contra Patriarhilor şi Regilor, tot astfel şi autorul „Protocoalelor" din 1907 dă îndrumări cum trebue dărâmat prestigiul *Bisericii* şi al *Regilor.* In Protocolul IV pag. 31—32, arătând că credinţa religioasă unită cu educaţia morală poate ţine poporul respectuos faţă de autoritatea constituită, autorul continuă:

„Iată de ce este necesar să ruinăm credinţa, să smulgem din spiritul creştinilor principiul însuşi al Divinităţii şi al Spiritului pentru a-l înlocui cu calcule şi nevoi materiale".

In altă parte (Protocolul XVII) autorul arată cum trebue discreditată preoţimea în ochii credincioşilor:

„Noi am avut grija să discreditâm clasa preoţilor creştini şi astfel să desorganizăm misiunea lor, care astăzi ar putea să ne împiedice mult. Influenţa lor scade pe fiecare zi. Libertatea conştiinţei este proclamată astăzi pretutindeni. Prin urmare, nu mai sunt decât puţini ani, cari ne despart încă de ruina completă a religiei creştine. Noi vom aşeza puterea bisericească şi preoţimea în nişte cadre atât de strâmte, încât influenţa lor va fi nulă, faţă de aceia pe care a avut-o altădată".

Alături de această mărturisire, vă rog să vă amintiţi atitudinea presei jidovite dela noi, când I. P. S. S. Mitropolitul Primat al României întregite a dispus să se introducă un ceremonial mai impunător la depunerea jurământului în faţa autorităţilor publice. Acea presă, care nu poate avea nimic sfânt, a criticat, a protestat, a bârfit şi batjocorit sentimentele noastre creştineşti. Cu alte cuvinte nu a făcut decât să pună în practică preceptul din Protocolul XIV: *„Noi trebue să distrugem toate credinţele".*

O dovadă că această doctrină destructivă se aplică cu sârguinţă printre noi este şi mişcarea adventistă, care punând în locul proprietăţii individuale regimul comunist, făcând propagandă contra jurământului de fidelitate în armată, fixând Sâmbăta ca zi de repaos săptămânal, promovează opera de distrugere a bisericii creştine şi contribue la răspândirea iudaismului în societatea noastră. Toţi misionarii adventişti sunt plătiţi din fonduri oculte în dosul cărora stă finanţa internaţională jidovească.

Dar prestigiul autorităţilor noastre civile, dela şeful statului până la cel mai modest funcţionar public, nu este zilnic atacat, criticat cu patimă de aceiaşi presă jidovită? Nu zic, că nu există multe temeiuri de a critica. Dar nu vina administraţiei româneşti îi doare pe nişte streini de neamul nostru. Ei critică numai pentru a semăna în public desorientarea şi desnădejdea, că ne vom mai putea guverna singuri. Şi atunci creştinii lăsând libere frânele cârmuirii de sine, aceste frâne vor cădea fireşte în mâinile acelora, cari ne pândesc din umbră. Spre a întări ceiace afirm, citez din Protocolul V (pag. 38—39) următorul fragment:

„Problema de căpetenie a guvernării noastre (adică jidovești) este de a slăbi spiritul public prin critică, de a face pe creştini să piardă obiceiul de a mai gândi, căci reflexiunea creiază opoziţia, este de a fărâmiţi forţele spiritului în lupte seci de vorbărie goală“.

La lumina acestor preţioase destăinuiri vă rog, Domnii mei, să interpretaţi scrisul zilnic al presei jidovite cu critica ei nemăsurată, cu informaţii senzaţionale şi falşe, cu titluri impresionante şi totdeauna pesimiste, şi veţi înţelege că pătimaşa campanie sistematică ce duce anumita presă pentru a ne slăbi înăuntru şi a ne discredita peste graniţe, se desfăşoară în conformitate cu preceptele Înţelepţilor Sionului.

Ţinta politicii jidoveşti este distrugerea Statului român.

Şi cum în acest stat cea mai puternică forţă este unirea între cei doi factori de căpetenie: între *Rege* şi *popor*, această legătură urmăresc Jidanii a o desface. Ei caută a despărţi pe cei doi factori spre a-şi atinge mai uşor scopul. Ceiace afirm nu este o bănuială personală, ci constitue un punct stabilit în programul de dominaţiune universală a rasei lui Israel. Iată ce cuprinde Protocolul III (pag. 20) în această privinţă:

„Forţa clarvăzătoare a persoanelor domnitoare (adică a Monarhilor) si forţa oarbă a maselor populare, ambele forţe au fost despărţite de noi, au pierdut orice importanţă; fiind despărţite sunt aşa de neputincioase cum este orbul fără băţ“.

Dacă ne întrebăm cum aplică presa jidovită acest punct din catehismul ei politic, constatăm că nu are curajul să atace făţiş:

pentru-că adânc înrădăcinat este simțul monarhic în sufletul poporului nostru. Dar vă rog să observați, cu ce satisfacție răsunătoare înregistrează „anumita presă" svonuri despre prăbuș ri de tronuri aiurea și cu câtă teorie democratică falșificată își umple coloanele comentând atari fapte; observați cu câtă solicitudine caută să înfiltreze în marele public simpatia pentru superioritatea ideilor republicane. Sub această aparență de nevinovăție se ascunde deocamdată cu precauțiune ideia Francmasoneriei internaționale jidovite de a transforma statele actuale într'o *republică universală.*

III. Ordinea în stat și prestigiul autorității nu se poate păstra în mod durabil dacă nu se respectă *erarhia valorilor,* care face ca fie-care să-și aibă în organizația socială locul potrivit meritelor sale. Când capacitatea, știința, talentul, energia sunt violent înlăturate ca astăzi în Rusia bolșevică, sau când nu se dă individuiui posibilitatea de ași desvolta în libertate aptitudinile firești; atunci progresul general cu luminoasele-i culmi, susținute de personalități impunătoare, scade la nivelul posomorît al mediocrității. Atunci se întâmplă o frământare pe întuneric din care se vor ridica la conducerea vieții politice și sociale elementele brutale, violente și viclene. Răsturnându-se astfel scara valorilor, aceia sunt chemați să exercite puterea, cari în momentul de criză stăpânesc masele populare prin orice mijloace. Cum Jidanii își pregătesc influența predominantă asupra proletariatului prin propaganda fericiiri comuniste, este firesc ca ei să aibă interesul de a ataca toate valorile adevărate din această țară pentru ca spiritele luminate, ce le-ar creia opoziția, să se piardă în mulțimea amețită de ei. Și-au formulat singuri tactica de luptă în cuvintele, repetate în Protocoalele (I. 10): *forța* și *hipocrizia.* Ei au acaparat *forța,* pe care le-o dă poporul ademenit cu făgăduințe irealizabile; și pentru a domina acest element prețios întrebuințează *hipocrizia.* Ca să înțelegeți câtă iubire are Jidanul socialist pentru proletarul creștin, pe care îl înșeală cu promisiuni umanitariste, vă rog să ascultați următoarea declarație (cap. III. 23):

„Aristocrația, care altă dată se bucura, de plin drept, de produsul muncii proletare avea tot interesul ca muncitorimea să fie hrănită, sănătoasă și puternică. Interesul nostru este tocmai ca creștinii să degenereze. Puterea noastră stă tocmai în foamea cronică a lucrătorului, pentru-că această stare îl robește voinței noastre și atunci nu va mai avea nici forța nici energia spre a se împotrivi acelei voinți. Foamea dă capitalului (care e aproape jidovesc) asupra lucrătorului mai multe drepturi decât avea altădată aristocrația prin puterea regelui și a legii. Prin mizeria și ura invidioasă, ce produce foamea, noi vom manevra mulțimile, noi ne vom servi de

mâinile lor spre a sdrobi tot ce se împotriveşte planurilor noastre".

Doamnelor şi domnilor, nu pot să termin conferinţa fără a vă mai semnala încă un caz de hipocrizie acută. Cunoaşteţi cu toţii campania pornită de gazetele jidovite, când s'a adus în discuţie publică libertatea presei. Ştiţi cum scribii jidani şi jidoviţi au căutat să ne înfăţişeze lumii ca o ţară reacţionară pentru-că s'a pus prin Constituţie oarecare frâu libertăţii de a scrie. Ei apăreau ca cei mai aprigi apărători ai libertăţilor constituţionale. Credeţi că această atitudine pornea dintr'o convingere sinceră? Vă înşelaţi.

Am să vă aduc două dovezi: una de fapt, şi alta luată din doctrina Înţelepţilor Sionului.

Iată faptul: Campionii libertăţii presei nu au suflat un cuvânt când s'au suprimat ziarele „Cuvântul Studenţesc" şi „Dacia Nouă"; n'au avut un accent de protestare când în dispreţul legilor, s'a suprimat pentru scurt timp cel mai popular ziar din Ardeal, acel organ de opinie publică sănătoasă şi curat naţională, care lucrează de 22 de ani, având peste 20.000 de abonaţi, când s'a suprimat ziarul „Libertatea" al părintelui Moţa dela Orăştie.

Dovada de doctrină o scot dintr'o preţioasă mărturisire aflată în Protocolul XII. pag. 74:

„Pentru-că presa de azi este „nedreaptă şi mincinoasă" noi o vom domestici şi o vom înfrâna puternic (când vom ajunge la putere); acelaş lucru îl vom face pentru orice scrieri tipărite; căci la ce ne-ar servi să ne scăpăm de presă, dacă nu ne vom pune la adăpost de atacul broşurii şi al cărţii? Noi vom transforma publicitatea, care astăzi ne costă scump, o vom transforma într'un isvor de venituri pentru Statul nostru iudaic. Vom creia un impozit special pentru presă. Vom impune o CAUŢIUNE când se vor fonda jurnale sau tipografii. Astfel guvernul nostru va fi asigurat că nu i-se vor da atacuri din partea presei. La trebuinţă o vom supune la amenzi fără nici o milă. Timbre, cauţiuni, amenzi vor aduce Statului un venit enorm.

„Este adevărat că jurnalele de partid vor putea să supoarte perderile băneşti pricinuite prin amenzi. Le vom suprima dela al doilea atac în contra noastră. Nimeni nu se va atinge, fără a suferi pedeapsă, de nimbul infaibilităţii noastre guvernamentale. Pretextul de a suprima un jurnal va fi acela, că organul atins agită spiritele fără motiv şi fără judecată".

Din cele mai sus arătate constat ca încheiere, că prin atacuri concomitente contra ordinei, contra prestigiului autorităţii şi contra ierarhiei valorilor săvârşite sistematic de „anumită presă," impiedicând ast-fel consolidarea noastră şi discreditând România peste graniţă,

conducerea ocultă a Jidovimei internaționale urmărește distrugerea puterii politice a Statului român.

Nicăeri ca în aceasta parte a Europei, campania subversivă, plătită de băncile jidovești din țară și din streinătate, nu a mobilizat mai multe forțe ca la noi. De ce? Pentru-că rezultatul izbânzii lor *aici* ar fi incomparabil mai prețios ca în orice altă țară. România întregită este regiunea cea mai bogat dăruită de Dumnezeu din toate ținuturile acestui continent. Cum să nu se simtă Jidanii atrași către Canaanul românesc, unde curge miere și lapte? Avem o situațiune geografică atât de favorabilă, încât prin cursul Dunării putem comunica pe apă cu toate statele Apusului; prin gurile Dunării și Marea Neagră facem legătura între Europa și Asia; iar prin Strâmtorile ajunse libere ne punem în contact cu toată lumea. Așadar, formăm o piață comercială admirabilă. Față de bogățiile țării noastre și având această posibilitate de desvoltare a unui comerț mondial, înțelegeți năvala Jidanilor în România întregită. Iată de ce, domnii mei, mă stăpânește grija de viitoral acestui neam. Iată una din cauzele, pentru care *Acțiunea Românească* a deschis, în cadrul legalității, o luptă aprigă pe care nu o va slăbi nici ispita puterii nici expedientul intimidării. Știu, că față de îngrijorarea noastră, sunt mulți indiferenți din interes sau din lenevie. Pe cei interesați îi vom demasca; pe cei leneși îi vom scutura la zarea luminoasă a vieții naționale întinerite; pe cei incorigibili îi vom trata cu disprețul cuvenit.

Dlor, când se deschide lupta pașnică și dreaptă pentru apărarea vieții și independenții națiunii noastre, nu există o categorie de oameni mai netrebnici decât acele firi dulcege, molâie, sfioase și comode, care în momentul hotărârii se retrag domol la limanul trândav al indiferenții. Pe aceștia sublimul poet al Italiei medievale, căzută sub călcâiul streinismului cotropitor, pe acești indiferenți Dante Aligieri, în divina lui Comedie, i-a fixat în fundul Iadului, de unde nu mai puteau spera o înbunătățire a soartei lor etern mizerabile; și întâlnindu-i cu Virgil în călătoria lui simbolică, a rostit la adresa lor cuvintele nemuritoare: *non ragioniam di lor, ma guarda e passa.*

Aceiaș purtare vă recomand față de indiferenții incorigibili, surzi la chemarea neamului: *să nu ne mai ocupăm de ei, să-i privim o clipă și să ne vedem de drum.*

Din slăbiciunile fatale ale poporului rus. [1])

Din desfăşurarea istoriei dela marea revoluţie franceză până în zilele noastre, un gânditor modern, apreciind foloasele dobândite de Jidani din frământările răsturnătoare de vechi situaţiuni, a extras următorul învăţământ: *Revoluţia este steaua lui Israel.*

In adevăr, ori unde s'a produs o schimbare violentă Semitul modern a profitat: fie că a obţinut emanciparea civică, fie că s'a întărit economiceşte, fie că a dobândit o influenţă sau chiar preponderenţă în conducerea afacerilor publice, dar mai ales întrunind toate aceste beneficii. Astfel de roade a putut culege Jidanul din orice stat european, pentru-că numeroşi consângeni de ai lui au pregătit ori au influenţat mersul ideilor premergătoare revoluţiei şi pentru-că în toate revoluţiile secolului trecut neamul jidovesc a dat cel mai mare contingent de instrumente revoluţionare. Această afirmaţiune se poate uşor dovedi cu întreaga istorie a veacului al XIX.

Dar, oricât ar fi profitat Evreii din schimbarea de regimuri politice sau a stării sociale, istoria pentru prima oară înregistrează în fastele ei fenomenul extraordinar ce s'a petrecut la începutul secolului al XX în ţara, considerată drept cea mai puternică şi cea mai bine păzită prin constituţia ei autocrată şi religioasă faţă de mişcările revoluţionare. Privind situaţia dela suprafaţă, nimeni nu ar fi crezut ca imensa împărăţie pravoslavnică „a tuturor Rusiilor" să cadă pradă oligarhiei sângeroase a puterii jidoveşti. Fapt incontestabil este, că o mână de Jidani, actualmente triumviratul Braunstein—Apfelbaum—Rosenfeld (Trotzki—Zinoviev—Kamenev), dispune de soarta unei colosale ţări şi a unei populaţii, ce trece mult peste 100 de milioane de suflete.

Doctrina comunismului integral, a realizării la *maximum* a ideii de egalizare a averilor şi situaţiei sociale în stat, această doctrină, născocită de Jidanul Carl Marx, a fost aruncată cu dibăcie de propagandişti în masa poporului, care s'a lăsat ademenit de cel mai viclean dintre neamuri, spre a-i primi jugul cel mei greu şi cel mai

[1]) cf. „Infrăţirea Românească" din 15 Iulie 1925.

rușinos, jugul impus de o bandă de sceleraţi, cari nici cel puţin nu fac parte din sânul poporului rus. In momente de gravă rătăcire s'a mai întâmplat, ca unele naţiuni să răstoarne la ele acasă ceea ce a fost bun, să-şi gonească brutal dela putere şi chiar să-şi suprime fii meritoşi, alergând după himera maximului de fericire politică şi socială; dar în asemenea cazuri şi-au ales alţi factori de conducere tot din cercul familiei naţionale, rămânând cu acel sentiment de satisfacţie şi mândrie, ce rezultă din credinţa că s'a îndreptat o situaţie prin puteri proprii. Să ajungi însă sub călcâiul acelei minorităţi etern streine, disprețuite, batjocorite şi din suflet urâte, cum erau Jidanii în Rusia până în ultimele clipe ale ţarismului, aceasta s'a întâmplat numai poporului rus. Cum se explică atâta decădere?

Cauze au fost multe, de care Evreul rus a profitat cu măestrie. Amintim câteva. Clasa conducătoare, stăpânind întinse latifundii, nu a ştiut să facă în ceasul al XI acel pas cuminte, prevăzător şi mântuitor, pe care l'a făcut enorma majoritate a marilor proprietari români, când de bună voe au consimţit la expropriere. Astfel comunismul semitului Marx, servit cu rea credinţă, a găsit teren de propagangă. Altă cauza. Când un regim politic în orbirea lui consideră ca o nenorocire naţională, faptul de a se fi acordat o meritată libertate constituţională; când ţarul Nicolae II a spus că două sunt zilelele cele mai negre din viaţa lui: aceia când a pierdut în războiul cu Japonia bătălia din strâmtoarea Tuşima şi când a semnat ucazul de înfiinţare a Dume-i (primul parlament rusesc); când reprezentantul suprem al unui regim astfel vorbeşte, sistemul de guvernământ este dela sine condamnat şi cu el întreaga societate pe care se sprijină.

Dar în afară de sistemul politic cu toate păcatele unei clase suprapuse egoiste, rătăcită în concepţii şi găunoasă din punctul de vedere moral; în afară de repartiţia monstruoasă a proprietăţii rurale la un popor eminamente agricol; sufletul slav, la isbucnirea revoluţiei, era îmbolnăvit printr'o literatură tendenţios umanitaristă, răspândind cerinţa de libertate până la anarhie, lipsită de vlagă şi fără să poată radia încredere în isvoarele de putere naţională. In domeniul politic şi social germenii morbidităţii se inoculaseră lumii slave pe diferite căi; origina lor depărtată era însă laboratorul unde lucraseră în taină agenţii iudaismului distrugător.

Nicăeri nu a prins utopia fericirii comuniste rădăcini mai adânci ca în sufletul acelui popor, care, în Moldova pribegiei noastre prin soldaţii lui, facea impresia unui vlăşgan molâu, necopt, brutal, naiv, înclinat spre orice fel de misticism, bun să trăiască în turmă şi să dea forţă turmei sub conducerea strânsă şi energică a păs-

torului, dar gata să se piardă în frânturi lamentabile din momentul, ce i se dă libertatea de a judeca cu mintea lui liberă şi a se ţine pe propriile lui picioare. In această masă de oameni, lipsiţi de iniţiativă, de spirit critic şi de bun simţ înăscut, s'a furişat Jidanul viclean, cu inteligenţa lui tăioasă având programul precis de a o înflăcăra pentru idei irealizabile, de a o sugestiona împingând-o din urmă la opera distrugerii, pentru ca, redusă la mizerie, să-i pună mai statornic jugul pe grumaz.

Se poate ca mişcarea comunistă să găsească mai uşor teren favorabil, acolo unde domneşte nemulţumire politică şi socială; dar pentru noi Românii dovada s'a făcut, că această boală, de provenienţă şi propagandă semită, pune stăpânire numai pe cei săraci cu duhul. Nu se poate spune, că în 1917 populaţia românească, îngrămădită în Moldova, ori că armata română de atunci, concentrată în acel colţ de ţară avea motive să fie mulţumită cu viaţa ei de toate zilele; nu se poate spune, că prin contactul inevitabil cu un milion de soldaţi ruşi bolşevizaţi oştirea noastră nu a avut prilejul să afle despre teoriile raiului comunist; şi totuş acel simplu soldat român, care sângerase la Mărăşeşti şi care abia îşi ţinea zilele cu hrana dela regiment, a ştiut să păstreze o admirabilă structură sufletească nealterată, a rămas până la sfârşit neatins de molima bolşevică, pentru-că aşa îl povăţuia pe el o licărire de mentalitate latină, în care sta ascuns ca un tezaur neperitor simţul ordinei; pentru-că aşa îl povăţuia să se poarte cuvincios, supus şi brav bunul simţ al strămoşilor, fără ştiinţă de carte, dar plămădit din judecata lor dreaptă, din inteligenţa lor naturală şi din experienţa veacurilor trăite cu dorul de mai bine. La Rus această comoară sufletească lipsind, i-a fost uşor Jidanului să arunce într'un pământ necultivat sămânţa dezordinei; i-a fost uşor să pătrundă în fibrele unei societăţi fără busolă şi fără ideal, să-i exploateze toate nevoile şi toate viţiile, să se facă indispensabil pentru ca la momentul din vreme pregătit, când va isbucni inevitabila criză de intoxicare prin germenii iudaismului, din microbi să răsară ca prin minune tiranii Jidani, ridicaţi pe ruinile organismului naţional descompus. Această descompunere era fatal să vie, dacă ne înfăţişăm următorul tablou prezintat de fostul ministru de externe în Franţa, de dl Flourens, în cartea lui scrisă acum vre-o 20 de ani, intitulată *„La France conquise“* (pag. 18). Iată cum zugrăveşte societatea rusă:

„Fără mijlocirea Jidanului ţăranul nu ar putea să-şi vândă grâul, nu ar putea să-şi cumpere vite; negustorul nu ar putea să se aprovizioneze cu marfă, nu ar putea să plătească poliţele la scadenţă; ofiţerii nu ar putea să-şi achite datoriile şi să-şi plătească chefurile somptuoase, unde statele-majoare îşi ruinează punga

și sănătatea; nobilul nu și-ar putea întreține servitorimea și dezordinea luxoasă a felului său de viață. Jidanul pătrunde în toate administrațiile private și publice; el are acces în birourile ministerelor, în secretariatele marilor duci și până în cabinetul Majestății Sale Imperiale. El e organizatorul intreprinderilor industriale si comerciale, samsarul direct al afacerilor de sentiment și de bani. El are amestecul lui în intrigele și coteriile ce se agită, ce se risipesc în sforțări neputincioase în sânul unei societăți neliniștite, tulburată și dezorganizată prin trândăvie și plictiseală. El este acela care înlesnește toate stricăciunile și promovează toate orgiile. El cunoaște misterele afacerilor de femei precum și secretele cancelariilor, el cunoaște slăbiciunile oamenilor de Stat ca și viițiile oamenilor dela curte. In mijlocul inerției, al limfatismului, al amorțelii generale, el este șurupul în mișcare; în definitiv el este stăpânul ocult și detestat".[1])

Din mijlocul rasei „stăpânului ocult și detestat" s'a ridicat prin revoluția, fermentată și finanțată de neamul lui Israel, o ceată de stăpâni oficiali, mult mai detestați ca în Rusia țaristă, dar acum temuți de moarte pentru-că tiranii la cea mai mică bănuială de nesupunere răspândesc moartea în jurul lor.

Din galeria conducătorilor jidani, de-al căror nume poporul rus, odată liberat, se va lepăda cu oroare și se va rușina adânc de a fi crezut cu naivitate în șuerătura șarpelui semit, din această serie de chipuri caracteristice ale rasei, desprindem astăzi figura lui *Apfelbaum*, ce se ascunde sub numele Zinoview. Un Jidan, scurt de statură și îngrășat peste măsură dela revoluție încoace, roșu, cu părul creț, cu urechile mari și bleojdite, cu ploapele căzute peste niște ochi aruncând o privire vioae și vicleană, cu nasul gras și turtit sub care stă schițată o gură mare, ce exprimă un materialism feroce. Peste întreaga figură plutește aerul unei ființe ordinare ce își urmărește cu deplină liniște planuri, ce nu e prudent a le destăinui. Dintre toți fruntașii sovietici, el este cel mai respingător nu numai prin fisicul lui 'ingrat, nu numai prin viața lui particulară tăvălită în desfrâu, ci mai ales prin cruzimea, caracteristică rasei lui când ajunge la putere. Un singur fapt, spre a pune în adevărata lumină bruta însetată de sânge. Sub el, ajuns guvernator al Petrogradului, populația orașului a scăzut dela 2½ milioane la 600.000, și când nenorociții locuitori nemai putând să îndure suferințele au voit să emigreze în masă, Jidanul Apfelbaum a oprit emigrarea spre a le prelungi mizerabila durere. Un alt fapt. Când s'a svonit că s'ar fi urzit un atentat contra lui Lenin, Jida-

[1]) Citat de *Roger Lambelin* în cunoscuta lucrare: *„L'Impérialisme d'Israel"*, pag. 174—75.

nul Apfelbaum, temându-se de propria lui existență, a ordonat o cercetare arestând 800 de persoane nevinovate, care până la unul au fost executate în închisoare la un simplu gest al dictatorului semit. Și acest „astru sovietic" vrea să fericească lumea cu atare regim, luând Președinția la Comitetul executiv al Internaționalei a III, care și-a pus drept țintă deocamdată bolșevizarea Europei! Ce înseamnă încercarea de înfăptuire a paradisului comunist, asupra acestui capitol ne poate informa și edifica Bulgaria cu începutul de executare, operată prin Marcu Friedman la catedrala din Sofia!

La sfârșitul anului 1920 Zinoview a participat la o întrunire a comuniștilor germani, ținută la Halle. Ce va fi vorbit semitul revoluționar, înțelege oricine; dar ce impresie a făcut asupra unui înflăcărat comunist de origine german, aceasta ținem să o comunicăm marelui public românesc, după revista *Weltkampf* din 1 Martie 1925, din care am luat și datele de mai sus. După ce îi face portretul și îi desvălue ipocrizia acțiunii lui de a se da drept reprezentant al clasei muncitorești, urmează:

„Și acest om are îndrăsneala să deschidă lupta contra capitalismului! Acest om care face impresia unui îmbogățit de război, care este atât de laș încât nici nu are curajul să treacă singur o stradă de-a curmezișul!" Autorul german își termină articolul adresând tovarășilor muncitori, drept concluzie, următoarele cuvinte: *„Scuturați jugul rasei jidovești! Suntem cu toți rătăciți și orbiți".* Această impresie a făcut-o Zinoview în mișcarea comunistă, care a frământat, acum 5 ani, un popor cult, cu putința de a judeca după ce s'a liberat de zăpăceala periculoasă răspândită în lumea, obosită și amărîtă de război, prin perfida propagandă semită.

Criza post-belică e la sfârșitul ei, d-lor Jidani, deși v'ați străduit din răsputeri să o prelungiți și să o faceți cât mai dureroasă. Această criză România întregită a străbătut-o cu răbdarea și cu bunul simț înăscut neamului nostru. Cu toată propaganda voastră plină de venin, și încărcată de planuri subversive, nu ați isbutit să clintiți din sufletul poporului român convingerea și mai ales sentimentul, că binele vine încet dar sigur prin păstrarea ordinei și prin muncă productivă de toate zilele, prin acea muncă ce aduce ogoarelor noastre belșugul, de care vă bucurați și voi, paraziți ai acestei țări. Nu a-ți isbutit să ne schimbați mentalitatea cu toate imensele sacrificii, pe care finanța voastră internațională le face spre a întreține „anumita presă"; nu ați putut să bolșevizați judecata sănătoasă a poporului român, cu toate greutățile economice în care se sbate. Dar în schimb prin manevrele voastre dușmănoase de a ne calomnia în străinătate, de a zădărnici consolidarea țării, de a ne învrăjbi cu minoritățile creștine, de a ne

clătina credința în viitorul superb al acestei țări, care va trebui să aparțină Românilor și populațiilor de baștină în virtutea principiului proporționalității; prin tactica voastră de a ne arăta că ați devenit puternici, pretențioși și amenințători sub scutul Ligei Națiunilor; prin nenorocita voastră politică de a vă afirma deosebirea ireductibilă față de noi poporul-gazdă, ați ajuns la un rezultat, pentru care astăzi mișcarea națională și mâine întreaga suflare românească vă va fi recunoscătoare: *ne-ați învățat a vă cunoaște.* Vă mulțumim.

Proveniența jidovească a „Protocoalelor"[1])

In această revistă s'a scris des şi s'a demonstrat în mod incontestabil, cum se aplică în viaţa internaţională şi a fie-cărui popor civilizat preceptele din cartea întitulată *„Protocoalele Înţelepţilor Sionului"*, tradusă în româneşte de Joan I. Moţa şi prea puţin răspândită. Dacă în ţara noastră documentul istoric nu a avut ecoul, pe care l'a deşteptat în streinătate, faptul se explică uşor: la noi nu există o presă curajos naţională, care să întreţină publicul asupra problemei de importanţă vitală, ascunsă în acea lucrare; se explică şi prin indolenţa, indiferenţa şi aşa zisa diplomaţie a intelectualilor noştri, cari în enorma majoritate a cazurilor nu citesc ori dacă citesc nu au curajul moral să spună un cuvânt ce i-ar strica cu Jidanii.

Ce sunt *Protocoalele* şi care este proveniența lor?

După toate cercetările făcute cu imparţialitate, „Protocoalele" reprezintă concluziile desbaterilor primului congres sionist ţinut la Basel în 1897, cari concluzii conţin normele de conduită ale Iudaismului faţă de popoarele creştine, având drept ţintă distrugerea puterii lor şi înălţarea neamului israelit peste ruine la rangul unei forţe, care să conducă întreaga lume.

Acesle concluzii, sub formă de precepte, au ajuns în mâna învăţatului rus Sergius Nilus, care le-a publicat în 1905, ca un capitol documentar, în cartea lui întitulată: *Le Grand dans la Petit.* Un exemplar din a doua ediţie, apărută în 1905, se află din 1906 în biblioteca muzeului britanic din Londra sub No. 3926-d-17. De atunci au mai apărut câteva ediţii în Rusia ţaristă, fără a li se da o deosebită importanţă. După război cartea s'a tradus în toate limbile. Traducerea poloneză cuprinde pe copertă cuvintele: *„Este o datorie naţională a ceti această carte şi de a o da să se citească mai departe".*

De unde provine acest document de o revelaţie sguduitoare? Toţi creştinii, care s'au ocupat cu această chestiune şi toţi cari au

[1]) cf. Infrăţirea Românească din 1 August 1925.

citit „Protocoalele“ şi observă câtuşi de puţin cum se desvoltă lucrurile în lume, răspund în cor: *din tabăra jidovească.*

Jidanii tăgăduesc la unison că dintre ei s'a ridicat autorul. Spre a nu face discuţie inutilă, trebue dela început adoptată o atitudine precisă. Cine cunoaşte pe Jidan din scrisul, cu conţinut referitor la interesele rasei lui, va fi de acord cu noi asupra următorului adevăr: Jidanul e totdeauna de rea credinţă în discuţie, deci cu el nu se poate sta de vorbă. Pentru cine se îndoeşte de acest adevăr, amintim două chestiuni celebre din ultima sută de ani şi o metodă faţă de cartea sufletului lor atavic, faţă de Talmud.

Cele două chestiuni: prima este amorul ritual săvârşit la Damasc în 1840 asupra călugărului francenz Thomas. Toată Franţa şi întreaga opinie publică europeană a fost ani de zile emoţionată din cauza faptului, dovedit prin consulatul francez ca adevărat, şi totuşi falsificat, răstălmăcit şi negat în urmă prin intervenţia Jidanului Crémieux, care a cumpărat pe Suveranul Egiptului, pe Mehemet-Ali, făcându-l să libereze pe cei 7 Evrei ucigaşi, cari mărturisiseră comiterea crimei din ordinul rabinului. Câţiva ani mai târziu scriitorul francez Achille Laurent a scos o carte, intitulată *Affaires de Syrie,* unde cu documente se ocupă de asasinarea călugărului Thomas. Jidanii au făcut-o să dispară din comerţ. Astăzi nu se mai găseşte decât un sigur exemplar la biblioteca naţională[1]).

A doua afacere care a tulburat adânc Franţa, împărţind-o în două tabere, în naivitatea ei fără să vadă orgoliul şi interesul rasei jidoveşti, a fost *afacerea Dreyfuss,* în care Jidanii din întreaga lume s'au arătat atât de solidari, încât ultimul birjar evreu din Moldova aştepta să se termine odată procesul, ca să scape şi el de contribuţia lunară de 0.50 bani ce-i impunea camunitatea izraelită, spre a se strânge fondurile internaţionale, necesare la triumful nevinovăţiei (!) unui trădător semit.

Metoda lor faţă de Talmud, întrebuinţată spre a ascunde toate expresiile injurioase şi murdare la adresa lui Isus Cristos, ne-o destăinueşte însuşi evreul Drach, fost rabin, trecut la catolicism, în rândurile următoare:

„In ediţia Talmudului din Basel din 1581, censorii suprimară principalele fragmente pe cari le-am cetit mai sus, precum şi tratatul întreg *Aboda-Zara.*

„Sinodul jidovesc, întrunit în Polonia la 1631 prescrie această măsură într'o enciclică hebraică, unde se citeşte:

„Vă impunem, sub pedeapsa de excomunicare majoră, să nu tipăriţi în ediţiile viitoare nimic ce se raportează în bine sau în

---

1] A se vedea *L. Vial, Le Juif sectaire,* Paris 1899 pag. 279—82.

rău la Isus Nazarineanul şi de a pune în locul cenzurat un semn ca acesta: o, *pentru ca rabini şi învăţătorii să ştie a instrui tineretul asupra acelor fragmente numai prin viu graiu.* Prin asemenea măsuri de precauţiune, savanţii creştini nu vor mai avea pretextul să ne atace în această privinţă". (Cf. Vial op. cit. pag. 10).

Când un neam procedează, cu lipsa de scrupul mai sus desvăluită, spre a falsifica ori suprima adevărul stabilit nu numai de autorităţi, dar şi acel adevăr socotit ca atare de cărţile lui sfinte; când îşi suprimă aprecierile intime ale religiei lui spre a propovădui totuşi acele aprecieri în taină, în mod perfid şi subversiv, pentru ca prin tradiţie orală bârfirea să crească din generaţie în generaţie ca o avalanşă; când astfel se comportă în apărarea intereselor rasei lui, cu reprezentanţii acestui neam nu se poate sta de vorbă asupra provenienţii „Protocoalelor".

Provenienţa jidovească a acestui document rezultă din atitudinea Evreilor faţă de „Protocoale" şi din aplicarea lor promovată, ori înfăptuită prin Jidani.

Când cartea nu se răspândise încă în toată lumea civilizată Jidanii au încercat din răsputeri să o suprime; după ce au constatat că nu reuşesc, au combatut'o prin tăgăduire. Aceasta le-a fost şi le este tactica faţă de „Protocoale".

Dăm câteva fapte de suprimare: Cum a isbucnit revoluţia în Rusia în 1917, s'a ars în gara Petersburg un vagon de exemplare din „Protocoale" de nişte indivizi, a căror urmă s'a perdut. Alt fapt: Kerenski, care era născut Adler, Jidan şi în urmă a fost înfiat de un Rus cu numele Kerenski, imediat ce a ajuns la putere a dat ordin să suprime toate exemplarele de „Protocoale". De ce? In Polonia trăducătoru l la fost ameninţat cu moartea a şi trebuit să-şi ţină numele ascuns spre a scăpa de răzbunarea semită. De ce? In Statele Unite, unde se ştie că conducerea economică a războiului a fost exclusiv jidovească, primul exemplar din „Protocoale" s'a confiscat din ordinul Ministerului de războiu; a fost o ciocnire de interese contrare, care a durat doi ani: dela sfârşitul anului 1917, când un căpitan a adus în America un exemplar din ediţia distrusă de Kerenski, şi până la 26 Octomvrie 1919, când în fine au apărut şi în Statele-Unite faimoasele „Protocoale", sub titlu schimbat. Tocmai la sfârşiul anului 1920, după lungi peripeţii şi intimidări exercitate de Jidani s'a putut publica interesantul document sub numele de „Protocoale". De ce presiune iarăşi semită?

In Anglia s'au făcut aceleaşi greutăţi; iar dupăce lumina revelaţiunii a pătruns pretutindeni, un deputat jidovit din Camera Comunelor a interpelat guvernul: pentru ce nu confiscă „Protocoalele". In Germania Jidanul, ascuns sub numele polonez Tarnowski,

a cerut guvernului să se scoată din comeț aceiași carte. In Rusia sovietică condusă de Jidani, acela la care să găsesc „Protocoalele“ este pedepsit cu moartea. Din această serie de fapte[1]) se pune întrebarea: dacă Jidanii nu au nici un amestec la alcătuirea „Protocoalelor“, dacă acest document nu le desvălue machinațiunile, ce interes au avut să-l oprească de a eși la lumina zilei? Tactica e cel puțin suspectă.

A doua considerație. Acum când toată lumea, afară de biata opinie publică românească, cunoaște „Protocalele“, de ce tocmai Jidanii se străduesc a le combate, afirmând că nu este opera lor? Iată de ce: pentru-că „Protocoalele“ ne dă cheia înțelegerii actualei situațiuni internaționale și la fiecare popor în propria lui casă, care situațiune fie externă fie internă se desvoltă precis și sistematic după normele din „Protocoale“ prin machinațiunile agenților semiți. Așa încât. prețiosul document ne descoperă pe Jidan chiar asupra faptului așa cum lucrează la distrugerea noastră întocmai după sfaturile ce-i dă „negru pe alb“ conducătorii contimporani ai neamului lui Israel. Această punere în aplicare *prin Evrei* a preceptelor din „Protocoale“, precum și împlinirea astăzi consumată a unora din prevederile „Înțelepților Sionuiui“, făcând să apară conținutul documentului ca o profeție miraculoasă, au produs o uimire generală în opinia publică engleză, când ziarul *Times* din 8 Mai 1920 a publicat un articol senzațional desvăluind cuprinsul „Protocoalelor“ și constatând perfecta coincidență între sfaturile „Înțelepților“ și faptele săvârșite în lume de fii aceluiaș neam.

Reproducem mai întâi rezumatul cuprinsului „Protocoalelor“, făcut de marele ziar londonez[2]) în următoarele 7 puncte:

„1. De secole există o organizație internațională și secretă.

„2. Baza acestei organizații este spiritul de ură eternă și tradițională contra Creștinismului și o sforțare titanică spre a ajunge la dominațiunea universală.

„3. Scopul final, ce urmărește această organizație în cursul veacurilor este distrugerea statelor naționale ale creștinătății și înlocuirea lor prin dominațiunea jidovească internațională.

„4. Mijloacele de acțiune întrebuințate mai întâi spre a slăbi și în urmă spre a desagrega definitiv organismele politice existente, constă în propagarea ideilor destructive prin o forță disolvantă, rezultând în mod progresiv din combinarea cu îngrijire a liberalis-

[1]) Vezi întroducerea la cartea Monseniorului Jouin, întitulată *Le peril judéo-maçonique.*

[2]) cf. A. Netchvolodow în: *Nicolas II et les Juifs,* Paris 1924, pag. 264 și următoare.

mului cu radicalismul, a socialismului cu comunismul şi terminându-se cu anarhia, care va demonstra absurditatea principiilor egalitare. (Deductio ab absurdum.) Iudaismul, în acest timp, rămâne neatins de aceste doctrine înveninate. „Noi predicăm liberalismul goilor (creştinilor) dar poporul nostru va rămâne în supunere". Din noroiul anarhiei mondiale, ca răspuns la strigătele desperate ale umanităţii sfărâmate se va ridica regatul sever, logic şi fără milă al „Regelui din sămânţa lui David".

„5. Doctrinele politice elaborate de Europa creştină, modul de guvernământ democratic şi politica sunt disprețuite în ochii Înţelepţilor Sionului. După opinia lor, capacitatea de a guverna un stat este o artă superioară şi misterioasă, care nu se dobândeşte decât printr'o preparaţie tradiţională, în care sunt iniţiaţi câtiva aleşi dintr'un sanctuar oare-cum secret.

„6. Cu modul acesta de a privi arta de a guverna un stat, masele populare apar ca o turmă mizerabilă, iar şefii politici ai creştinilor — aventurieri ieşiţi din această masă — apar complet orbi în politică. Aceste păpuşi puse în mişcare prin mâna ascunsă a „Înţelepţilor", păpuşi în general batjocorite, neputincioase, foarte simţitoare la linguşire ori intimidare, supunându-se ameninţărilor contribue în mod inconştient la înălţarea dominaţiunii jidoveşti.[1])

„7. Presa, teatrele, speculaţiunile de bursă, ştiinţa şi chiar legea trebue să devină, în mâna acelora cari au acaparat aurul, instrumente cari vor servi să provoace desordinea proectată şi zăpăceala în opinia publică, vor servi să depraveze tineretul, să încurajeze viţiile adulţilor cu scopul de a înlocui în sufletul creştinului tendinţele ideale cari sunt baza culturii creştine cu indiferenţa, pornită dintr'un scepticism materialist, şi cu cinismul neruşinat al plăcerilor sensuale."

In aceste cuvinte tăioase, cari nu cruţă nimic desvăluind întreg adevărul, a înţeles cel mai serios, cel mai cumpănit şi cel mai răspândit ziar din imperiul britanic să destăinuiască lumii de cultură anglo-saxonă toată primejdia întreprinderii destructive, preconizată de Jidani. Dar autorul articolului nu se opreşte aici; el rămâne isbit de coincidenţa dintre litera „Protocoalelor" şi diferite fapte politice întâmplate în cursul războiului mondial şi mai ales în Rusia sovietică. Iată cum urmează:

„Câteva părţi fundamentale ale programului de inspiraţie jidovească prezintă o asemănare miraculoasă cu evenimentele şi situaţiunile, pe care le avem actualmente înaintea ochilor. Cartea pro-

[1]) Invităm pe cititor, să verifice cât de bine se potriveşte această caracterizare politicianilor noştri jidoviţi sau inconştienţi.

fesorului Nilus fără îndoială a fost tipărită în Rusia la 1905. Exemplarul care se găseşte la Muzeul britanic poartă stampila din 10 August 1906. Unele părţi din ea coprind profeţii actualmente realizate, independent de dorinţa de a atribui aceste prorociri ale Înţelepţilor Sionului unor tulburători cari conduceau de fapt evenimentele."

„Când citim în Protocoalele: *„pentru scopurile noastre este indispensabii ca războaele să nu aducă cu ele modificări teritoriale"*, fără să vrei îţi aduci aminte de acel strigăt al *păcii fără anexiuni*, care în timpul războiului a fost cuvântul de ordine al partidelor radicale din întreaga lume şi în special în Rusia revoluţionară".

Mai departe continuă marele jurnal londonez:

„De asemenea noi nu putem să nu recunoaştem Rusia sovietică în următoarele rânduri luate din „Protocoale": *Cele mai bune rezultate în conducerea lumii se vor obţine prin violenţă şi teroare* [1]*); în politică noi trebue să ştim a confisca proprietatea particulară fără nici-o şovăială, căci lucrând astfel noi vom obţine supunerea celorlalţi şi vom ajunge la putere. Dominaţiunea noastră continuând să urmeze calea cuceririi militare, are dreptul să înlocuiască ororile războiului prin execuţiuni cari sunt mai puţin vizibile, mai eficace şi necesarii pentru a menţine teroarea* [2]*), al cărei rezultat va fi o supunere oarbă. Nouile legi vor reglementa viaţa politică a supuşilor noştri ca şi cum ar fi rotiţele unei maşini. Aceste legi vor limita încet încet libertăţile admise de creştini. Noi trebue să facem tot posibilul pentru ca in toate ţările, afară de noi (Jidanii), să nu existe decât masa enormă a proletariatului, ai cărei membri vor fi*

---

[1]) Această doctrină nu s'a aplicat, numai în Rusia; acte de terorism a cunoscut Polonia, a cunoscut Bulgaria prin atentatul dela catedrala din Sofia la care atentat spiritul conducător a fost Jidanul Marcu Friedmann; a cunoscut România prin mâna Jidanului Max Goldstein la Senat, a cunoscut în Basarabia crime politice înfăptuite de Jidani, a cunoscut prin distrugerea materialului nostru de război împreună cu Pirotehnia de lângă Bucureşti, care act a fost săvârşit de un Jidan după următoarea informaţie dată de ziarul „Universul" din 15 Iunie 1925: „D. M. Gardin, american, care a stat 4 ani în Moscova, unde a avut strânse legături cu cercurile bolsevice, scrie în ziarul „New-York-Herald" următoarele: Cunosc personal pe autorul diabolicei isprăvi dela Pirotehnia din Bucureşti. El este american-român (Nota redacţiei: adică jidan) şi mi-a povestit detaliat isprava sa. Ştiu pozitiv că teribila catastrofă dela Pirotehnie este opera agenţilor guvernului sovietic."

[2]) Amintim execuţiunile săvârşite dela 1917—1922 de guvernul jidovesc al Rusiei sovietice, luate după ziarul Le Temps din 6 Maiu 1922:

Asasinaţi: 28 episcopi, 1215 preoţi, 6775 învăţători şi preoţi, 8800 medici, 54.650 ofiţeri, 260 000 soldaţi, 59.000 ofiteri de poliţie şi jandarmi, 368.200 burghezi, intelectuali şi proprietari, 193.359 lucrători din oraşe, 815.130 ţărani. Total 1,766.118 asasinaţi de Jidani după preceptele din „Protocoale".

soldaţii şi poliţiştii devotoţi scopurilor noastre. Pentru a arăta în mod vizibil aservirea guvernelor creştine ale Europei, noi vom face pe unele din ele să simtă forţa noastră prin mijlocul crimei şi al violenţii, adică prin teroare: programul nostru va forţa a treia parte a populaţiei să supravegheze pe ceilalţi, fie împinsă de nevoie, fie după principiul serviciului voluntar". Apoi continuă ziarul englez:

„Dacă ne amintim vremea, când s'au scris aceste rânduri, noi vedem că 15 ani mai târziu s'a stabilit în Rusia o putere guvernamentală, care pune în practică principiile expuse în citatele de mai sus şi sprijinul acestei puteri este partidul comunist, care este construit pe bazele expuse în ultimul extras. Noi vedem aceasta şi ceiace vedem ne pare a fi de domeniul magiei. Nenorocirea face ca această să servească antisemitismului, care lucrează fără a discerne. Că aceasta mişcare se întinde în mod irezistibil în Europa orientală, aceasta este un fapt. Că propaganda antisemită face progrese în Franţa, în Anglia şi în America, aceasta este iarăşi un fapt. Putem noi dori şi admite ca la toate tulburările noastre politice, sociale şi economice să se mai adauge şi o violentă ură de rasă? Dacă nu, atunci chestiunea „Pericolului jidovesc" trebue ridicată şi soluţionată.[1])

Aceiaşi cerere de a se lămuri chestiunea „Protocoalelor" o formulează şi autorul american al cărţii, întitulată *„Protocoalele şi revoluţia mondială"* tipărită la Boston în 1920, în următoarele cuvinte:

„Este incontestabil că Jidanii din America trebue să recunoască ce primejdie înseamnă pentru instituţiile guvernamentale şi bunăstarea materială a Americii o conjuraţie de aşa natură cum o citim în *„Protocoale"*. Dar situaţiunea astfel creiată cere mai mult decât o dezaprobare mută. Dacă luăm în consideraţie paralelismul complet ce există între *„Protocoale"* pe de o parte, şi pe de altă parte politica ce duc bolşevicii actualmente în Rusia, precum şi situaţia preponderentă a Jidanilor în guvernul sovietic, precum şi aprobarea dată în mod făţiş bolşevismului internaţional de către unii Jidani de marcă din afară de Rusia; având în vedere acest paralelism, este o necesitate vitală pentru Jidanii americani de a arăta prin cuvinte şi prin acte că ei dezaprobă nu numai bolşevismul, dar ori-ce fel de program tinzând să dobândească dominaţiunea mondială în chipul acela cum este expus în „Protocoale".

Nici ancheta, cerută de ziarul *Times* prin articolul în parte mai sus citat, nici acest apel al scriitorului american nu a avut

---

[1]) Aceasta cerem şi noi, „Acţiunea Naţională Creştină" ori-cărui guvern român şi nu vom avea odihnă până lumină nu se va face şi soluţie nu se va da.

vre-un răsunet în tabăra jidovească, pentru simplul motiv că Jidovimea, descoperită în planurile ei criminale aplicate în Rusia, are interesul să se facă tăcere asupra acestei chestiuni. O anchetă serioasă şi imparţială nu s'a făcut şi nu se va face câtă vreme Jidanii domnesc de fapt în toată lumea. S'a făcut altceva. Câţiva scriitori semiţi — Solomon Reinach în Franţa şi Lucian Wolf în Anglia — au încercat să pună în circulaţie ideia că „Protocoalele" ar fi un plagiat, apropiind câteva pasagii cu fragmente dintr'o parte scrisă de Maurice Joly pe vremea lui Napoleon III; şi toată puterea Jidovimei anglo-saxone a stăruit să se susţină în acelaşi ziar *Times* prin trei articole consecutive din 16, 17 şi 18 August 1921, trimese de un corespondent din Constantinopol, că „Protocoalele" ar fi un fals literar.

Procedura e străveche la Jidani să închidă cu aur gura aceluia care vorbeşte contra lor. Dacă au înmuiat cerbicia lui Mehemet Ali prin aceiaşi metodă, de ce nu ar fi înduplecat şi pe proprietarul ziarului Times, pe răposatul lord Northcliffe, care va fi cedat de sigur amintindu-şi că şi el era de provenienţă semită, numindu-se la origină Harmsworth-Stern? [1])

Şi ce dovadă mai sdrobitoare despre provenienţa jidovească a „Protocalelor" decât faptul: că toate preceptele din acest istoric document se aplică în toate ţările prin intermediul Jidanilor sau prin instrumentele lor şi în profitul cauzei jidoveşti? Faptele vorbesc cu mai multă putere de convingere, decât toate tăgăduelile semite. Cine citeşte „Protocoalele" cu atenţie şi se gândeşte la ceia ce se petrece astăzi în lume, înţelege fără putinţa de a mai fi sguduit în convingerea lui, toată cauza crizei mondiale prin care trecem dela terminarea războiului, de pe urma căruia Jidanii au profitat îmbogăţindu-se, menţinând actualul dezastru economic şi asigurându-şi puterea politică internaţională prin Liga Naţiunilor.

Cine voeşte să afle cum se aplică „Protocoalele" în viaţa internă a Statelor-Unite şi în politica externă, nu are decât să citească cartea miliardarului american *Henry Ford,* întitulată „Jidanul internaţional, şi orice bănuială, în ce priveşte origina „Protocoalelor", îi va pieri. Iată ce scrie marele fabricant de automobile despre importanţa preţiosului document şi despre datoria ce are orice intelectual de a lămuri marele public asupra pericolului jidovesc: (op. cit. vol. I pag. 103).

„Prin Protocoale se explică de unde porneşte întreaga rătăcire actuală şi cărui scop îi serveşte. Protocoalele ne pun în mână firul conducător în labirintul modern. Nu mai este timp de pierdut: se

[1]) cf. Netchvolodow op. cit. pag. 269.

impune ca popoarele să ia cunoştinţă despre ele. Arma principală contra programului (cuprins în „Protocoale") este cea mai deplină publicitate. Să dăm popoarelor de ştire. Metoda preconizată în planul jidovesc este de a asmuţi poporul, de a-l alarma, de a-i aţâţa patimile. In contra acestei otrăvi noi să luminăm poporul."

In toate ţările s'a dat semnalul de alarmă. Numai intelectualii noştri dormitează în ignoranţă ori tac cu diplomaţie.

Un exemplu de aplicare a moralei jidoveşti [1])

Printre punctele de deosebire ireconciabilă ce ne despart de Jidani, alături şi având aceiaşi importanţă ca chestiunea de rasă stă chestiunea de morală.

Nu deosebirea de rasă, ca substrat de sânge, este de natură a tulbura şi împiedica buna convieţuire cu Evreii sub ocrotirea aceluiaşi stat; ci faptul că rasa semită, în ramura ei iudaică, este stăpânită de conştiinţa, că nu trebue să se amestece cu nici un neam pentru-că este superioară tuturora şi e predestinată a guverna lumea. Intâlnim deci o periculoasă mentalitate ireductibilă. Acest mod de a gândi şi a simţi este înfiltrat Jidovimei de pretutindeni de către spiritele cele mai luminate ale lui Israel. Nu demagogi ambiţioşi, nu comunişti de meserie, nu gazetari mercenari, nu visători fără cultură solidă propagă atare credinţă; ci conducătorii intelectuali ai neamului jidovesc. Aşa spre exemplu, istoricul semit James Darmesteter, în studiul său din 1881 intitulat *„Coup d'oeil sur l'histoire du peuple juif"* scria următoarele rânduri, ce trebue să ne dea de gândit:

„... poporul jidovesc a durat şi a asistat la împlinirea destinului în toate faptele mari cari au avut ceasul lor pe lume; el este un martor perpetuu şi universal, dar nu un martor neactiv şi mut ci amestecat ca actor în aproape toate dramele istoriei". [2])

Dacă un mare istoric, înzestrat nu numai cu o cultură vastă şi o pătrundere neobişnuită dar şi cu spiritul cumpănit, dispus în faţa adevărului nou descoperit a-şi revizui ideile câştigate cu trudă; dacă un cercetător, cu conştinţă de om cinstit şi lipsit de vanitate, s'ar încumeta să despletească din firul evenimentelor istorice acea iţă tainică de provenienţă semită, analizându-i cuprinsul nemărturisit dar bogat în consecinţe pentru desfăşurarea ulterioasă a noulor situaţiuni, de sigur că va afla în activitatea factorului iudaic cauza schimbărilor tumultuoase, cari toate au profitat neamului jidovesc. A avut mare dreptate Ludendorf când a scris aceste cu-

[1]) cf. „Infrăţirea Românească" din 15 August 1925.
[2]) Citat de A. Netchvolodow, Nicolas II et les Juifs, Paris 1924, pag. 123.

vinte, ce ar trebui să invite pe un istoric de meserie la revizuirea convingerilor lui îndătinate, dacă, bine înțeles, este capabil să nu spere nici un bine dela Jidani, dar să se aștepte la cel mai mare rău din partea lor. Iată ce scria fostul conducător al armatelor germane:

„Dacă vom studia cu de-amănuntul istoria poporului evreu, organizațiile lui, felul său de a lupta, vom ajunge să scriem astfel istoria lumei. Această schimbare în tratarea istoriei va fi cu atât mai mare cu cât ne apropiem de actualitate.[1])

Constatăm că asupra unui punct și Semit și Arian sunt de acord: și anume, amestecul disproporționat al Jidanului în desvoltarea istoriei universale. Din acest amestec Semitul modern își deduce un titlu de glorie și o prerogativă ca „popor ales" la conducerea lumii, așa cum o destăinuesc „Protocoalele"; din acelaș amestec Arianul, desmetecit în fine la lumina cea nouă dă semnalul de alarmă asupra pericolului jidovesc. Intre aceste două porniri ireconciliabile, între pretenția crescândă a Jidovimei de după război de a dicta pretutindeni[2]) și între curentul general creștin de antisemitism îndreptățit, se sbate lumea civilizată post-belică. Antagonismul nu se poate înlătura, pentru-că popoarele creștine nu înțeleg să se sinucidă spre a asigura triumful Iudaismului, care nu renunță cu nici-un alt preț la ținta lui politică. Afară de procedeul desperat al sacrificiului de sine, nu există alt mijloc de împăcare. Iluzioniștii, dar mai ales umanitariștii interesați, de proveniență jidovească sau mentalitate jidovită, pot pleda în favoarea cauzei de înfrățire ariano-semită; dar, *concordie statornică și sinceră nu se poate realiza.* De ce, dacă omenirea totuși face progrese spre mai bine?

---

[1]) cf. Kriegführung und Politik Ed. II. din 1922 pag. 51.

[2]) Această pretenție a fost formulată ca program politic și anunțată ca fiind în curs de realizare încă din anul 1860, când Jidanul Itic Aaron Moise, ascuns sub numele Adolphe Crèmieux, a întemeiat Alianța Universală Israelită, adresând Jidovimei de pe glob un apel din care amintim marelui public următoarele afirmațiuni:

„Pe zi ce trece, lațul aruncat de Israel asupra pământului se lărgește, se întinde. Profețiile măreț din sfintele noastre cărți se vor împlini. Timpul s'a apropiat când Ierusalimul va deveni casa de rugăciuni a tuturor popoarelor pământului. O nouă împărăție mesianică, un nou Ierusalim trebue să se ridice în locul celor trei cetăți: a Impăraților, a Papilor și a Patriarhilor".

Cine urmărește măsura în care s'a realizat acest program dela 1860 până la 1925, trebue să constate că toți Impărații din Europa au dispărut, că puterea Papilor a scăzut simțitor prin unitatea politică a Italiei la 1870 și prin dispariția monahiei habsburgice la 1918, că Patriarhia ortodoxă a suferit o grea lovitură din partea turcilor prin destituirea brutală a Patriarhului Damianos în cursul acestui an. Așa dar programul politic jidovesc se împlinește! Cum să nu fie Jidanii ireductibili în pretențiile lor?

Intâi pentru-că sunt interese vitale în lupta dintre cele două tabere; şi al doilea pentru-că, chiar dacă creştinătatea şi-ar pleca fruntea sub puterea Jidanilor, între ei şi noi stă deschisă prăpastia deosebirii *de fundament moral.* Şi atunci este firesc ca într'o lume de mai mult progres, a cărei adevărată propăşire nu se poate întemeia decât pe cultivarea sentimentului etic, este firesc ca în societatea viitoare să se despartă tot mai mult rasa ariană cu idealul ei de moralitate creştină, de rasa semită cu idealul ei de moralitate diametral opusă.

Pe când „legea" creştină ne învaţă că orice fiinţă omenească este aproapele nostru şi avem datoria a-l iubi ca atare; morala jidovească nu vede ca aproape demn de iubire decât pe individul ieşit din neamul lui Israel. Celelalte neamuri sunt atât de inferioare, după concepţia Jidanului talmudist, încât stau pe treapta dobitoacelor. O mărturiseşte singur dealungul veacurilor în cărţile lui străvechi, care şi astăzi servesc ca bază de instrucţie a tinerelor generaţii. Astfel, *în Kabbala, ad Pentateuchum, folio 97,3,* putem constata următoarea paralelă, stabilită ca dogmă, între Jidan şi nejidan:

„Dumnezeu se arată aici pe pământ sub chipul de Jidan. Jidan, Juda, Iewah sau Iehowah e aceiaşi fiinţă. Jidanul este Dumnezeu viu, Dumnezeu încarnat. Este omul ceresc. Ceilalţi oameni (goimii) sunt tereştri, de rasă inferioară. Ei nu există decât spre a servi pe Jidan. Sunt animale mici".[1]) Câtă trufie asiatică şi cât dispreţ lipsit de omenie!

Din această doctrină specific iudaică rezultă cu necesitate logică şi linia de conduită corespunzătoare specific iudaică. Nu este locul aici a urmări aplicarea preceptului de morală în toate împrejurările complicate ale vieţii, când Jidanul are putinţa să-şi arate pretinsa lui superioritate faţă de creştini.

Vom lua un singur caz de aplicare a principiului, că goimul nu este decât un animal inferior; şi anume îndeletnicirea *comerţului cu carne vie.* Nu mai amintim, că în acest comerţ Semitul a excelat din cele mai îndepărtate vremuri ale antichităţii şi că în special a făcut să înflorească murdara afacere cât timp i-au permis legiuirile diferitelor popoare; ci atragem atenţia că simţul moral este aşa de pervertit, atât de atrofiat la Jidanul modern, încât el exploatează nu numai trupul fetei creştine, pentru-că creştinul nu este om; ci vinde spre prostituare chiar pe propriul său copil. In revista „Weltkampf" din luna Iulie 1925 citim următoarea destăinuire:

„Mulţi ofiţeri şi soldaţi germani au rămas uimiţi în vremea războiului când intrând în sate polone sau galiţiene au întâlnit Ji-

[1]) Citat de Netchvolodow, op. cit. pag. 132.

dovi şi Jidoavce bătrâne, care le ofereau pentru bani pe propriile lor copile spre desfătare".

Dacă e în firea Jidanului să procedeze astfel cu propriile lui vlăstarea, nu e nici o mirare că indivizi din acest neam ştiu să ducă până la cea mai desăvârşită perfecţie comerţul cu fetele străine. Din momentul ce ies bani mulţi şi nemunciţi din această îndeletnicire, de ce nu s'ar grăbi Jidanul să exercite rentabila meserie?

Te întrebi despre piedica vre-unor scrupule morale, domnule creştin? Spre aţi risipi orice îndoială, îmi permit aţi aduce la cunoştinţă următorul răspuns dat de Jidovul Leo Schäferstein la 1895 în procesul judecat la Lemberg, acuzat de comerţ cu carne vie:

„Eu nu găsesc nimic urât în comerţul cu fete: e o afacere ca ori care alta. Unul negociază cu fructe, altul cu haine. Eu am făcut comerţ cu fete".

Din punctul lui de vedere Jidanul avea dreptate, pentru-că rabinul l-a învăţat din adâncul înţelepciunii Talmudului, că nejidanul nu este om, ci un simplu animal şi deci fata creştină poate fi vândută într'un bordel, ca orice animal în piaţă, sau i se poate închiria dragostea ca serviciile sclavilor în antichitate.

Aceasta este argumentarea Semitului din toate timpurile până astăzi, desvoaltată în mod logic din fundamentul etic al Iudaismului.

Pornind dela acel fundament etic, totul este permis în materie de exploatare pentru desfrâul femeii creştine: începând dela angajarea unei femei perdute ca vânzătoare, instruită de patronul jidan cum să atragă clienţii; un pas mai departe prin întreţinerea alături de cârciumă a unor încăperi pentru trecători, cărora se pun la dispoziţie „fete" păstrate în mod statornic de cârciumarul semit pentru această destinaţie; făcând un pas şi mai departe prin organizarea de bordeluri în toată regula; sau desvoltând afacerea la proporţiile comerţului internaţional de carne vie, a cărui marfă se adună mai ales din Europa centrală şi orientală şi se desface cu predilecţie în America de Sud. Această ultimă formă de activitate este specific semită, de vreme ce în America de Sud toţi aceşti negustori şi întreţinătorii de bordeluri se numesc „*Caftens*" pentrucă toţi sunt din rasa celor cari poartă caftan[1]).

Această afacere trebuie să constitue un isvor de venituri considerabile, de vreme ce Jidanul înfruntă toate legile actuale cu sancţiunile lor aspre, spre a exercita murdara îndeletnicire pe o scară foarte întinsă. Astfel în Februarie 1914 a avut loc un proces sguduitor contra negustorului de femei, bine înţeles jidan,

---

1) Vezi în „Weltkampf" din Iulie 1925, sub titlul: „Der internationale Mädchenhandel".

numit Samuel Lubelski. S'a stabilit că acest individ era angajat la firma Weichmann, ce se ocupa cu organizarea emigranților, care firmă lucra pentru cunoscuta companie de navigație Hamburg-America-Linie, unde funcționa ca director jidanul Ballin. Prin această norocoasă legătură și prin ajutorul unui mare număr de agenți și intermediari, Lubelski a putut să transporte în 1913 nu mai puțin de 240.000 (două sute patruzeci de mii) de femei și fete în America și mai ales în America de Sud, unde le-a vândut întreținătorilor de bordeluri, aproape exclusiv jidani[1])". In ce privește profiturile organizatorilor de emigrări, de speța de mai sus, s'a stabilit de către primul-procuror din New-York dl London, că au trecut cu mult peste 60 milioane de dolari!

Asupra comerțului cu carne vie, și asupra metodelor întrebuințate de Jidani spre a exploata naivitatea, viţiul sau mizeria, seducând fete de creștini, am afla cu mult mai multe dedesupturi scârboase și revoltătoare dacă jidovimea nu ar avea presa mondială la dispoziția ei. Ici și colo transpiră câte ceva, uneori descoperirea izbucnește năvalnic la lumina zilei ca o explozie. Dar realitatea tristă de toate zilele, urzită la întuneric prin machinațiunile neîntrerupte ale specialiștilor semiți, nu o putem afla, pentru-că „Înțelepții Sionului" dau cuvântul de ordine, ca orire afacere de acest soiu, care le murdărește rasa să fie imedat mușamalizată. Și atunci se pun în mișcare toate agențiile telegrafice ce aparțin puterii mondiale jidovești, se pun în mișcare toate redacțiile marilor cotidiane, se pun în mișcare toate mijloacele de persuasiune, printre cari aurul și întimidarea joacă primul rol, pentru ca tăcere absolută să se întindă asupra afacerii. Dacă nu se poate să se mai tăinuiască, cel puțin numele Jidanului culpabil să rămână necunoscut; sau să se dea publicității nu origina lui inalterabil semită, ci naționalitatea lui de împrumut, spre a compromite numele națiunii, care a avut naivitatea să-l încetățenească. Așa dar Jidanul, rămâne cu folosul, iar creștinul cu ponosul!

Această solidaritate ne arată clar, că iudaismul căutând să distrugă rasa ariană, prin prostituirea femeilor, își mobilizează toate forțele fără nici un scrupul, spre ași ajunge ținta de dominație universală; că pentru a ajunge acolo caută să spele prin minciună și bârfire orice pată ce îi murdărește prestigiul și că în această întreprindere Jidovimea e pe cale să izbutească cu atât mai ușor cu cât este lipsită față de goimi de orice criteriu moral.

□ □ □

[1]) Tradus din „Weltkampf" din Iulie 1923.

Diferitele „Internaţionale“ [1])

O privire retrospectivă asupra ultimei sute de ani ne descoperă uzul şi abuzul ce s'a făcut de noţiunea „internaţional“.

Uzul corect, aducător de progres l'au făcut guvernele statelor creştine, când prin silinţe oneste au încercat să creeze norme de drept sau instituţii, cari să garanteze mai multă linişte între naţiuni şi să stabilească mai uşor o rodnică colaborare paşnică în toate domeniile de activitate, fără ca prin aceasta să se atingă structura internă şi specifică a fiecărui stat şi a societăţei ce-l compune. Astfel, tot secolul al XIX s'a străduit să perfecţioneze dreptul ginţilor, să creeze diferite uniuni internaţionale cu caracter practic cum a fost uniunea postală „Weltpostverein“, uniunea monetară latină, diferite instituţii cu caracter ştiinţific general, cum este Institutul internaţional de agricultură dela Roma. Atari creaţiuni erau menite să apropie popoarele continentului nostru într'un *„concert european“*, fără a le slăbi pe fie-care în casa proprie a organizaţiei sale de stat.

Abuzul l'au săvârşit forţele oculte şi subversive al căror suflet a fost, este şi va fi seminţia jidovească. Este aceasta o tactică nouă a Jidanului din veacul trecut? De sigur, nu. Jidanul din cele mai vechi timpuri, prin exclusivismul lui feroce, aşa cum l'a învăţat Talmudul, în mod fatal a trebuit să se izoleze, să formeze în sânul poporului-gazdă un corp separat, retrăgându-se în acel „ghetto“, pe care singur şi l'a impus în virtutea urii tradiţionale ce nutreşte faţă de creştini. Aşa încât, dela începutul apariţiei lui printre alte naţiuni s'a constituit într'o forţă *ocultă*. Şi cum organizaţia socială, religioasă şi de stat a oricărei naţiuni creştine, care l'a adăpostit, nu-i convenea; şi cum după morala rabinilor lui, creştinul nu merită nici un pic de respect din partea Jidanului [2]), este foarte explicabil

---

[1]) cf. „Infrăţirea Românească“ din 1 Septemvrie 1925.

[2]) Iată cum vorbeşte maestrul Gougenot des Mousseaux, citat de Delassus în „L'Américanisme et la conspiration anticrétienne“ din 1899 pag. 26—27, despre sufletul jidovesc modelat de Talmud:

„Legea religioasă a Jidanului adevărat ortodox este o lege de excludere şi de ură; dar el nu va fugi de tine, căci el trăeşte de pe urma ta. Privirea

ca neamul lui Iuda să ascundă în suflet intenţii *subversive* şi să caute a le pune în practică prin toate mijloacele, fără nici un scrupul. Fiind însă risipiţi în toate ţinuturile, unde munca ariană a desvoltat o civilizaţie, uşor de exploatat, ei au înţeles că trebue să păstreze între ei cu orice preţ o permanentă legătură şi putinţa de a comunica peste capul naţiunilor unde vremelnic se aflau. Astfel, cea dintâia legătură „internaţională“ au format-o Jidanii; bine-înţeles în scopul de a-şi apăra interesele lor slăbind coheziunea naţională a celorlalte popoare, spre a potenţa la maximum apărarea intereselor lor. Până unde merg aceste interese? Răspunsul rezultă din însăşi distincţiunea ce îşi dau singuri numindu-se „popor ales“, chemat deci să domine lumea. Înţelege fiecare înălţimea ţintei ce trebue atinsă în paguba celorlalte neamuri.

O dovadă despre legăturile Jidanilor funcţionând peste graniţele de state într'o vreme, când mijloacele de comunicaţie erau rudimentare şi nesigure şi deci chiar contactul dintre conducătorii popoarelor creştine era greoiu; precum şi o dovadă despre metodele subversive ce se recomandă fiilor lui Israel de către fruntaşii lui, pentru ca să-şi împlinească vocaţiunea de „popor ales“, rezultă din documentul de mai jos, care a fost întocmit în următoarele împrejurări:

Evreii din Provence (Franţa) fiind persecutaţi către sfârşitul secolului XV, rabinul din Arles trimite o scrisoare cu data de 13 Ianuarie 1489, comunităţii jidoveşti din Constantinopole, cerând sfaturi cum să se poarte faţă de vexaţiunile provenite din partea autorităţii franceze. Jidanii din Constantinopole, prin şeful lor dau acest răspuns:[1])

„Mult iubiţi fraţi întru Moise, am primit scrisoarea voastră prin care ne faceţi cunoscut greutăţile şi nenorocirile ce îndurați. Noi am fost pătrunşi de aceiaşi durere ca şi voi.

„Sfatul *marilor satrapi* şi rabini este următorul:

---

lui te absoarbe. şi razele lui te devoră. Furtul, camăta, spoliaţiunea constitue unul din drepturile lui religioase asupra creştinilor; căci nejidanul nu-i în faţa lui decât o simplă brută, incapabilă să stăpânească avere: şi pentru Jidan, proprietatea pe care o deţine această brută de creştin, este obiectul unui furt. Nici o lege nu-i impune respectul bunurilor, nici una nu-i impune respectul vieţii acestui infidel (creştin). Ori îl chemi, ori îl respingi, fii sigur că îl ai de vecin; dar fie că îl persecuţi fie că îl covârşeşti sub greutatea binefacerilor tale, nu vei avea nici odată drept un aproape; nici odată nu te va considera ca semenul său.“

[1]) Publicat de Mgr. L. Meurin, archiepiscop în Port-Louis, în cartea intitulată: „La Franc-maçonnerie Synagogue de Satan“ Paris 1893 pag. 208; vezi şi Copin Albancelli „La conspiration juife contre le monde crétien“ Paris, ed. III. 1909 pag. 360—363.

„Voi spuneți că regele Franței vă obligă să vă faceți creștini; *faceți-vă*, pentru-că nu puteți face altfel, *dar să păstrați în inimile voastre legea lui Moise.*

„Voi spuneți că vi se ordonă; să vă despuiați de averile voastre: *faceți-vă copiii negustori, pentru ca încetul cu încetul să despoaie ei pe creștini de averile lor.*

„Voi spuneți că se atentează la viața voastră: *faceți-vă copiii doctori și farmaciști ca să răpească creștinilor viața din ei.*

„Voi spuneți că vă distrug sinagogile: *faceți-vă copiii voștri preoți (creștini) ca să le distrugă bisericile lor.*

„Voi spuneți că vă face multe alte supărări: *faceți așa, ca copiii voștri să ajungă avocați și notari și mereu să se amestece în afacerile statului, pentru ca punând pe creștini sub jugul vostru, să stăpâniți lumea și să puteți a vă răzbuna contra lor.*

„Nu vă depărtați dela *acest ordin ce vă dăm*, pentru-că veți vedea *prin experiență* că, din înjosiți cum sunteți, *veți ajunge la culmea puterii.*

V. S. S. V. F. F. prinț al Jidanilor din Constantinopole, 21 Casleu 1489."

Așa lucrau Jidovii, instruiți în taină de rabinii lor, când nu se bucurau de libertatea cetățenească. Secolul al XIX introducându-i ca membrii în familia popoarelor creștine, fără nici o restricțiune, era natural, după mentalitatea lor, ca sistemul legăturilor „internaționale" să înflorească la lumina zilei în profitul lor și în paguba noastră.

Astfel observatorul atent și imparțial constată, cum iau naștere nu numai instituții internaționale chemate să apere interesele etern internaționale ale rasei jidovești; dar cum se fondează diferite așezăminte internaționale sub pretextul apărării bunurilor supreme ale civilizației comune, când în realitate prin funcționarea lor se promovează interesele rasei lui Israel. Aici se ascunde hipocrizia semită și se înșală naivitatea noastră ariană.

Când se vorbește de interesele rasei jidovești, nimeni nu trebue să-și închipuie că aceste interese se pot apăra fără a se măcina încetul cu încetul puterea de viață a statelor creștine, cu cari fatal iudaismul intră în luptă spre a-și realiza nemăsurata lui ambiție.

Cel mai instructiv exemplu ne oferă *Alianța universală israelită*, fondată la 1860, care nu a înțeles să sprijine în mod inofensiv desvoltarea neamului evreiesc, ci pe măsură ce îi creștea puterea prin finanța internațională, îi creștea și pretenția de a se amesteca tot mai stăruitor și mai amenințător în viața internă a statelor.

Iată cum schița A. Tilloy la 1897 acțiunea politică a acestei „internaționale" oficial jidovești:

„Din punctul de vedere politic, Alianța este de asemenea un instrument de război ce inspiră frică. Am văzut-o luând ofensiva contra Rusiei cu ocazia emigrării jidovești; susținând revoluția nihilistă, prin 56 comitete revoluționare, înșirate dealungul frontierei ruso-germane; întrebuințând mijloacele cele mai puțin corecte pentru a face să se adopte regimul constituțional în Rusia, ca să exercite domnia jidovească, cum o face în Franța, în Austria, în Italia. (cf. Bulletin de l'Alliance din 1874 pag. 14; din 1877 pag. 47; din 1880 pag. 48).

„Alianța păstrează un ton ridicat în raporturile ei cu guvernele diferitelor țări. Ea a obligat pe guvernul Persiei, să ia Jidani în slujba ei. (cf. Bulletin din 1875 p. 22).

„La congresul dela Berlin, ea a tratat dela egal la egal cu puterile, ea a obținut dela plenipotențiari emanciparea evreilor din România, cu toată opoziția poporului și a guvernului român. Ministrul nostru plenipotențiar protestantul Waddington (jidan) a jucat în această afacere rolul puțin onorabil de samsar pe placul Jidanilor.

„Alianța israelită universală, este deci în mâinile Jidanilor, un puternic instrument de cucerire, voi spune mai mult, un element temut de revoluție. Guvernele cari o tolerează admit de fapt un stat dușman în sânul statului, mențin și tolerează un ferment de revoluție și de ruină în permanență, dorm pe un vulcan care poate dintr'o zi în alta să le înmormânteze sub lava lui. Cât timp va exista această „camorra" (tovărășie de tâlhari în sudul Italiei) *acest cuib de agitație și de conspirație contra națiunilor creștine, nu va fi nici pace nici odihnă în vreo parte a lumii".*[1])

Dacă o instituție oficial jidovească își permite atâta imixtiune în conducerea statelor, încât pe dedesupt alimentează revoluția și caută a deslănțui războaie; cel puțin în așa măsură și cu aceiași eficacitate trebue să lucreze acele „internaționale", care oficial nu se numesc jidovești, ci se pun sub egida umanității spre a revoluționa lumea de dragul proletariatului creștin. Aceste „internaționale" sunt toate creațiunea Semitului modern. Cea dintâi a fost aceia, trâmbițată în lumea naivă dela jumătatea secolului trecut de Jidanul Karl Marx, care avea pretenția să inaugureze o „eră nouă" strigând muncitorimii din Europa *„proletari din toată lumea uniți-vă!"* In această formulă se trădează spiritul subversiv și cosmopolit al Jidanului. Căutând să rupă armonia echilibrului social din viața fie-

[1]) A. Tilloy. „Le péril judéo-maçonnique". Paris 1897 pag. 48—49.

cărui popor, el se străduește să smulgă din acest corp invizibil, care se numește societatea modernă, să smulgă în mod artificial clasa muncitorească, pentru a o arunca în luptă contra burgheziei, și astfel izbutind să desorganizeze și să nimicească ordinea din stat *prin lupta de clasă*, încearcă a strânge laolaltă într'o turmă cosmopolită muncitorimea din toate țările după ce îi va fi stins din suflet ideia de patrie, de religie și familie, spre a o avea îndobitocită mai ușor la dispoziție și a o trimite năpraznic în luptă pentru întronarea comunismului.

Și pentru ce să făurești asemenea planuri umanitariste cu pretinsa îmbunătățire a soartei proletariatului? Rusia actuală, unde s'a aplicat teoria lui Marx, ne dă răspunsul: *pentru ca la urma urmei Jidovimea să ajungă la putere.*

Teoria lui Karl Marx, care a întemeiat „Internaționala" I, are cel puțin meritul de a fi îmbrăcată într'un sistem științific cu aparențe de obiectivitate și cu un miez de doctrină discutabilă. De aceia curentul determinat de el și de Jidanul *Lassalle* în Germania a fost puternic, exercitând o considerabilă înrâurire asupra evoluției sociale și mișcărei muncitorești. Iată cum caracterizează unul din cei mai ponderați economiști germani, Gustav Schmoller,[1]) fost profesor la Universitatea din Berlin, mort la 1917 pe ambii tovarăși:

„Amândoi spirite curat jidovești disolvante se întemeiază în concepțiile de economie politică pe Jidanul englez Ricardo; în concepțiile lor politice și istorice se inspiră din istoria engleză și franceză dintre anii 1789 și 1850, deci credincioși spiritului revoluționar, doctrinei radicale a suveranității poporului; amândoi stăpâniți de dialectica lui Hegel și de materialismul epocii dela 1840; Lassalle era un ambițios demagog și vorbitor de primul rang; Marx era un filosof social plin de spirit, plin de fantasmagoria talmudică, un conspirator internațional".

Așa dar spiritul disolvant, conspirator, revoluționar așa cum etern frământa sufletul semit se întâlnește la ambii fii ai lui Israel mai sus pomeniți. Cel puțin aveau cu ei fațada sclipitoare a unei doctrine amăgitoare. Cu totul altfel se prezintă o altă „internaționaiă", și anume „internațiônala" III din zilele noastre. Are comun cu cea dintâi proveniența jidovească; se desparte de ea prin *cinismul* cu care atacă actuala ordine socială și de stat și prin *extremismul* concepțiilor sale, cari înfăptuite ar însemna a arunca lumea în criminalitate și sălbătăcie.

---

[1]) cf. Grundniss der Allgemeinen Volkswirtschaftslehre. Partea II pag. 537. Leipzig 1904.

Actualmente această „internațională" e condusă de Jidanul *Apfelbaum*, ce se ascunde sub numele de Zinoview, fruntaș printre căpeteniile sovietice din Rusia.

In ce privește modul de procedare necesar spre a răspândi cât mai repede pe tot globul regimul comunist, reproducem din ziarul „Universul" din 4 Ianuarie 1925 următoarele puncte, cari rezumă criminala acțiune susținută de Jidanii de pretutindeni:

1. „Distrugerea întregei ordine sociale, a regimului monarhic și a tuturor instituțiilor pe care se bazează statul burghez". (Congresul Internaționalei III din 9 Noembrie 1923).

2. „Organizația armată trebue distrusă. Asasinii galonați, uciși. Ideea disciplinei în armatele burgheze, sfărâmată". (Lenin).

3. „Trebue să distrugem religia. Religia și comunismul sunt incompatibile". (Congresul com. 16 Noembrie 1924).

4. „Familia trebue să fie distrusă prin liberarea femeii". (La III-eme Internationale est l'hèritère dela 1-re, Paris, 1924).

5. „Femeea, aliata proletariatului, va fi o forță mare a revoluțiunii. Trebue să distrugem într'însa simțul familiei și al căminului.

„Nici o revoluție nu va fi posibilă atâta timp cât familia și spiritul familial vor exista. Familia e o instituție burgheză inventată de biserică. Trebue să distrugem familia. Ca să avem de partea noastră femeia, trebue să o scoatem din sânul familiei sale și să nu mai sufere jugul maternității. Trebue să distrugem în femeie sentimentul egoist și instinctiv al amorului matern. Femeia, dacă iubește pe copiii săi, nu-i decât o cățea și ea nu se poate ocupa de politică.

„In cetatea comunistă ea va fi liberată de datoria reproducerii, de jugul familial și religios, de lucrările menajului, de grija creșterii copiilor. Atunci femeia va fi liberă". (Lenin, „Humanité" din 17 Noembrie 1924).

6. „Distrugerea capitalismului și aplicarea metodelor teroriste în scopul prăbușirii Statelor bugheze naționale". (Leon Trotzki).

7. „Combaterea naționalismului și propagarea internaționalismului comunist sub masca democrației, la început, și apoi direct prin acte revoluționare". (Zinoview).

8. „Comunistul integral nu cunoaște nici sentimentul familial, nici sentimentul social, nici sentimentul patriotic, nici sentimentul moral, nici sentimentul onoarei, acestea sunt slăbiciuni burgheze". (Zinoview, președ. Internaționalei a III-a).

Punctele de mai sus desvălue cu atât cinism doctrina din care profită exclusiv Evreimea, încât nu mai este nevoe de nici un comentar. Poate crezi că exagerez, domnule cititor când accentuez că profitul este exclusiv jidovesc? Te rog ascultă urmă-

toarea mărturisire a Jidovului *I. M. Noor*, făcută ca concluzie finală în cartea lui *„Christ-Messia ebreesc"*, Bucureşti 1923, după ce constată că popoarele creştine se sting înaintea desvoltării „poporului ales". Iată ce scrie: *„Deocamdată, până atunci, revine în avantajul Evreilor tendinţa de dezorganizare a statelor actuale şi a aşezămintelor lor, cam în sensul dezorganizării din Rusia prin bolşevism, comunism. Căci de fapt comunismul nu este altceva decât o dezorganizare: dezorganizarea averilor actuale, cimentul statelor creştine, din care rezultă şi schimbarea stăpânilor creştini ca în urmă să revină mai uşor noilor stăpâni Evrei"*.

Trecem mai departe la altă formă de „internaţională" profund hipocrită, inspirată şi condusă de Jidani, în serviciul cărora stau şi câţi-va goimi, mai mult interesaţi decât naivi: aceasta este *„Liga drepturilor omului"*.

Ultimul substantiv spune totul; omul, fiinţa omenească despărţită de legăturile din cari s'a ridicat şi cari singure îl pot ocroti; omul, care să stea deasupra familiei, patriei, omul cosmopolit, omul pentru care actuala organizaţie a statelor naţionale nu trebue să mai însemne nimic, omul *internaţional*, aşa cum convine Jidanului; acest individ rupt de familie şi internaţionalizat trebue ocrotit ca şi cum societatea omenească, alcătuită în state după naţiuni, în evoluţia ei de zeci de mii de ani şi până astăzi nu ar fi lucrat cu străduinţă neîncetată de a asigura cea mai mare desvoltare posibilă fiinţei bipede grăitoare, pe care zoologia o numeşte *homo sapiens!* Dar pentru cine s'au creat şi recunoscut toate drepturile prin ocrotirea legilor, de cât pentru om? *„Omne ius hominis causa constitutum est!"*. Solicitudinea d-voastră este de prisos d-lor hipocriţi! Toate legile actuale din orice Stat dela cea mai fundamentală constituţie până la cel mai neînsemnat regulament de poliţie, în ultimă analiză, nu ocrotesc decât pe om în multiplele lui manifestări şi în feluritele forme sub care stăpâneşte natura. Nu aceasta vă e gândul, d-lor umanitarişti: ar fi să bateţi căi bătute din negurimea veacurilor. „Liga drepturilor omului" ca toate celelalte „internaţionale" este organizaţia prin care voiţi să ştergeţi din sufletul fiecăruia sentimentul de patrie, spre al pregăti să devină mai uşor membru al unei republici universale, sub conducerea Jidanului internaţional, aşa cum este proectată în „Protocoalele Înţelepţilor Sionului".

S'ar putea aminti cititorului multe alte forţe oculte, organizate pe temelii internaţionale: cum este *finanţa* actuală acaparată de Jidani, *francmasoneria* condusă efectiv de Jidani, care în luna August îşi va ţine a VII conferinţă internaţională cu reprezentanţii tuturor membrilor de pe glob; cum este *presa actuală mondială* la

dispoziția puterii jidovești în așa măsură, că nu putem afla din lumea largă decât ceeace convine potentaților semiți. Vălul nepătruns, ce acoperă Rusia sovietică, bântuită de toate mizeriile și martirizată prin toate crimele ordonate de Jidani, acest văl rămâne inpenetrabil prin faptul că atotputernicia semită în presă a impus o tăcere conformă politicii lui Israel. Această tactică, de mult practicată, o mărturisea însuși Jidanul *Saulus* la 1895 în revista „Wücherpille" dela Mainz. Apreciind stăpânirea presei din întreaga lume, ca un post de comandă, el spunea: *„din vârful acestui observator noi putem să semnalăm cel mai mic fenomen ostil nouă și să-l înăbușim înainte de a încolți."* [1])

In afară de multe alte „internaționale" care funcționează spre a amăgi pe bieții goimi și a profita semitului modern, apare acum la orizont o „internațională" proaspătă, îndreptată precis contra României, dar bine înțeles învăluită sub aparența de protectoare a unor interese mult mai largi decât ar putea să încapă în cadrul țării noastre.

Este vorba de întemeierea unei *„internaționale" a minorităților*, așa cum o propune și o susține cu multă căldură, într'un număr din Iunie 1925, ziarul clujan „Keleti Ujság", organul tendințelor democratice maghiare, susținut în mare parte de Jidanii dela fabrica Renner și redactat tot de Jidani dintre cari unii emigrați politici (foști bolșevici) din Ungaria. Cum în Ardeal minoritățile creștine au ajuns la atâta decădere încât își încredințează cauza delicată a naționalității lor elementului semit din gazetăria locală, era natural ca Jidanii să sufle la ureche partidului maghiar a se apropia de celelalte minorități spre a forma un bloc contra Statului român. Din această tactică desprindem două constatări: întâi, că Jidanul duce de nas minoritătile creștine; al doilea că Jidanul mobilizează contingentele minoritare contra statului român. Te rog să nu uiți aceasta domnule Român de baștină! Restul, cu aducerea în aceiași linie de luptă „internațională" a tuturor minorităților din celelalte state, are o importanță mai depărtată. Bine înțeles în capul semitului, provocator de discordii și frământări, s'a mai născut un mijloc de a neliniști Europa postbelică cu această internațională a minorităților. Dar ținta cea mai apropiată și mai râvnită este stârnirea luptei în România, pentru-că cu cât Jidanii ne vor slăbi mai mult cu atât își vor statornici mai ușor puterea peste aceste plaiuri, considerate ca adevărată Palestină.

Și ce-a suflat Jidanul partidului maghiar la ureche? Mărturisește singur autorul articolului mai sus menționat: să se adreseze

[1]) cf. L. Vial, Le Juif Sectaire, Paris 1899, pag. 201 notă.

— s'a şi adresat — *Alianţei Universale Israelite* „şi a cerut deslușiri asupra principiilor diriguitoare ale politicii minoritare, sau mai precis despre mișcările strategice ale acesteia."

Din punctul de vedere jidovesc nici nu se putea recurge la învățăturile unui maestru mai luminat! Am văzut mai sus, ce ne destăinueşte scriitorul francez Tilloy despre machinaţiunile *Alianţei Universale Israelite* în politica Europei din a doua jumătate a secolului trecut. Astăzi, când puterea Jidovimei este într'o creştere vertiginoasă, prin exploatarea beneficiilor de tot soiul câştigate în urma războiului mondial, astăzi instituţia întemeiată de semitul Crémieux este în măsură să servească mult mai eficace drept călăuză minorităţilor europene în lupta lor contra tratatelor de pace.

In ce ne priveşte, trebue să constatăm că istoria se repetă în liniile ei largi.

După cum România mică în faza ei de consolidare dela 1866—1881 a avut peste graniţe cel mai înverşunat duşman pe Jidanul internaţional; tot astfel România-Mare în faza ei de consolidare are peste graniţe drept cel mai înverşunat duşman pe acelaşi Jidan internaţional. Ca circumstanţe agravante pentru situaţia actuală trebue amintite două fapte:

1. Astăzi Jidovimea internaţională îşi găseşte un aliat puternic contra Statului român, în cele 2 milioane de Jidani din lăuntrul ţării, încetăţeniţi în contra voinţei generale a poporului român, şi deci înarmaţi cu aceleaşti drepturi ca băştinaşii, dar bucurându-se de privilegiul formidabil al bogăţiilor ce ne-au acaparat.

2. Astăzi România întregită nu mai are oamenii mari ai României mici, nu mai are acei bărbaţi hotărâţi să înfrunte voinţa întregii Europe cum a făcut generaţia dela 1848, spre a ne păstra familia românească necontăminată de suflarea semită, în contra congresului dela Berlin; cum a făcut spre a ne păstra suveranitatea cuvenită pe Dunăre în contra protocolului dela Londra dela 1883. Astăzi oamenii mici ai României-Mari fac diplomaţie pusilanimă, ca să strecoare barca statului dela un val la altul; în România mică luntraşii dibaci au înfruntat marea bătută de furtună şi au dus vasul la limanul independenţii fără sarcini şi al naţionalităţii neprihănită de Jidani.

Astăzi Basarabia se desnaţionalizează prin imigraţie jidovească şi guvernul face diplomaţie!

□ □ □

Calculele greşite[1])

In viaţa publică a ţării întregite asistăm la un fenomen politic ciudat: pe de o parte se face un sgomot asurzitor în arenă, asupra chestiunilor la ordinea zilei şi larma creşte în raport indirect cu importanţa afacerii desbătute; pe de altă parte se urzeşte ţesutul des şi greu al tăcerii asupra celei mai vitale chestiuni din viaţa neamului şi a Statului nostru de după războiu: tac partidele police şi se căsnec din răsputeri să impună tuturor o tăcere mormântală asupra *chestiunii ovreieşti.* Şi cu cât se străduec mai mult cu atât izbutesc mai puţin; de altfel e firesc ca într'o pornire de muţenie forţată, cuvântul de ordine, obţinut prin concursul nedeclarat al tuturor partidelor interesate, să nu-şi îngrămădească greutăţi în cale, e firesc să nu prindă cuvântul de ordine în mrejele lui adormitoare sufletul trezit prin suferinţă al poporului român.

Mulţimea, care nu face politică dar poartă pe umerii ei, pe toţi politicianii cu limba legată de frica Jidanilor, simte în traiul ei de toate zilele, o apăsare crescândă, despre care la intervale tot mai mici înţelege să informeze, cum poate, şi pe guvernanţii noştri. Aşa se explică mişcarea spontană şi autohtonă a studenţilor, ieşiţi din sânul poporului mai ales dela sate, care mişcare modificându-şi felul de a se manifesta şi respectând legalitatea, prinde tot mai mult atât în adâncime cât şi în suprafaţă. Aşa se explică valul năprasnic de simpatie şi solidarizare a populaţiei din judeţul Putna, nu numai din oraşul Focşani, cu soarta tânărului, care provocat de un prefect de poliţie bătăuş a deschis procesul naţional dintre noi şi jidani în faţa justiţiei poporului, care nu face diplomaţie ca reprezentanţii lui politici, ci îşi strigă suferinţa ce-l înăbuşă până la o lentă agonie. Aşa se explică verdictul dela Turnul-Severin rostit în acea atmosferă, care a înălţat şi purificat toate sufletele, dela cel din urmă ţăran până la reprezentanţii puterii administrative şi judecătoreşti din judeţ, înregistrându-se singura excepţie a „mercenarului" cu numele Costaforu.

---

[1]) cf. Infrăţirea Românească din 15 Septemvrie 1925.

Cu cât guvernații tac mai eroic, cu atât opinia publică neaoș românească — nu aceia fabricată de „anumita presă“ — vorbește la orice ocazie, mai clar și mai răsunător.

In afară de această constatare, mai trebue însemnat încă un fapt și anume: toate guvernele dela unire încoace s'au străduit prin tot felul de măsuri, administrative sau legislative, să capteze bunăvoința jidanilor, legănându-se în iluzia că din dușmani ni-i vom face prieteni. Rezultatul: *cu cât iam copleșit în 6 ani cu mai multe foloase, cu atât ei se depărtează mai hotărât de interesele țării, care-i hrănește din belșug.* Vom aminti câteva fapte incontestabile.

După atât amar de suferințe, se deschidea aievea cadrul politic al României-Mari. Cel dintâiu act, săvârșit la pragul țării mărite a fost un act de generozitate: a fost emanciparea Evreilor cu iertarea lor de consecințele grele ale celei mai perfide și mai dușmănoase purtări din timpul războiului și al ocupației germane. Și credeți dlor cetitori, că le-a încolțit în suflet, un fir de recunoștință? vre-o slabă pornire de a se apropia de noi, de a se indentifica cu interesele noastre? Din contră, conștiința solidarității lor de rasă crește neîncetat. Hotărârea lor de a se cultive ca *corp separat* în sânul națiunii române se manifestă zi de zi mai zgomotos și mai provocător, dupăce au obținut cetățenia română. Acum se trădează intenția lor: ei nu pretindeau cetățenia spre a se contopi cu poporul de baștină, ci spre a se bucura de toate beneficiile calității de cetățean român; rămânând totuși în același timp *membri politici activi* în slujba neamului lor având un ideal strein, nu numai deosebit de al nostru dar în luptă constantă și tot mai înverșunată cu legitimele noastre aspirații de întărire națională. Jidanul încetățenit reprezintă această anomalie în istorie, ca unul și același indivíd să poarte în sine două naționalități: una *adoptată* spre a-și face interesele și alta *înăscută, inalterabilă* de care nu se poate lepăda chiar dacă ar voi cu tot dinadinsul. Din această duplicitate, nu pierde decât acela, care a avut naivitatea să-i împrumute masca cetățeniei. Iată ce scria usupra acestei chestiuni Jidanul Lucian Wolff în *Pall Mall Gazette* din 24 Novembre 1895:

„In ciuda afirmațiunilor contrare, eu susțin că jidanii sunt mai întâi jidani și apoi englezi, și dacă ar fi altfel, aș fi foarte mâlnit pentru iudasim. Nu vreau să mai discut absurditatea că ar trebui să se pună sentimentul naționalității limitat la un popor deasupra aspirațiunilor umane (cosmopolite) pe cari le-am învățat prin cuvintele cele mai sacre dela Înțelepții rasei mele“. (Vezi A. Netschvolodow, L'Empereur Nicolas II et les Juifs. Paris 1924 pag. 271).

In Marea-Britanie, cu mijloacele ei enorme de absorpțiune Jidanii nu se asimilează după spusele unui șef al rasei lor; și în România-Mare credeți, dlor fruntași politici, că se vor contopi cu neamul nostru? De ce să ne ascundem după degete și să nu recunoaștem gravitatea problemei ce se pune poporului nostru la pragul unei noui epoci din istoria lui?

Odată Evreii încetățeniți în România-Mare, toate partideie politice au deschis ușa nouilor cetățeni, dânduli-se sub o formă mai concretă putința să se apropie de noi și astfel avem: Jidani liberali, țărăniști, averescani, naționali, etc. Care a fost rezultatul? Au întrat în diferitele partide ca simpli informatori, ca să nu zic spioni, dar păstrează o crescândă solidaritate între ei; pentrucă pe ei nu-i interesează mersul vieții publice într'o țară, pe care nu o iubesc, dar o amăgesc în măsura în care o pot desorganiza și aduce sub influința lor nefastă prin puterea corupătoare a banului. Ei de fapt stau, *ca națiune aparte,* deasupra partidelor politice, urmându-și ținta de aservire a României cu o tenacitate și o forță destructivă, ale cărei efecte le simțim în toate piedicile, pe care mâna nevăzută dar plină cu aur a rasei lui Israel le îngrămădește în calea consolidării noastre.

Alt fapt. Fiind amenințați cu moartea prin foame și pogromuri în Rusia desorganizată de ei și aprinsă de ură contra lor din cauza tiraniei semite a conducătorilor sovietelor, s'au pornit Jidanii către Basarabia. Au întrat multe, multe sute de mii prin vinovata noastră indulgență. Acum cer drepturi; guvernul îi admite cu bilete de liberă petrecere și drepturi vor dobândi cu toții. Credeți că se poartă bine în țara care i-a salvat dela moarte sigură? Nu. Fac bolsevism cu intenția bine precizată de a sfărâma organizația noastră de stat.

Alt fapt. Guvernul a crezut de cuviință să nu facă deosebire între studenții români și jidani cari studiază în streinătate, în ce privește acordarea de valută — francul cu 4 lei — pentru înlesnirea studiilor. Din contră, făcându-se o socoteală de proporție, au beneficiat de valută mult mai mulți tineri semiți decât români. Cum credeți că s'au purtat la Paris puii de năpârcă încălziți la sânul Băncii Naționale a României întregite? Ne-au bârfit cât au putut mai perfid și mai intens, pozând în victime, ei și cu tot neamul lor de paraziți. Iată gratitudinea Jidanului de 20 de ani!

Alt fapt. Vine astă primăvară un Jidan, mare sionist, în țară. E primit într'un mod care a revoltat pe toți Românii de caracter și cu simț național. Bine înțeles oficialitatea își făcea iluzia că va dobândi simpatia neamului lui Israel, făcând curte unuia dintre fruntașii lui. In schimb, iată cum scrie revista neamului — La Revue

Juive— în No. 2 din 15 Martie 1925, pag. 282, despre guvernul român cu privire la pretinsele tulburări antisemite. Să-mi fie permis a reproduce calomnia în toată savoarea ei nuanțată prin limba, în care a fost debitată dela început:

„Le gouvernement n'ose même plus atténuer la violence du mouvement antijuif. Il semble prisonier des bandes antisemites, créées et subventionnées par lui. Lorsqu'on envisage dans une ville le rétablissement de l'ordre, il arrive que les chefs de l'administration soient assassinés par des étudiants, auxquels l'impunité est assurée d'avance." Ați înțeles, dlor înalți demnitari, cari v'ați gudurat pe lângă persoana lui Sokolof la București și la Chișinău? In fundul sufletului său Jidanul v'a disprețuit și a rămas cu aceiași ură atavică, pe care a deslănțuit-o prin presa-i aservită imediat ce a trecut granița. Sunt de o palpitantă actualitate rândurile scrise de dl N. Iorga acum 22 de ani, în cartea întitulată „Cuvinte adevărate" pag. 250 referitoare la gândul ascuns și atitudinea Jidanilor de marcă, cari vin în trecere pe la noi.

Iată ce spune: *„Un lucru e sigur: că dintre Evreii ce sunt la noi, cei mai mari dușmani ne sunt acești Evrei bogați, culți, pe cari îi trimite Europa pentru a descoperi bogățiile într'o țară neexploatată; cari sosesc cu conștiința, că vor fi colonizatorii stăpâni. Aceștia vor mai mult să domine și nu individual, ci prin tot poporul lor ce se află la noi. Din oficina lor pornesc cele mai otrăvite minciuni, cele mai nemernice insinuări; ei predică prin scris și grai cruciata umanității împotriva noastră. Față de dânșii, cari se cred în satul pustiu, trebue paza cea mai bună, observarea necontenită*". Așa vorbea marele nostru învățat, pe vremea când nu-l muncea gândul să ajungă cu orice preț prim-ministru, chiar prin forța ocultă a finanței jidovești. De atunci omul s'a schimbat: ros de o bolnavă ambiție, astăzi tace cu diplomație asupra pericolului evreiesc, pe care toată suflarea românească îl vede, numai în ochii d-lui Iorga nu mai există!

Alt fapt. In criza generală, ce bântue viața economică de după război, guvernul a crezut, că se va mai eftini viața dacă se va introduce un moratoriu în favoarea negustorilor față de creditorii streini. Bineînțeles de acest moratoriu au profitat într'o enormă majoritate Jidanii, cari dețin comerțul nostru exterior. Rezultatul? Nu a fost ieftinirea vieții, deși Jidanii comercianți au câștigat enorm; ci din contră viața se scumpește pe zi ce merge, pentru-că așa lucrează ocultа jidovească în scopul de a distruge actuala ordine socială și economică; așa își învață neamul „Înțelepții Sionului" în Protocolul VI prin următorul punct din programul lor stabilit la primul congres sionist, ținut la Basel în 1897. Iată ce spune și

invităm pe cititor să reflecteze dacă preceptul nu se aplică exact în viaţa noastră de toate zilele:

„Noi vom face să se ridice mereu salariile, cari totuşi nu vor aduce nici un profit salariaţilor, pentru că tot noi în acelaş timp vom face să se scumpească obiectele de prima necesitate“. Nu se poate o mărturisire mai clară, oglindind mai exact situaţia în care ne sbatem fără putinţa unei ieşiri.

Facem tot posibilul ca să fim pe placul Jidanilor, în iluzia, că doar vom dezarma pe duşmanul implacabil. Incercarea e zadarnică. Calculele sunt greşite.

Din seria greselilor de calcul, mai reproducem câteva.

Acum câteva luni ziarul „Viitorul“ denunţă opiniei publice pe Semitul, îmbogăţit enorm, prin faptul războiului, pe Blank, că nu a plătit nici o centimă ca impozit la venitul global. Foile jidovite au răspuns ocolind cu perfidie chestiunea frustării legii. Rămâne stabilit, după însăşi concluzia ziarului guvernamental, că Jidanul nu plăteşte impozitul datorat. Sancţiunea? Nici-una. De ce? Spre a nu indispune pe acela, care ne-ar ridica în cap, — crede guvernul, — toată plutocraţia internaţională semită, pe care a înşirat-o în jurnale cu ocazia nunţei sale, spre a se lăuda şi a ne intimida cu protecţia lui de peste hotare.

Pe când administraţia financiară urmăreşte pe cel mai sărac, vânzându-i şi cenuşa din vatră pentru a obţine plata impozitului, Ministerul de finanţe nu are curajul să supună conform legii pe exploatatorii Jidani ai pădurilor noastre la impositul de 18,50% din valoarea *actuală* a hectarului de pădure, care costă astăzi între 40—60.000 lei; ci se mulţumeşte cu un imposit socotit la preţul de cumpărare al pădurii din vremea, când hectarul s'a vândut între 270 şi 1154 lei, şi astfel statul păgubeşte la imposite cu 200 milioane lei anual! Deşi inspectorul silvic, dl Florescu, a atras atenţia ministerului de finanţe printr'un raport special[1]) asupra acestei chestiuni, Jidanii continuă a beneficia de favoarea mai sus menţionată. De ce? Pentru-că frica de ei covârşeşte simţul apărării intereselor de stat la cel mai dârz dintre miniştri. Ce trebue să fie la departamentele celorlalţi?

Alt fapt. S'au publicat chiar în ziarul „Viitorul“ dispoziţiile fundamentale ale unei legi, pe care o anunţase dl ministru al justiţiei: era legea asupra *impreviziunii.* S'a discutat puţin de tot în presă enorma ei utilitate şi apoi s'a făcut o suspectă tăcere. De ce? Pentru-că asemenea lege, votată şi aplicată cu toată rigoarea, ar fi luat mai ales din mâna Jidanilor beneficiile actuale, stipulate

[1]) A se vedea studiul d-lui Florescu din „Infrăţirea Românească“ 2/V/925.

fiind dintr'o vreme când cealaltă parte contractantă nu putea prevedea shimbarea fundamentală a situației economice și deprecierea leului în așa măsură, încât această parte contractantă prin executarea contractului a sărăcit, iar Jidanul se îmbogățește în baza unui temei juridic, pe care astăzi nu-l mai recunoaște ca valabil, nici simțul echității, nici interesul național în orice țară civilizată. Pretutindeni s'a ligiferat, corectându-se urmările dezastruoase ale *impreviziunii,* scuzată prin împrejurări zguduitoare, istorice; numai la noi nu se legiferează această chestiune, spre a nu se atinge interesele plutocrației semite, care ne-a cumpărat pădurile, moșiile și casele pe un preț de nimic și care ne amenință cu Liga Națiunilor, dacă ne atingem de bunurile ce ni le-a smuls cu obișnuita rapacitete de cămătar. La asemenea amenințare tremură ori ce minister în România-Mare, pe când în România mică guvernul lui I. C. Brătianu trecea cu un admirabil curaj peste amenințările jidovimei coalizate la 1878—1879 și nesocotea la 1883, spre a ne păstra Dunărea, toate dispozițiile conferinței dela Londra, care hotărîse fără noi, în contra intereselor noastre. Oare istoria nu mai servește decât spre a o scoate la ocazii ca moaște îmbrăcate după cerințele ticluite ale unei solemnități sarbede? Nu servește oare să inspire, să scuture și să aducă la simțul răspunderii pe conducători în momentele grele când făuresc hotărîri de care depinde propășirea întregii țări?

Din faptele mai sus expuse se desprinde neîndoelnic o politică precisă față de Jidani: nu numai de a-i trata pe un picior de egalitate față de cetățenii de baștină, *dar și de a-i favoriza.* In ce scop? In scopul de a câștiga simpatiile neamului, care astăzi având puterea banului, exercită implicit asupra lumii, secătuită de război, și conducerea de fapt a legăturilor dintre popoare.

Se pune însă o întrebare: este permis unui conducător politic să sacrifice rând pe rând toate bunurile națiunii lui pentru o iluzie? să se violeze sanctuarul curat al familiei naționale introducând în ea niște venitici inasimilabili și etern dușmănoși? să se calce Constituția, pavăza intereselor noastre permanente, care nu permite colonizarea țării cu neamuri de ginte streine, admițând totuși colonizarea Basarabiei, a Bucovinei și Maramureșului cu jidovimea fugită de dincolo? este permis a îngădui să se periclitеze cultura românească de astăzi și deci conducerea de mâine a țării, prin neintroducerea proporționalității în toate treptele învățământului nostru? să se consume toată averea noastră forestieră prin exploatarea de 3 ori mai mult decât ne trebue, a pădurilor noastre?

Este permis să primejduești viața națiunii, Constituția, cul-

tura şi averea naţională în goana după himera împrietenirii cu Jidanii? Istoria ne spune, că nici un neam nu s'a putut împrieteni cu ei; faptele recente ne conving zi cu zi de acelaş adevăr. Atunci sacrificiul este zadarnic. Este zadarnic pentru-că Jidanul are un simţ mai fin decât aceia, cari îi fac silă cu dragostea. El ştie din experienţa lui milenară în general, şi simte în special faţă de România, că locuitorul autohton nu-l poate suferi şi că, cu cât se va desvolta mai mult cultura dintre Nistru şi Tisa cu atât antisemitismul va creşte ca urmare fireaacă a pretenţiei legitime din partea Românului, ca el să fie deţinătorul necontestat al averii şi puterii pe aceste plaiuri. Este natural să fie aşa: după cum la semiţii moderni creşte sentimentul naţionalităţii proprii şi al solidarităţii, menită să o potenţeze; tot astfel la Români, cari s'au regăsit loalaltă în cea mai frumoasă şi bogată ţară din Europa, este natural să crească, să înflorească şi să dea roade naţionale simţul iubirii de ţară, clarificat şi înălţat prin lumina şcolilor.

De aceea zic, vă înşelaţi, d-lor politiciani, când credeţi, că evoluţia duce spre o apropiere cu Jidanii sugrumători ai acestui popor român, care a dovedit cu arma în mână, că voeşte să trăiască stăpân în ţara strămoşilor lui. Oricât aţi voi să înlăturaţi antagonismul, el se ridică, se ascute şi va isbucni prin însăşi voinţa noastră de a trăi. Chestiunea aceasta este cea mai grea ce se pune neamului românesc; dar nu este o problemă specific a noastră, este o problemă europeană. Lumea adormită mai înainte cu teoriile narcotizante ale umanitarismului şi toleranţei până la sinucidere, s'a deşteptat după războiu la un spirit naţional şi la concepţia ordinei în stat. La lumina acestei îndrumări naţiunile europene, văd în Jidani fermentul dezordinei şi al internaţionalismului cum s'a dovedit în aplicarea bolşevismului; şi de aceia curentul antisemit creşte pretutindeni. In această situaţie guvernanţii noştri, ori care ar fi ei, trebue să înţeleagă, că în viaţa publică a ţării a intrat un element nou tot mai viguros, de care vor fi obligaţi să ţină seamă: o mişcare generală antisemită, ce prin măsuri legale de curaj se poate canaliza, dar nici într'un chip nu se mai poate opri.

Pericolul jidovesc și intelectualul român[1])

Dacă am trăi într'o vreme de neîndoelnică sănătate morală, un articol cu titlul de mai sus ar fi de prisos. Motivul ar fi simplu: față de un pericol incontestabil, este natural că acei fii ai neamului amenințat, cari prin instrucția lor universitară influențează desvoltarea vieții politice, culturale și sociale, să reacționeze puternic, impunător, determinant. Astăzi însă situațiunea nu se prezintă cum judecă orice român desinteresat, independent și cu un pic de bun simț.

Se prezintă invers de cum ar trebui să fie și anume: *cu cât pericolul jidovesc crește cu atât curajul intelectualului român decrește,* în afară de câte-va laudabile excepții. Nu se poate admite că intelectualii noștri nu cunosc primejdia. Este exclusă asemene scuză; ori, dacă este vre-unul care să o invoace, atunci dă dovadă de atâta ignoranță încât singur se scoate din rândul nostru.

Tot veacul trecut, începând cu faimoasa *„Infruntare a Jidovilor"*, apărută la 1803 la Iași, a fostului rabin, în urmă botezat numit Neofit, și până în momentul când așternem aceste rânduri, tot acest răstimp de peste o sută de ani a fost frământat, prin cei mai buni fii ai neamului nostru, din cauza chestiunii jidovești. Nu a fost mare scriitor român, nu a fost om politic fruntaș printre cei mai de seamă, nu a fost mare gânditor și artist, care să nu-și fi exprimat în cursul secolului al XIX îngrijorarea ce îi inspira chestiunea jidovească. Aerul României mici era impregnat de suflarea puternică a marilor noștri patrioți, cari au ținut treaz simțul poporului român în fața primejdiei. In Ardeal, încercarea de maghiarizare prin Jidani a creiat de asemenea un puternic curent antisemit.

Și dta domnule intelectual din anul de grație 1925, spui că nu ai avut de unde afla despre lepra jidovească, chiar dacă nu ai fi citit nimic, fiind prea cufundat în tainele specialității dtale? Aceluia, căruia i-ar trece prin gând să afirme așa ceva, îi amintesc atitudinea răposatului dr. Istrate, care a cultivat cu renume și iu-

[1]) cf. „Infrățirea Românească" din 15 Octomvrie 1925.

bire cea mai uscată dintre ştiinţe, aceia limitată la pătrunderea migăloasă şi matematic exactă a corpurilor din natură, care s'a adăncit în studiul chimiei, ce ar părea că izolează pe savant de cercetarea raporturilor dintre oameni, şi totuşi doctorul Istrate, savant în specialitatea lui, a avut timpul să-şi îndrepte privirea şi asupra vieţii amărâte a poporului din care a eşit şi să descopere, că răul provine în cea mai mare parte din cauza exploatării jidoveşti, aşa cum el împreună cu fostul Preşedinte al Academiei Române, V. A. Urechiă, au avut curajul să denunţe pericolul în ziarul înfiinţat la 1900 de către ei, numit „Apărarea Naţională". Exemple de asemenea fapte s'ar putea da multe; mă opresc aici şi trag următoarea linie pe conduită: nu este permis unui intelectual român să spună că nu cunoaşte chestiunea jidovească ori că nu are timp de a se ocupa de ea.

Atunci, pentru ce floarea intelectualităţii noastre, cel puţin oficial recunoscute, pentru ce profesorii universitari mai ales tac cu atâta eroism?

Trebue să fie ceva la mijloc. Argumentul adesea invocat că ei nu ies în public să-şi spună convingerile antisemite spre a nu provoca dezordine printre studenţi, sună fals. In realitate nu este un argument, ci un simplu pretext. Aceia cari denunţă fără „diplomaţie" pericolul jidovesc, sunt cei dintâi cari în adunări populare au declarat şi vor declara că vin să lumineze, *nu* să incendieze. Aşa dar, încercarea de a creia o diferenţiare între cei puţini cari au curajul opiniei sus şi tare exprimate, şi între cei mulţi cari, sub pălărie, te asigură de sentimentele lor antisemite dar nu suflă un cuvânt în public, încercarea de a sublinia o diferenţiare numai şi numai din consideraţii tactice, nu trebue să induce pe nimeni in eroare. Pretextul nu poate fi luat drept cauză; cauza e alta: este că *mărunte calcule personale înăbuşesc glasul conştiinţei.*

Oare universitarul român, cu pretenţii de seninătate olimpică, de independenţă de caracter şi de îndrumător luminos al tinerelor generaţii, nu aude vaetul de moarte ce se ridică din sânul poporului, ameninţat de extincţiunea fizică, acolo unde vine în contact cu neamul jidovesc? Exagerez, domnule intelectual? Te rog du-te în Maramureş şi vei constata procesul dureros de înlocuire a populaţiei noastre rurale prin semiţia evreiască: vei vedea ieşind din casele construite în stil străvechiu românesc, de populaţia băştinaşe, vei vedea apărându-ţi în pragul casei chipul murdar, încadrat de o barbă soioasă şi perciuni, al Jidanului ajuns stăpân în satul ce fusese odată românesc.

Şi poate crezi, domnule profesor universitar, că prezentându-ţi acest trist tablou, fac exerciţii de stil pe hârtia răbdătoare? Las

un Jidan să vorbească despre situația din Moldova și anume pe I. M. Noor în cartea intitulată „*Christ Messia ebreesc*“ apărută în București la 1923, pag. 74—75; iată ce spune:

„*Nu mai departe la noi în Moldova: toate orașele, unde au pătruns ebreii, creștinii au dispărut; cum vedem: nimic decât armata și funcționarii ca în colonii, apoi ceva resturi și prin mahalale. Așa că toate orașele din Moldova, aproape fără excepție, sunt în această stare. Unde sunt originalii, umplutura orașelor dinaintea ebreilor? Extincțiune etnică, extincțiune fizică: au fost, dar nu mai sunt, după cum asemenea nu vor fi și în celelalte orașe în curs de pătrundere ebreiască.*“

Față de acest fenomen de „extincțiune etnică“, ridicatu-s'a vre-unul din titularii catedrelor de sociologie dela cele patru Universități să analizeze situația, să-i arate cauzele, să denunțe pericolul și pe agentul semănător de moarte națională, pe Jidan? Oare chestiunea asimilării Evreilor, afirmativ resolvită de cei interesați, dar desmințită de experiența de 20 de secole, nu interesează neamul românesc, care astăzi suferă la sânul său o populație de 3 milioane de Jidani?

Indrăsniți a spune că se asimilează, sau îndrăsniți a spune că nu se asimilează! Dar vorbiți, domnii mei, dacă sunteți oameni luminați și de caracter.

Domnilor economiști, la cursurile dvoastră de economie politică, căreia știința germană îi zice *Nationalökonomie,* pentru a scoate la iveală și latura națională ce trebue să preocupe pe savantul acestei specialități, la acest curs dvoastră nu aveți nimic de spus despre rolul distrugător al Jidanului în desvoltarea gospodăriei proprii a unei națiuni? Unde este capitolul din lucrările scrise, ce vă creiază reputația de specialiști, în care să vă spuneți cuvântul cu autoritate, ca Jidanul este o fericire sau o pacoste în viața noastră economică? Unul singur a avut curajul la curs să desvolte chestiunea factorului iudaic în economia noastră națională: acesta a fost dl A. C. Cuza. Și autoritatea în drept i-a pus printre punctele de acuzare, când marele patriot a fost dat în judecată, faptul că a vorbit *ex cathedra* despre Jidani! A imputa unui profesor de economie politică tratarea unui astfel de subiect, ce face parte integrantă și inseparabilă din specialitatea sa, înseamnă ori spaimă de Jidani, ori inconștiență.

Când un străin inasimilabil se furișează în corpul națiunii tale și pătrunde pe nesimțite în clasa de mijloc, devenind nu numai un strat izolator între clasa producătoare a țărănimei și între clasa conducătoare, dar și asmuțind ambele clase la luptă fratricidă; când acest străin dușmănos, după ce a supt toate bogățiile țării, se ri-

dică din situația de mijloc la clasa conducătoare cu tendința de a o slăbi astăzi spre a o înlocui mâine, cum a înlocuit și distrus mica noastră burghezie de meseriași și comercianti în cursul secolului trecut, când acești streini inasimilabili, stăpâni ai bogățiilor pământului nostru și ai brațelor de muncă românească, au dobândit și posibilitatea nelimitată de a deveni cetățeni români, alterând astfel aspectul etnic al societății românești; când astfel se înfățișează situația și tot mai posomorât se desvălue viitorul, dta domnule intelectual, care faci politică, nu ai nici un cuvânt de spus în chestiunea jidovească dela tribuna Parlamentului?

Cum se face, domnilor, cari stăruiți în această suspectă tăcere, că ați căzut de acord asupra atitudinei de păstrat într'o chestiune națională ce trebuia să deslege toate limbile?

Cauza este una și aceeași, ori câte aspecte de circumstanță ar lua: *mărunte interese personale.*

Din acest punct de vedere aveți dreptatea dvoastră, specifică dar profitabilă, dlor intelectuali români. In adevăr. a te pune rău astăzi cu Jidanii, înseamnă a perde orice perspectivă de a ajunge și de a te îmbogăți, pentru-că în toate cercurile intelectuale, politice și economice domnește atâta frică de Jidani, încât considerații de elementară prudență dictează de a rupe orice legătură controlabilă cu „individul" antisemit. Astăzi, în România-Mare, pentru care cei mulți și neluminați și-au risipit din belșug sângele, nu își mai permit cei puțini și luminați, să dea dovadă în măsură restrânsă a curajului moral, că se apropie de aceia cari și-au jertfit viața spre a lărgi cadrul și spori perspectivele de înălțare a intelectualilor actuali, dotați cu atâta diplomație! In România mică și încă vasală era altfel; și nu vă supărați, dlor colegi universitari, dacă vă amintesc un singur fapt.

La 1866 a apărut un „studiu asupra Iudaismului" din care voiu cita câteve pagini, ca să puteți face comparația între „diplomația" dvoastră, factori culturali în mijlocul unui popor de 18 milioane suflete, așezat sub ocrotirea statului român pe o suprafață de 300.000 km. pătrați, și între independența de caracter a unui învățat, care trăia într'o țară vasală înconjurată de pericole și de dușmani. Despre autorul studiului, ale cărui concluzii le vom cita nu puteți spune că era un om de rând, pentru-că ar urma să faceți dovada că următoarele rânduri, spuse de succesorul său la Academie, nu ar fi oglindit adevărul. Iată în adevăr ce spune N. Gane în discursul de recepție la Academie:

„Prin urmare, cât va exista un neam românesc, o limbă românească, Hașdeu va străluci pe cerul cultural al neamului ca un luceafăr de mărimea întâia".

Aţi auzit cine a fost?

Acum ascultaţi ce a scris el despre Jidani; ceeace nu l'a împiedecat să ajungă la 1878 director general al Arhivelor Statului şi profesor de filologie comparată la Universitatea din Bucureşti. Dacă nu vă permiteţi o apreciere similară, cel puţin aveţi curajul să aprobaţi cu glas tare, nu sub pălărie, în auzul marelui public următoarele concluzii, ce a formulat o minte autohtonă, de o pătrundere genială, în chestiunea jidovească:

„Din toate popoarele europene, numai ovreii ne prezintă spectacolul unui neam întreg de zarafi şi de prăvăliaşi.

Ei mai nu muncesc; ei mai nu produc; dar ei câştigă. In acest mod, din dată ce iudaismul se strecoară într'o naţiune, negoţul banilor şi negoţul de prăvălie iau proporţiuni cu totul în dezarmonie cu desvoltarea celorlalte ramuri industriale.

Peste puţin timp, ovreii se înavuţesc, fiind lesne a se înavuţi pentru cine câştigă lesne, pe când industria naţională urmează a merge cu greu, căci păşeşte muncind.

In fine, ţara se metamorfosează în următorul tablou:

Pe planul dintâi:
cei mulţi — leneşi;
cei leneşi — bogaţi;
cei bogaţi — ovreii.

Pe planul al doilea:
cei puţini — muncitori;
cei muncitori — săraci;
cei săraci — naţiunea.

Dar trândăvia cea colectivă nu este singura trăsătură caracteristică a iudaismului.

Toţi oamenii doresc a merita respectul altora.

Acest stimulent de virtute face ca industriaşul francez, german, englez, italian, român ba până şi turc, să fie onest, supus legilor şi opiniei publice, păstrând buna cuviinţă exterioară, permiţându-şi din când în când unele plăceri modeste potrivit cu punga-i sau cu poziţiunea-i socială.

Numai ovreilor e necunoscută ruşinea, gingaşa oglindă a simţului de demnitate.

Bătându-şi joc de respectul altora, Jidanul introduce frauda în toate; rachiul este otrăvit, măsura e falşă, marfa e putredă...

Bătându-şi joc de respectul altora, Jidanul se îngraşă în specule, oprite de legislator sau dezaprobate de conştiinţa popoarelor: uzură, contrabandă, prostituţiune...

Bătându-şi joc de respectul altora, Jidanul împrăştie în juru-i sămânţa corupţiunii: bancrută, spionagiu. mită...

Bătându-şi joc de respectul altora, Jidanul se usucă în sgârcenie şi mucezeşte în murdărie!

Şi apoi administraţiile chiar cele mai bune sunt neputincioase contra perfidiei iudaice; căci legile pot pedepsi pe uni indivizi criminali, dar crima unui popor — nici odată!

Să ne aducem aminte cu toţii timpul strengăriilor noastre de şcoală: când jucam vre-o festă unui profesor grec sau pedagog, oare nu ne încurajam atuncea unul pe altul prin speranţa, că lesne o să scăpăm de carceră, fiind mulţi?

E greu a pedepsi pe cei mulţi, e peste putinţă a pedepsi pe toţi; aceasta o ştiu şi copiii.

Dar ceeace face absolut imposibilă orice concurenţă între ovrei şi neovrei, este nu numai avuţiile lor clădite pe trândăvia şi lipsa cea mai complectă a simţului de pudoare; ci încă formidabila unire, ce leagă de ajutor mutual contra tuturor celorlalţi oameni.

Un industriaş francez, spaniol, german, englez, italian, slav — dacă nu se desnaţionalizează el însuşi în ţara streină, ce-i dete ospitalitate; cel puţin se vor desnaţionaliza fiii şi nepoţii săi, devenind cu timpul pământeni tot aşa de buni, ca şi acei de viţă şi uitându-şi cu desăvârşire primitiva lor origină.

Numai Jidanul nu se mai face patriot! Numai Jidanul nu-şi uită sângele! Numai Jidanul repetă în toate locurile învocând numele lui Dzeu, ingrata rugăciune sinagogală: „la anul viitor de aşi fi la Ierusalim!" socotind ţara, din pâinea căreia se hrăneşte, ca o simplă staţiune de călătorie, unde se opreşte pe o zi sau două, până ce despoaie pe inocenta gazdă; şi apoi îşi urmează înainte drumul, vânând după o pradă mai neîncepută!"

Aşa vorbea Bogdan-Petriceicu Haşdeu! Şi acum vă învit: aprobaţi cu glas mai tare, Domnii mei; căci neamul, al cărui îndrumători pretindeţi a fi, nu vă aude.

BIBLIOTECA JUDEŢEANA
— CLUJ —

BIBLIOTECA JUDEŢEANA
— CLUJ —
SALA DE LECTURA

TABLA DE MATERII

	Pag.
Către cititor	3
„Acțiunea Românească" și minoritățile	5
Frica de Jidani	10
Eri și Azi	13
O precizare necesară	19
Datoria tinerei generații	22
Din influența nefastă a Jidanilor	27
O carte interesantă	31
Un curent general contra unui pericol comun	38
Fondul mișcării sioniste	46
Jidanii și Biserica	57
Necesitatea unei politici de Stat în chestiunea jidovească	63
Vadul comercial	71
Un stat în stat	75
O îndrumare mântuitoare a S. S. Patriarhul Miron Christea	86
Jidanii în armată	88
Din țara Moților năpăstuiți	96
Jidanul și ajutoarele lui în Basarabia	102
Anumita presă	114
Din slăbiciunile fatale ale poporului rus	129
Proveniența jidovească a Protocoalelor	135
Un exemplu de aplicare a moralei jidovești	144
Diferitele „Internaționale"	149
Calcule greșite	158
Pericolul jidovesc și intelectualul român	165

ANTICARIAT
100

Bibliografie.

Gougenot des Mousseaux, Le Juif, le Judaïsme et la Judaïsation des peuples chrétiens. Ediția II. Paris 1886.

Comte L. de Montesquion, Notes sur la Roumanie 1914.

Verax, La Roumanie et les Juifs. București 1903.

Samuel Gompers, Ligue de nations ou ligue de financiers 1924.

Theodor Fritsch, Handbuch der Iudenfrage. Ed. XXVIII din 1919.

Roger Lambelin, Le Règne d'Israël chez les Anglo-Saxons. Paris 1921.

Roger Lambelin, L'Impérialisme d'Israel. Paris 1924.

„ „ Protocols des Sages de Sion.

L. Vial, Le Juif Sectaire. Paris 1899.

Edouard Drumont, La France Juive.

Revista *„Der Weltkampf"*.

Henry Ford, Der internationale Iude.

Isac Blümchen, Dreptul rasei superioare. Cluj 1924.

Ion Lahovary, La question israélite en Roumanie.

Revista *„Vita Italiana"* din 15 Mai 1924 conținând *Protocolli dei Savi Anziani di Sion.*

P. P. Hasdeu, O conferință asupra Talmudului 1866.

„ Studii asupra Iudaismului 1866.

Delassus, l'Americanisme et la conspiration antichrétienne. Paris 1899.

Revisa *„Apărarea Națională"* condusă de *A. C. Cuza.*

Arhibald, Porcii, 3 volume.

„ Anumita presă. București 1925.

Kalixt de Volski, La Russie Juive. Paris. Ed. II. 1911.

André Chéradame, La mystification des peuples alliés. Paris 1922.

A. C. Cuza, Jidanii în războiu. Iași 1918.

Urbain Gohier, La Terreur Juive. Paris. Ed. V. din 1909.

Vasile Conta, Discursul contra Jidanilor din 5 Sept. 1879.

Protocoalele Înțelepților Sionului, traducere de *I. I. Moța,* Orăștie 1923.

I. M. Noor, Christ-Messia ebreesc. București 1923.

A. Rosenberg, Die Spur des Iuden im Wandel der Zeiten. München 1920.

Mgr. L. Meurin, La Francmaçonnerie Synagogue de Satan. Paris 1893.

A. Tilloy, Le péril Judéo-maçonnique. Paris 1897.

Netchvolodow, Nicolas II et les Juifs. Paris 1924.